

Giới thiệu Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn

Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn là một câu chuyện tình lãng mạn từ khi họ gặp nhau ngoài ý muốn, cô thông minh, anh du côn bá đạo và bọn họ bắt đầu câu chuyện của mình...

Cô là một con người xinh đẹp, luôn biết phấn đấu học tập vì tương lai của mình. Anh thì bá đạo, mạnh mẽ và là một Hotboy trong mắt mọi người, hai người bọn họ đã tình cờ va phải nhau trong một con hẻm chật và anh đã bắt cô phải đền bù cho mình, cái gì chứ???

Liệu còn những tình tiết vui nhộn nào diễn ra giữa bọn họ và những người bạn? Rồi những câu chuyện lãng mạn nào sẽ xảy ra .!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Gặp mặt hoàng tử....du côn

Tôi tên Nhiên - Tôn Nữ Hà Nhiên với số điểm đỗ vào trường cấp 3 gần như tuyệt đối, liên tiếp giật giải cao trong các kì thi và là người đứng đầu bảng trong các kì kiểm tra nên tôi được mệnh danh là con cưng của trường THPT Thanh Đằng

Bố mẹ tôi đều là những nhà giáo ưu tú có tiếng, sinh ra trong 1 gia đình gia giáo như vậy nên tôi luôn tỏ ra mình là 1 đứa ngoan ngoãn... bên ngoài (chứ bên trong thì chưa biết đâu được), tôi thấm nhuần tư tưởng đạo đức giáo dục mà bố đẻ ra đó là:

* Học là con đường duy nhất dẫn đến 1 tương lai sáng lạn (mà tương lai sáng lạn nghĩa là nhiều tiền suy ra học vì tiền khà...khà..)

* Không được để bất cứ chuyện gì ảnh hưởng đến việc học nhất là chuyện tình cảm - cấm tiết

* Phải tránh xa những việc tầm xào ba láp, những vụ đánh nhau đặc biệt là ko được giao du với lũ côn đồ.

Lúc còn nhỏ tôi thường hay thắc mắc ko hiểu sao bố tôi lại nhấn mạnh việc ko được giao du với lũ côn đồ nhưng về sau nghe mẹ kể lại tôi đã hiểu được phần nào.

Chuyện là năm ấy bố tôi là sinh viên đại học đang đạp xe về nhà thì tự nhiên bị 3 thằng du côn lôi vào bụi rậm đánh cho 1 trận vs lí do rất củ chuối đó là: trông mặt ngu nên ngứa tay đánh, kết quả là bố tôi bị gãy mất 1 cái răng cửa, ốm liệt giường mấy tuần và mất luôn cơ hội giành khóa kiến tập ở Anh, (về sau khi lấy mẹ tôi bố tôi đã đi trồng răng lại).

Nghe kể đến đây lại liên tưởng đến khuôn mặt bố lúc mất cái răng cửa là tôi ko thể nhịn được phá lên cười,kết quả là lãnh luôn 3 cái roi vào mông đau thấu trời can tội cười trên nỗi đau khổ của...bố. Vì thế từ lúc phải chịu trận đòn quần mông ấy trong đầu tôi đã lập trình sẵn một câu: "ghét cay ghét đắng lũ du côn"

các cụ nói cấm có sai, mình chứng là lúc này đây 1 đứa ghét cay ghét đắng bọn du côn như tôi lại đang bị bao vây bởi 5 thằng lưu manh, ôi trời còn gì đau đớn hơn nữa, xem cái mặt chúng kìa, ko còn từ gì để diễn tả được ngoài 2 từ "khà ó", chúng thì nhau buông những lời chửi chọc, cợt nhả...

Chỉ tại mãi chạy theo con chó con mèo mà ra nông nỗi thế này đây, chó ới là chó mày hại tao rồi...haizzz, tôi đang lúng túng ko làm thế nào để thoát được 5 con bęcgiê này thì 1 giọng nói vô cùng lạnh lùng vang lên:

- Dừng lại...

Cả 5 thằng lưu manh đều tản ra, chàng trai bước đến hùng dũng như 1 dũng sĩ diệt rồng, khuôn mặt ko chút biểu cảm. Nhưng tôi có hoa mắt ko, ko phải là dũng sĩ mà là thiên sứ, quả thật là đẹp, quá đẹp trai, suýt chút nữa là tôi đã bật thốt lên rồi.

Bị bao vây trong 1 con ngõ nhỏ lại được chàng hoàng tử thiên sứ cứu giúp, có phải tôi đang lạc vào cõi mơ ko "bố ới con xin lỗi", ko hiểu sao khuôn mặt tôi đã bật ra 1 nụ cười ko được lập trình sẵn, đến h tôi mới hiểu được sức mạnh của sắc đẹp.

- Trêu gái à, sao ko gọi tao góp vui_ chàng hoàng tử thiên sứ lên tiếng, môi khẽ nhếch một nụ cười đều, 5 thằng bęcgiê vội vàng cúi đầu đồng thanh hô:

- Đại ca

Ôi trời, cái gì đang diễn ra trước mắt tôi thế này, sao hoàng tử thiên sứ lại biến thành hoàng tử du côn thế này. Giấc mơ về bạch mã hoàng tử vỡ tan tành, "bố ới cho con rút lại lời xin lỗi". tên hoàng tử du côn đi đến gần tôi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ngây thơ như con gà tơ của tôi đôi mắt ánh lên vẻ giễu cợt:

- Trông mặt con nhỏ này ngu quá, thôi cho chúng mày tự xử_ rồi hất khẽ nhếch mép, đứng dựa lưng vào tường rút ra 1 điếu thuốc hút.

5 thằng bęcgiê lại quay sang tôi tiếp tục sự nghiệp dở dang. Đôi mắt bọn chúng hau háu như mèo thấy mỡ. Hừ Tôn Nữ Hà Nhiên tôi 1 thân đồng xuất sắc của trường cấp 3 Thanh đẳng có chỉ số IQ cao vút, và khả năng xử lý tình huống nhanh nhạy lại để cho 5 thằng mất dạy này lên mặt ư

Ko được tuyệt đối ko được. " Phải sử dụng tài lẻ thôi".....

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Đánh lừa

Tôi khẽ vòng tay ra sau véo vào hông 1 cái " ôi má ơi đau thấu xương, ứa nước mắt" tôi thầm rên rỉ, nhưng thôi vì tương lai con em chúng ta phải nhẫn nhịn, tôi cố làm cho khuôn mặt mình thản nhất có thể rồi ngược lên nhìn bọn lưu manh, 1 giọt, 2 giọt nước mắt lạnh lạnh, chảy dài trên khuôn mặt tôi, 5 thằng lưu manh nhìn tôi sững sốt " ô hô thành công rồi" tôi cười thầm trong bụng, chiều này của tôi đến sắt đá cũng động lòng cơ mà hề hề...

tôi lại tiếp tục vở kịch bằng cách vẽ cho chúng hình ảnh của 1 cô Tấm thời hiện đại:

- Híc híc... Các anh tha cho em, nhà em nghèo lắm, mẹ em bệnh nằm liệt giường, bố em say xin riết, cứ ko vừa lòng chuyện gì là ông ấy lôi em ra đánh ..híc..híc.. các anh để em đi nếu ko ko thấy em ông ấy sẽ lồng lộn lên đánh cả mẹ em mất... huhuuu...

Tôi đưa tay lên chấm chấm nước mắt trong lòng tự cảm thấy có lỗi vs bố, nhưng thôi vì đại nghĩa diệt thân mà. Đúng như tôi dự đoán vở kịch thành công ngoài mong đợi, 5 thằng lưu manh quay ra nhìn nhau xì xào bàn tán:

- Hay thôi để con nhỏ này đi

- Ủ ờ để dịp khác

- nghe cũng tội...

Ô hô hô tôi cười thầm trong bụng chuẩn bị nâng gót ngọc dõng khỏi cái nơi tối tăm mù mịt này thì 1 giọng nói lạnh lùng pha chút giễu cợt vang lên tựa như lời sấm truyền:

- Lũ ngốc nhìn vào đồng phục của cô ta xem_ là thằng hoàng tử du côn

Ko hên mà gặp 6 đôi mắt (gồm cả tôi) cùng nhìn lên đồng phục trên người tôi, ôi trời ơi thế là bể tan tan vở kịch cô Tấm rồi huhu. 5 thằng bęcgiê vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt ngờ ngác con nai vàng.

- Đây là đồng phục của trường Thanh Đẳng- trường học của con nhà giàu_ Cái thằng chết tiệt ấy lại lên tiếng, vậy mà lúc đầu tôi còn mê mẩn khen hần đẹp trai nữa chứ, đúng là ngốc. 1 vở kịch hoàn hảo như thế vậy mà đến phút cuối lại bị hần làm bể tan tành, ước gì tôi có cánh tay thật dài để vươn đến vịn cổ hần lộn ngược ra đằng sau cho bồ ghét.

5 thằng bęcgiê quay lại nhìn tôi nghiêng răng ken két, mắt nổi cả vằn đỏ

- Ô hơ hơ... Đây... các anh bình tĩnh đã_ tôi lấy bẫy nói, trong lòng ko khỏi run sợ, chỉ còn 1 cách là đánh vào nỗi sợ của con người đó là " chết"

- Đây anh đẹp trai ơi_ thu hết can đảm tôi gọi to

- cô gọi tôi?_ cái thằng mắc dịch hỏi lại ánh mắt lạnh lùng quét sang người tôi khiến tôi dựng cả tóc gáy

" Đồ ngu ở đây ngoài mi ra còn ai đẹp trai nữa chứ" tôi hần học nghĩ nhưng bên ngoài vẫn dịu dàng nờ nự cười hình bán nguyệt

- Tôi đề ý từ này đến hình như anh đã hút rất nhiều thuốc

- Rồi sao?

Cả 6 thằng du côn đều nhìn tôi chăm chăm, tôi nuốt nước bọt nói tiếp

- Hút thuốc lá ko chỉ có hại cho sức khỏe, nhan sắc mà còn làm giảm tuổi thọ con người, tôi thấy người hút nhiều như anh ít nhất cũng phải chết sớm hơn người bình thường 10 năm

5 thằng bęcgiê nhìn tôi bằng cái nhìn này lừa, bẻ tay rôm rốp, cứ như câu nói vừa rồi của tôi là nguyên nhân gây ra đại chiến thế giới lần thứ 3 vậy, chẳng lẽ lại phản tác dụng má ơi con chưa muốn chết sớm

- Con ranh dám rửa đại ca tồn thọ_ 1 tháng trong bọn quất lên, tôi đưa tay vội ôm lấy đầu, thì...

- Dừng lại... lại là cái giọng lạnh lùng ấy, nhưng bù lại nó đã cứu tôi 1 bàn thua trông thấy.

Thằng hoàng tử du côn mắc dịch ấy bình thân đi đến đứng đối diện trước mặt tôi, khẽ khoát tay ra hiệu cho đám đàn em tản ra, rồi khẽ nhếch môi hất hời tôi:

- có hại ra sao, cô nói đi chứ

Hà hà đúng sở trường của tôi rồi, tôi nhìn hấn cười rõ tươi bắt đầu vào vai 1 thân đồng ưu tú:

- e hèm thuốc lá giết chết 1 nửa số người sử dụng nó, 1 nửa số này chết ở tuổi trung niên, trung bình 1 ngày trên TG có khoảng 10.000 người chết vì thuốc lá...

5 tháng du côn như nuốt phải mật đắng mặt cắt ko còn giọt máu, còn tay hoàng tử du côn thì vẫn bình thân như ko. Hừ phải mạnh hơn mới được...

- Hút thuốc lá gây ra các bệnh lí ở hệ hô hấp, đặc biệt là phổi, mạch máu, gây ung thư các bộ phận khác như: môi, thanh quản, thực quản, cổ tử cung...

Tôi thao thao bất tuyệt 1 hồi dài mà khuôn mặt hấn vẫn cứ lặng như tờ mới tức chứ, hừthời được vs 1 người đẹp trai như hấn thì nhan sắc là rất quan trọng, nghĩ thế nên tôi tiếp tục đề:

- Hút thuốc lá nhiều gây vàng da, mọc mụn, đỏ, mặt lò dò, trắng đục, rụng tóc, răng vàng, môi trắng bệch_ tôi cố gắng vẽ cho hấn hình ảnh về 1 con người xấu xí cực độ mong sao hấn hoảng lên kéo lũ đàn em đến nhà thương điên í lộn bệnh viện để kiểm tra sức khỏe, nhưng thằng cha ấy vẫn bình thường như cái giường. ời xem kia da hấn trắng ko tí vết, tóc hấn nhuộm màu nâu hạt dẻ, môi đỏ, răng trắng và đều, ời huhu làm sao bị h, thôi được rồi chỉ còn cách cuối cùng- đánh lạc hướng, tôi cố gắng bình tĩnh lôi trong túi sách ra 1 tờ giấy và 1 cái bút

Tôi vẽ loằng ngoằng vẽ con đường di chuyển của thuốc lá gây ảnh hưởng đến gan và phổi trên tờ giấy rồi đưa cho hấn xem. 5 tháng bệcgiê cũng xúm lại xem tờ giấy khuôn mặt có vẻ căng thẳng, đúng là 1 lũ đàn Hề hề thời cơ đây rồi 1...2...3... tôi co căng chạy thực mạng cố thoát ra khỏi cái ngõ tằm tôi.

đến khi cảm nhận được ánh nắng mặt trời chói chang và những khuôn mặt thân thương và bình dị tôi mới dừng bước thở hổn hển

- phù mệt quá...hà hà muốn bắt nạt bọn cô nương ư đội kiếp sau đi nhé hé hé.....

Nói rồi tôi bước thong dong trên vỉa hè ngập tràn ánh nắng ưu ái tặng cho những người bán hàng rong 1 nụ cười dịu dàng và đáp lại tôi là những tiếng lẩm bẩm:

- Con này bị khủng hay sao mà cứ cười miết

Đúng là đau hơn hoạn. Nhưng... thôi chết rồi, tôi đưa tay lên xem h, má ơi muộn mất 10 phút rồi, tôi lại tiếp tục dùng căng hải chạy đua vs thời gian, lòi bỏ tôi dạy cảm có sai phải tránh cái lũ du côn càng xa càng tốt.....

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Tên khỉ vàng đáng ghét

Đúng như tôi dự đoán công trường đã đóng im ỉm, nhưng vs khả năng năn nỉ ỉ ôi của tôi thì ko chỉ một mà 10 bảo vệ cũng xong hết, tôi lại tiếp tục chạy đua vào lớp, cầm đầu cầm cổ thể nào mà tôi đâm vào một vật cứng như đá, tiếp theo sau đó là cả người tôi bị bắn xa vài chục cm đập vào cái cây ngã dúm dúm, chỉ một từ thui: "đau", đau thấu trời thấu đất, đau đến ứa nước mắt, tôi nhắm mắt mảy. Tôi cắn răng chịu đau ngược lên nhìn cái vật tôi đập phải.

Ồ là la một anh chàng lai tây cực kì đẹp trai, mái tóc lãng tử vàng như...lông khi, làn da trắng bóc, chiếc mũi dọc dừa đẹp tuyệt (tây có khác), đặc biệt là đôi mắt xanh lơ đầy quyền rũ, nhưng dù có đẹp trai như...Bác Hồ cũng ko thể tha thứ được vì cái tội dám làm cái lưng của tôi lão hóa trước tuổi. đã thế cái tên khỉ vàng lại còn đứng trơ mắt ếch một lúc mới chạy đến đỡ tôi dạy cuống quýt hỏi kèm theo một nụ cười mê hoặc.

- Em ko sao chứ?

Ăn cái gì mà chậm tiêu thế ko biết, tôi lừ mắt nhìn hấn sau đó đổi giọng ngọt ngào:

- Em ko sao_ tôi nói kèm theo một nụ cười hình bán nguyệt_ anh nghĩ thế sao?

Câu sau của tôi khiến cho nụ cười trên khuôn mặt anh chàng khí vàng vụt tắt, gương mặt đưa tay gãi đầu, hừ còn giả vờ ngây thơ

- Anh xin lỗi

Tôi phui bụi trên váy áo rồi lại ngọt ngào nói với anh ta:

- Dù sao cũng phải cảm ơn anh

- Sao lại cảm ơn?

- Vì anh đã đề cao khả năng chịu đựng của em

Anh chàng vẫn cứ ngây ngô nhìn tôi, tôi cố gắng ghì giọng lại để ko hét to lên:

- anh nghĩ một người nặng trên 4 chục kí như em đâm sầm vào một vật cứng như đá, bắn xa cả mấy chục cm đập vào thân cây ngã dúm dụi mà vẫn cảm thấy ko sao ư?

- Ồ nhưng ...

- Thay vì hỏi có sao ko sao anh ko hỏi em đau chỗ nào, có cần đến bệnh viện ko, cần bồi bổ cái gì ko, hay là đưa chút tiền gọi là bồi thường chứ..._ tôi bực tức nói

Anh chàng khí vàng tròn mắt nhìn tôi, thôi chết lộ bản chất hám tiền rồi, biết mình bị hớ tôi vội vàng chuyển chủ đề

- Mà này h này là h nào rồi mà anh còn đứng đây ngông nghênh ngắm trời ngắm đất nữa hả?_ ra dáng một học sinh ưu tú tôi hỏi_ mau vào lớp học đi chứ

- Anh ko vào đây để học

- Anh định trêu trè con đây à? Ko vào đây học chẳng nhẽ vào nhổ cỏ

- Thế còn em? Em ko vào học à?

- Ừ nhì.Á ..._ quên cả cái lưng đau, quên cả chào cái tên khí vàng tôi phóng như bay đến phòng học lớp mình, lạy chúa tôi đã muộn mất bao lâu rồi. Hồi chúa Giêsu, hồi thánh Ala hiển linh mong người hãy bảo vệ một sinh linh bé bỏng là...con đây

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Trần Lam Phong

Tôi thu hết can đảm bước vào lớp, may quá là tiết Toán của cô Hà cô vốn dễ tính lại rất quý tôi (học sinh cưng mà lị) nhìn thấy tôi lò dò bước vào cô chỉ khẽ nhủ mày hỏi:

- Kia Nhiên sao h em mới đến lớp, có biết h học bắt đầu được gần 30' rồi ko?

Tôi lê tấm thân thảm hại đến gần chỗ cô giáo ngược khuôn mặt thảm thương nhìn cô:

- Em xin lỗi cô, em gặp phải tai nạn bất ngờ nên đến hơi muộn ạ

- Thế em có sao ko?_ cô giáo lo lắng nhìn tôi

- Dạ ko sao ạ, thế em về chỗ được ko cô?

Cô Hà khẽ phẩy tay ra hiệu cho tôi về chỗ kèm theo 1 câu nhắc nhở:

- Lần sau nhớ cẩn thận đấy

Tôi quay xuống hùng dũng bước về chỗ ngồi kèm theo 1 nụ cười đắc thắng, có vài ánh mắt khó chịu đáp xuống tôi, haizz lại là cái bọn ghen vì ko ăn được, tức vì ko ở được đây mà, Từ nhỏ tôi đã ý thức được những người tài giỏi thì luôn phải chịu những con mắt ghen tị của người khác nên cũng quen rồi. Đi đến giữa lớp thì tôi suýt nữa bị chụp éch vì vấp phải 1 bàn chân, còn ai vào đây ngoài " người đẹp" Thảo Vân lớp tôi nữa

Vân xinh như búp bê nhà lại giàu nên được mệnh danh là ***** khối 11, trên bảng điểm Vân luôn xếp số 2 sau tôi, ghen tức quá nên thành ra hành động lỗ mãng như vậy đây. Thấy tiếng động cô Hà bèn quay xuống hỏi:

- Có chuyện gì thế, Nhiên sao em còn chưa về chỗ?

Tôi nhìn cô giáo rồi nhìn Vân thân nhiên nói:

- Là lỗi của em thưa cô, dạo này mắt em hơi kém, đến nỗi cái chân lông lá của con hổ cái chình ình trước mắt còn ko nhìn thấy mà vấp phải.

Cả lớp nín thở những ánh mắt lướt qua tôi rồi đậu lại trên người Vân, khuôn mặt cô nàng chuyển từ xanh sang đỏ rồi tím rím, hà hà đúng là tắc kè hoa, nhưng trước câu nói hài hước của tôi chẳng có ma nào dám cười vì thể lực nhà Vân rất lớn, đột nhiên có 1 tiếng cười rú lên ở phía cuối lớp xé tanh bành bầu ko khí im lặng:

- Hahaahaaahaaa... buồn cười chết mất thôi

Còn ai ngoài con Trang- bạn thân của tôi nữa, cái con nhỏ này thiệt đúng là dễ thương hết biết, cười đúng lúc ghê. Thấy thế cô Hà nhú mày nhìn Trang nói:

- Trang ko được cười tự do trong lớp, còn Nhiên em mau về chỗ đi

Chỉ chờ có thế tôi lon ton xách cặp về chỗ cuối lớp cạnh cái Trang ưu ái dành tặng cho nó 1 nụ cười vì biểu hiện dễ thương lúc này, con nhỏ cười hi hí vỗ vai tôi đánh bốp nói:

- Công nhận mày nói đã thiệt, nghe sướng con ráy, cho đáng đời con nhỏ nhà giàu kênh kiệu

2 đứa tôi cùng nhìn nhau cười, Vân quay xuống đáp cho tôi cái nhìn hằn học, tôi cũng quay sang nhìn lại Vân nháy mắt mỉm cười đáp lại khiến cô nàng tức xì khói vội quay mặt đỏ lừ vì tức lên. Hừ muốn chơi Tôn Nữ Hà Nhiên này đâu phải là dễ.

Tiết học qua đi nhanh chóng, h ra chơi con Trang đã tót xuống canteen buồn đưa lê bán dưa cà vs mấy bà bạn lớp khác, ngồi chán tôi lôi quyển các đề thi đại học chọn lọc ra làm, làm được vài bài tôi ngược lên tia mắt về phía Vân (tò mò chút).

Gì thế này, người đẹp Vân đang ngồi mộng mơ cắn bút, đôi mắt đẹp đang nhìn xa xăm về 1 hướng thỉnh thoảng lại cười tủm tỉm, những biểu hiện này cho thấy con nhỏ... đang yêu. "Cái đứa chuyên môn đi phá đám các cặp khác thì biết gì mà yêu vs đương nhi???", tôi hằn học nghĩ nhưng trong lòng thì ko khỏi thắc mắc, thằng nào được cái Vân thích chắc phải thuộc dạng hàng khủng đây, ko hiểu sao tôi lại nghĩ đến cái thằng hoàng tử du côn ban sáng, cái áo hần cầm trên tay là đồng phục trường Thanh Đăng, chẳng lẽ hần cũng học trường này?

Trời ạ, trường Thanh Đăng lại có mấy loại du côn ấy ư?? Xùy xùy... đang nghĩ gì thế này, tôi nghĩ rồi vội lôi tư tưởng đạo đức giáo dục của bố ra đọc: "Ko được quan tâm đến mấy chuyện tầm xào ba láp" Nghĩ vậy nên tôi cúi xuống tiếp tục công trình đang dở.

Đang lúi thúi vs mấy con số ở 1 bài toán khó, thì con Trang chạy đến à ko phi đến mới đúng, hồ hởi vỗ vai tôi giọng nó lanh lảnh như cái loa phát thanh:

- Đứa thứ 101 rồi mày ợ

Chẳng hiểu gì cả nên tôi vẫn cắm đầu vào cuốn sách đáp:

- Ừ tao cũng thử rồi nhưng ko ra.

- Ko học hành gì hết, gặp lại tao có chuyện

Cuốn sách trước mặt tôi bị ném sang 1 bên, cái con nhỏ này chẳng biết trân trọng sách vở gì cả, tôi khẽ nhăn mặt ngược lên nhìn khuôn mặt đờ đờ sát khí của nó than:

- Ôi trời ơi Trang ơi là Trang sao mày lại để cho con hổ cái nó nhập hồn vào mày thế này?

Con Trang phì cười cù đầu tôi 1 cái rồi đau_ Con điên, còn đùa à.

- Thế có chuyện gì mà mày hùng hổ trườn vào lớp thế?_ tôi hỏi

Mất nó sáng lên quên cả câu châm chọc của tôi nó hồ hởi nói:

- Anh Phong vừa chia tay vs con bồ thứ 101 rồi mày ạ?

- Phong nào?_ Tôi ngây ngô hỏi

- Trời ơi mày đúng là cái đồ hai lúa, đến Trần Lam Phong bạch mã hoàng tử số 1 của trường Thanh Đăng cũng ko biết

- Ừ nhưng hần chia tay bạn gái thì sao?

- Chia tay bạn gái chỉ là chuyện nhỏ, nhưng chuyện động trời ở chỗ, anh ấy đã tuyên bố, bạn gái tiếp theo sẽ là 1 nữ sinh của lớp 11A1.
- Thì sao?
- Thì sẽ là 1 vinh dự cho nữ sinh lớp mình chứ sao, trời ạ, nói chuyện vs mày thì ta về nhà ngồi hôn gió vs con chó còn sướng hơn.
- Yêu vài ngày để rồi hắt đá bay như quả bóng thì vinh dự cái nỗi gì

Nhìn khuôn mặt như " con nai vàng ngơ ngác. Đạp trên lá vàng khô" của tôi, Trang chán nản lắc đầu giãng tiếp:

- Nghe cho thủng màng nhĩ đi, anh Lam Phong học lớp 11A7 là hoàng tử trong mơ của tất cả nữ sinh trong trường trường Thanh Đằng...
- Này.. này.. trừ tao ra nghe

Nó ko thèm để ý đến lời nói vàng ngọc của tôi tiếp tục chém gió:

- Ko chỉ có trường mình thôi đâu, nữ sinh các trường xung quanh cũng đổ anh ấy rầm rầm, vì thế được anh ấy để mắt đến là may mắn đấy.
- Rõ là mồm trai_ tôi cầu nhàu
- Tại mày chưa thấy anh Phong thôi, chứ thấy rồi đảm bảo mày cũng đổ cái rầm, anh ấy vừa đẹp trai, nhà lại giàu, đánh nhau lại giỏi, là 1 đại ca có tiếng (nghe đến đây tôi khẽ nhăn mặt) đáng chuẩn như người mẫu, da trắng ko tí vết, môi đỏ, đôi mắt màu cà phê quyến rũ, điệu cười nhếch mép mới đẹp làm sao_ người này hình như rất quen chẳng lẽ là....

_ mái tóc bông bênh màu...

- ...nâu hạt dẻ_ tôi lên tiếng ngắt lời cái Trang. Trời ạ! Tưởng ai té ra là cái thằng du côn ban sáng. ...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thì ra là hấn...hoàng tử du côn

- Sao... sao mày biết?_ Trang lấp bắp hỏi tôi_ mày... mày quen anh Phong à?
- Ờ thì...

Nhưng không để cho tôi giải thích con nhỏ đã cười phá lên vỗ vai tôi bơm bơm:

- Ghê à nha, tưởng mày chỉ biết đến sách vở thôi chứ, thế mà từ nãy đến giờ cứ giả vờ ngô nghê, thích thì cứ nói là thích còn làm giả
- Ai...ai nói với mày là tao thích hấn
- Thế sao mày biết anh ấy nhuộm tóc màu nâu hạt dẻ. Nhiên ạ, sau bao năm làm bạn với mày cuối cùng tao cũng tìm ra được điểm chung của tao và mày hi hi
- Chung chỗ nào mà chung?
- Thì cùng thích anh Lam Phong đó.
- Ê..ê cấm ăn nói tầm bậy tầm bạ, gấp lửa bỏ tay người à ngen, tao ghét cái thằng đó không để đâu cho hết thì thích cái nỗi gì, mày cứ oang oang cái mồm lên mất hết cả uy tín của tao, rồi nhờ lọt vào tai bố tao thì cứ gọi là ăn đòn như xương_ tôi vội vàng phân bua
- Không thích sao mày lại biết anh ấy nhuộm tóc nâu?_ Trang ngơ ngác hỏi tôi
- Thì sáng nay tao vừa mới chạm mặt hấn xong mà.
- Sáng nay?
- Ủ...để từ từ tao kể cho chuyện là sáng nay....._ Tôi bắt đầu kể cho nó nghe về sự cố ban sáng cuối cùng kết lại một câu_ thế đấy, chỉ tại cái thằng

chết tiết ấy mà tao muốn học... này Trang... Trang mày có nghe không đây...

Con nhỏ đang ngồi chống tay lên cằm, mắt nhắm lại mơ màng, nước miếng chảy cả ra... Ôi trời sao tôi lại có con bạn móm trái thế không biết.

- Trang_ tôi quát to khiến con nhỏ giật mình vội thoát khỏi giấc mộng, nó nhìn tôi bằng đôi mắt đăm đăm đuổi như con cá chuối phàn:
- Sao số cái con mọt sách như mày lại hên thế chứ. Ôi phải chi người gặp phải lũ du côn là tao thì tốt biết mấy.
- Tối nay tao đến nhà mày ăn cơm nhé?_ tôi đột ngột hỏi
- Sao đột nhiên lại..._ Trước câu hỏi lạc chủ đề của tôi, nó ngơ ngác thối mồm
- Thì để thăm quan và tìm hiểu về môi trường đã tạo lên một con khủng có hạng như mày.
- Á... mày nói mồm tao hả_ nó nhào qua cốc vào đầu tôi một cái rồ đau
- Hahahaha... Trang khủng..khủng..khủng...
- Khoan đã..._ cái Trang đột nhiên dừng lại nhìn chằm chằm vào áo tôi
- Sao vậy?
- Cái bảng tên của mày đâu?
- Bảng tên?..._ tôi vội ngó xuống áo mình cái bảng tên gắn trên áo đã không cánh mà bay_ Á... thôi chết chắc là rơi mất trong lúc đụng độ với bọn du côn sáng nay rồi.

Trái lại với vẻ tá hỏa của tôi con Trang vẫn bình thản ngó tôi chăm chăm đôi mắt ánh lên vẻ đắc chí, lát sau nó reo lên:

- Tao biết rồi... có khi nào hoàng tử Lam Phong có ấn tượng với mày, sau đó nhặt được bảng tên của mày, trên đó có ghi lớp 11A1, vì thế nên...
- Nèn.. nèn cái gì?
- Nèn anh ấy mới bảo bạn gái tiếp theo sẽ là một nữ sinh lớp mình... Chắc có khi nào hoàng tử chấm mày không nhỉ?

Tôi đưa tay lên sờ trán nó phán một câu xanh rờn:

- Tao thấy mày nên đi viết tiểu thuyết tình cảm Trang ợ, khi nào xuất bản ra sách nhớ báo để tao mua một cuốn mở hàng cho đỡ ời..hehe

Nó khẽ gạt tay tôi ra nhăn mặt:

- Tao đang nói chuyện nghiêm túc mà ị
- Thì tao cũng đâu có đùa... rồ vớ vẩn cô giáo vào rồi kia.

Cô giáo vào lớp cắt đứt câu chuyện của hai đứa tôi

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Thầy giáo thực tập mới

Cuối cùng cũng đến tiết năm là tiết học tôi trông đợi nhất trong ngày, vì tiết này là tiết sinh hoạt, tôi có thể an giấc thoải mái mà không sợ bị ghi vào sổ đen.

Vì thế ngay khi có tiếng trống ra chơi tiết 4 tôi đã gục xuống bàn đánh một giấc. Trong giấc ngủ chập chờn tôi nghe thấy tiếng thầy chủ nhiệm bước vào thao thao bất tuyệt một hồi, ngay sau đó là những tiếng hét lớn Ồ...Ồ...Ồ...Ừ...Ừ...Ừ... khiến cho tôi có cảm giác như mình đang xuất hiện trong một buổi xử án của Bao Công và kinh khủng hơn tôi chính là... tên phạm nhân sắp bị đưa ra cầu đầu chém.

Khi lưỡi chém lạnh toát vừa kề xuống cổ tôi thì tôi vụt tỉnh dậy, mồ hôi ướt đầm lưng áo, đáng sợ quá. Ngay lập tức tôi phải đưa tay lên bịt lỗ tai vì những tiếng la hét ỉn ỏi của lũ con gái trong lớp như đang được gập thần tượng.

Có chuyện gì thế nhỉ? Tôi quay sang định hỏi con Trang nhưng chỉ thấy mỗi cái xác của nó, còn hồn thì đã bay theo hướng nào rồi, đôi mắt ốc lồi của nó mở to hết cỡ, nước dãi chảy cả ra, tôi tò mò nhìn theo hướng ánh mắt của nó, khuôn mặt của cái tên đang cười toe toét trên bức giảng khiến tôi giật mình suýt ngã ngửa ra đằng sau.

Kìa chẳng phải là cái tên khi lông vàng tôi đâm phải ban sáng đấy ư, sao hần lại xuất hiện ở lớp tôi, chẳng lẽ hần là học sinh mới... À thằng này káo bằng tuổi mà dám xưng anh gọi em với tôi ngọt xót, cứ chờ xem ta sẽ cho mi biết tay.

Thầy Nam chủ nhiệm lớp tôi năm nay đã ngoài năm mươi, tuổi già sức yếu, lỡ tai vón không được tốt vậy mà h lại bị lại bị tiếng la hét của lũ quỷ cái trong lớp hành hạ khiến cho thầy tức nước vỡ bờ vội lục tìm cái thước kẻ khổng bố và...

- RẦM.....IM HẾT NGAY CHO TÔI....

Sau cái đập xém thùng bàn của thầy CN những cái loa phát thanh hoạt động với công suất lớn nhất cũng phải lặng im. Thầy Nam nhìn lớp một lượt rồi lấy lại giọng nói:

- e hèm, xin giới thiệu với các em, bắt đầu từ hôm nay Thầy Quốc Thiên sẽ trở thành giáo viên thực tập chính của lớp ta...

- H..À....À...À...!_ những cái loa lại được lên dây cót hoạt động hết mình.

Cả người tôi gần như đông cứng lại, đến hơi sức đề hết lên như bọn kia cũng không còn nữa, chúa ơi sao cái số con nó lại đen như chó thui thế, đừng ai không đừng lại đừng trúng ông giáo viên thực tập, còn là chủ nhiệm nữa mới chết chứ, tôi vội vàng gục mặt xuống bàn, hai vành tai đỏ ửng lên, con Trang lúc này mới thoát khỏi giấc mộng trai đẹp quay sang vỗ vai tôi hỏi nói:

- Dậy đi mày, ông thầy mới đẹp trai hết sảy, dậy đi mấy khi được ngắm trai đẹp miễn phí thế này

- Kệ cha nó để im cho tao ngủ_ Tôi hất tay nó ra gạt lên.

- Rõ chán mày, trai đẹp như thế cũng chê.

Phía trên bức giảng thầy Nam một lần nữa lại phải chịu đựng những âm thanh chói lọi.

- RẦM...._ lại một tiếng động kinh hoàng vang lên cả lớp im phăng phắc. Thầy Nam hắng giọng nói tiếp:

- ... Thông báo với các em thầy Thiên là một trong những sinh viên xuất sắc của trường Đại học sư phạm một, thầy ấy sẽ dạy các em môn tiếng anh._ Cả lớp lại rộ lên những tiếng la hét

" Ôi môn Tiếng Anh dễ thương của mình" tôi thầm kêu lên trong đầu chỉ muốn bật dậy hét lên thật to cho bồ tức.

Chỉ tội nghiệp cho thầy Nam già yếu sau hai lần vận nội công sức tàn lực kiệt nên chẳng còn tiếng Rầm nào nữa thay vào đó là một giọng thều thào:

- Thôi các em giao lưu với thầy giáo mới đi

Những tiếng la hét lại rộ lên, thầy Nam đi ra khỏi lớp không quên để lại một cái lắc đầu ngán ngẫm: " lũ trẻ thời nay thật là..haizzz"

Còn lại một mình ông thầy khi lông vàng bắt đầu khoa môi múa mép nở nụ cười sát gái khiến cho bọn con gái trong lớp gần như phát điên lên. Rồi cất giọng dịu dàng hần ta nói:

- Chào các em, thầy là Quốc Thiên, từ hôm nay thầy sẽ tạm thời chủ nhiệm lớp ta, mong các em giúp đỡ.

Lại cười, có vẻ như ông thầy khi vàng hiểu rất rõ lợi thế của mình là nụ cười sát gái nên đem ra dùng suốt, hừ đúng là nhìn thấy ghét.

Diệp Chi lớp trưởng đứng lên hô to:

- cho một tràng pháo tay nào cả lớp

- RÀO...RÀO...RÀO...._ một tràng pháo tay ròn rã vang lên, ơ hơ hơ cái bọn này làm cứ như là đi xem xiếc thú không bằng.

Tiếng vỗ tay vừa dứt lũ con gái ở dưới đã nhao nhao lên hỏi, toàn những câu hỏi vớ vẩn đại khái là thầy bao nhiêu tuổi, có người yêu chưa, nhà thầy giàu không v.v.. đúng là suy nghĩ của con gái. Cuối cùng Diệp Chi là người may mắn được đứng lên hỏi ông thầy khi vàng một câu. Con nhỏ yếu điệu đứng dậy, dịu dàng nói: (khiếp bình thường quát lớp như đứng rồi thế mà giờ thì...)

- Thầy có thể cho tụi em biết ấn tượng của thầy về trường Thanh Đằng là gì không?

- Câu hỏi của em rất hay_ lại cười (muốn bẻ răng lắm rồi)_ Trường Thanh Đằng nổi tiếng là ngôi trường có nền giáo dục tốt, cơ sở vật chất khang trang, đào tạo ra nhiều nhân tài, hôm nay được chứng kiến quả thực là trăm nghe không bằng một thấy, trường có cảnh quan rất đẹp, học sinh các em đều rất ngoan tuy nhiên....

- Sao hả thầy?_ lũ con gái ở dưới lại nhao nhao lên

- Chắc buổi sáng thầy vừa bị một nữ sinh đâm phải, cô bé có lẽ cũng tầm tuổi các em, cô bé đã để lại cho tôi một ấn tượng xấu...

ĐOÀNG.... Gì gì thế này cô nữ sinh ấy chẳng phải là tôi sao??

- Ấn tượng xấu sao thầy?

- Cô bé ấy là người đâm vào tôi trước nhưng không những không in lỗi mà còn đòi tiền bồi thường.

Cái gì cơ, tôi đòi hán tiền hồi nào chỉ tại lúc đó tôi tức quá nên mới buột miệng nói thôi, vậy mà hán dám vu oan cho một con người vô (số) tội như tôi. Thằng chết tiệt ấy lại tiếp tục bằng một chất giọng buồn buồn như con chuồn chuồn:

- Haizz... sự thực là nó để lại cho tôi một ấn tượng không tốt về hs trường Thanh Đăng

Lũ con gái trong lớp bắt đầu lời..tôi ra để chải rửa, những lời lẽ độc ác được phun ra khiến tôi lạnh cả xương sống, tiếng con Linh "loa" lanh lảnh:

- Tao mà biết con nào, tao dân cho như xương.

Thế này thì quá lắm rồi, như một phản xạ tự nhiên, tôi đập tay xuống bàn một cái rồ mạnh _ RẦM_ rồi đứng bật dậy gườm gườm nhìn ông thầy khi vàng trước con mắt sừng sốt của cả lớp....

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chém gió với thầy thực tập

Thằng thầy khi vàng giật mình nhìn lại tôi bằng đôi mắt mờ to đầy kinh ngạc (Hừ mờ to nữa ra mà nhìn bốn cô nương người vừa bị người nói xấu đi, đồ gấp lừa bỏ tay người), rồi ngay sau đó lại cười toe nói:

- Sao vậy? em có điều gì muốn hỏi à?

Gần trăm con mắt đều quay xuống nhìn như thể tôi là một sv lạ vừa đáp xuống trái đất.

Con Trang bên cạnh cũng ngược con mắt dò hỏi lên nhìn tôi, không khí trong lớp im lặng đến ngột ngạt. Tình trạng đó kéo dài trong năm, ngay sau đó tôi đã lấy lại được bình tĩnh nở một nụ cười không thấy mặt trời đáp:

- Dạ không, chỉ là em thấy con kiến đang bò trên bàn nên ngứa tay đập chết nó thôi ạ._ tôi nghiêng răng trèo trẹo cố gắng sao cho giọng nói của mình ít mùi tà khí nhất.

-Ồ nghe có vẻ em rất ghét kiến?_ lại cười

- Không chỉ ghét thôi đâu em căm thù chúng_ Tôi cũng mỉm cười "dịu dàng" đáp lại.

- Tại sao vậy?

- Vì chúng có một tật xấu là nhân lúc người ta không để ý thì quay ra "cẩn trộm", đó là cái tính mà em ghét nhất, thầy không thấy tính như thế là xấu sao?_ tôi hỏi bằng một giọng mỉa mai.

- Hà hà... nhưng tôi lại rất thích kiến vì chúng nhỏ nhỏ rất dễ thương.

- Vậy thầy đã nghe câu này chưa: thích loài vật nào thì tính cách cũng giống loài vật đó đấy._ tôi nhìn ông thầy cười tươi rồi nói.

- Thật sao, rất cảm ơn em đã khen tôi chăm chỉ và cần cù_ Ông thầy khi vàng hồ hởi nói cười còn tươi hơn cả tôi.

Ồi trời đất ơi xem ai đang tự sướng thế kia, rõ là khủng. Tôi suýt nữa thì phá lên cười

- Ý của em là các tật xấu kia._ tôi nuốt nước bọt từ tốn nói cố gắng nín cười.

- À.... ra vậy, thật buồn quá thế mà tôi cứ tưởng... còn em, em thích con vật nào?

Hà hà định đưa tôi vào trong đây mà, đừng hòng.

- Hìhi em ư?, ghét thì nhiều nhưng thích thì không con nào cả?

- Một kiểu trả lời trốn tránh rất khôn ngoan.

- Cảm ơn thầy đã quá khen, nếu trốn được thì cứ trốn còn hơn có những người không có đủ khả năng để trốn tránh.

- Em...

Vậy là cuộc giao lưu giữa thầy giáo mới và cả lớp đã trở thành cuộc đấu khẩu giữa tôi và thầy giáo, tuy miệng thì cười toe toét nhưng ánh mắt lại đều phát ra lửa, lời lẽ thì như có gai, chỉ tội cho bọn trong lớp hết quay lên bực nhìn thầy giáo khi vàng rồi lại quay xuống cuối lớp nhìn tôi, kiểu này không bị trọc cổ mới là lạ.

Tôi và hân vẫn gườm gườm nhìn nhau hồi lâu mà không biết trống đã đánh từ lúc nào. Cuối cùng giọng nói nhỏ nhẹ của nhỏ Diệp Chi vang lên như chiếc kéo cắt xoẹt bầu không gian căng thẳng:

- Thầy ơi...

Ông thầy khi vàng giật mình thoát ra khỏi cuộc đại chiến bằng ánh mắt với tôi quay sang Diệp Chi mỉm cười hỏi:

- Sao vậy em?

- Dạ, trông đánh được năm phút rồi thầy ạ!

Tên...tên...tên, ông thầy khi vàng lúng túng thấy rõ vội khoát tay mỉm cười ra hiệu cho cả lớp đi về. Tôi cho sách vở vào cặp và ra khỏi lớp sau cùng (bàn cuối mà), đi bên cạnh là cái Trang, tôi từng thỉnh đi qua ông thầy khi vàng không quên để lại một cái lườm suýt rách mắt. Nhưng đi đến cửa lớp thì bỗng có tiếng gọi giật lại:

- Khoan đã tôi có thể nói chuyện với em một chút không?

Tôi quay lại bước đến nờ một nụ cười hình bán nguyệt (giả vờ) dịu dàng nói:

- Dạ, có gì thầy cứ nói?

- Em có vẻ ghét tôi (rất mới đúng), thực ra ban nãy tôi không có ý nói xấu em, tôi...

Không để hân kịp biện minh tôi vội nói

- Em nào dám ghét thầy, ngược lại em còn cảm thấy mình thật may mắn vì đã để lại "ấn tượng sâu sắc trong lòng thầy" chứ, mà thôi muộn rồi em chào thầy em về_ tôi dài giọng nói rồi cúi đầu chào lễ phép, bên cạnh tôi con Trang vẫn đang ngẩn ngơ như một quả mọt.

- Đi mau lên mày định ở đây học đến tối à_. Tôi vội kéo tay nó đi gắt lên mà không biết ở đằng sau có một người đang nhìn mình mỉm cười lăm bằm! để thương quá

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Con bạn đều

Vừa ra khỏi cửa lớp con Trang đã vội rút tay ra khỏi tay tôi, nó nhảy lên bá cổ tôi gần giọng nói:

- Nói mau, có phải mày quen thầy Thiên không?

Tôi nhăn mặt hất tay nó ra cần nhận:

- Số tao chưa đến đến mức đấy.

- Hứ, quen với một người đẹp trai tài giỏi như thầy thì có gì mà đen, nhưng mà nghe cách mày và thầy ấy nói chuyện cứ như hai người quen nhau ý.

- Chắc quen biết cái hạng ấy để tao tồn thọ à, chi là một sự cố nhỏ thôi.

Nói rồi tôi kể cho nó nghe về sự cố ban sáng, nhưng tôi chưa kịp end bằng một câu cay độc như bình thường thì con Trang đã hét ầm lên:

- Trời ạ, té ra mày là cái con nhỏ vô duyên ấy?

Tôi vội lấy tay bịt miệng nó lại khế quát:

- Be bé cái mồm thôi mày định để cho cả làng cả nước biết đấy à?

- iết...ôi,...hà..a, ...ạt...ờ...uá (biết rồi, thả ra ngạt thở quá)

Tôi vừa thả tay ra nó đã nhào đến cốc vào đầu tôi một cái, rồi lấy tay xoa xoa môi, vuốt ngực quát:

- Mày định giết người giết khẩu đấy à? Yên tâm đi giết tao xong rồi mày cũng đi tù một gông thôi con ạ. _ ngừng một lát con nhỏ lại tiếp_ mà nghĩ cũng lạ, sao số mày lại hên thế chứ, khi không lại được đụng độ toàn trai đẹp.... liệu đây có phải là sự khởi đầu của một mối tình đẹp như trong truyện không nhỉ?

Tôi chán nản nhìn nó lắc đầu, bệnh của con này phải có cái máy tẩy não mày ra mới chữa được.

- Ê mày lắc đầu cái gì thế?

- Tao lắc đầu vì mày khủng quá Trang ợ, mày nên nhớ hiện thực và trong truyện khác xa nhau.

- Khác chỗ nào_ nó vẫn gân cổ lên cãi

- Chẹp, nếu là tao thì chẳng bao giờ tao đi thích một đứa suốt ngày cãi nhau chí chóe với mình cả. tao nghĩ mày nên cắt cái mộng tưởng ấy của mày đi, sống thực tế một chút

- Rồi mày cứ chờ xem_ nó hần học nói.

- Trang ạ....

- Sao?

- Qua cuộc nói chuyện này với mày tao lại càng thêm háo hức muốn đến nhà mày ăn tối để thăm quan nơi đã tạo lên con khủng như mày đấy hahahahaa

- Á.....con kia đứng lại

Quảng đường về nhà lại ngập tràn tiếng cười của hai đứa.

Cuối cùng cũng có một buổi chiều được nghỉ thoải mái, kế hoạch của tôi là ngủ đến một rưỡi rồi đến nhà sách, lâu lắm rồi tôi không đến đó, không biết đã có thêm quyển sách gì hay chưa, quả thực là một kế hoạch tuyệt vời. Vì thế mà khi vừa ngủ dậy tôi đã hăm hở đạp xe đến nhà sách.

Tôi chọn được hai cuốn khá hay là: những hiện tượng tự nhiên khó lý giải và Toán học lý thú, định bụng sẽ ghiền hai cuốn này suốt buổi chiều. Tôi hí hửng cầm hai cuốn sách và mua một chai nước đến chỗ bàn đọc sách, nhưng chưa kịp đặt mông xuống ngồi thì chuông điện thoại đã reo ỳnh ỏi, tôi đưa máy lên tai nghe, tiếng nói lanh lảnh bên kia đầu máy khiến tôi rùng mình, còn ai khác ngoài con Trang nữa chứ:

- Ê Nhiên, đến chỗ tao ngay đi, bọn tao vừa tổ chức một buổi gặp mặt, nhưng bên nữ còn thiếu một người, nên mày đến đi.

- Không được tao bận rồi_ Tôi trả lời ngay không do dự, đang yên đang lành lại bày trò gặp mặt gặp miếc gì không biết, rõ chán thà ngồi ở đây đọc sách còn hơn đi gặp mặt mấy cái thằng suốt ngày cười nhạo nhỏ như con dờ ấy.

- Tại sao hả?_ nó hét ầm lên, tôi vội đưa máy ra xa tai

- Tao nói rồi, tao bận, mày rủ đứa khác đi

- Được rồi mày sẽ phải hối hận vì sự lựa chọn này đấy

- Là sao?.... hối hận cái gì cơ?_ Tôi thắc mắc

- Khả khả khả, mày có muốn tao nói cho mọi người biết mày chính là con nhỏ vô duyên ban sáng đã đâm vào thầy Thiên mà còn đòi tiền bồi thường không?

- Mày...mày..

- Đảm bảo mày sẽ có một lượng antifan khổng lồ đấy, và danh hiệu thần đồng ưu tú của mày sẽ được thay bằng biệt danh nữ hoàng vô duyên ha ha

ha....

Tôi tức đến sôi cả máu chỉ hận chưa xả thịt, lột da, nuốt gan, uống máu cái kẻ đang nói chuyện với tôi, không thấy động tĩnh gì con Trang tiếp tục nói:

- Thế giờ mày có đi không? Mà không đi thì tao cũng không ép, tao bận lắm, sau khi nói chuyện xong với mày tao còn phải gọi điện cho con Linh "loa" (là cây buồn tin của lớp tôi) để nói chuyện gì đó mày cũng biết đấy, à...thế thôi nhớ..

- Khoan... khoan đã, nói cho tao địa điểm đi_ Tôi yếu ớt nói, con này đúng là ép người quá đáng mà

- Phải thế chứ, cứ như thế từ đầu thì tao phải dùng biện pháp mạnh... Địa điểm ở quán trà sữa Violet, đến nhanh đấy.

Nó tắt máy cái rụp, phải cố gắng lắm nó mới kiềm chế để không ném cái điện thoại ra đường, cuối cùng tôi dứt điện thoại vào túi quần nuốt nước mắt nhìn hai cuốn sách chưa kịp đọc trang nào, sao cái số tôi nó lại đen như thế chứ huhuhu

Đúng là khôn ba năm đại một giờ, một người thông minh xuất trủng như tôi vậy mà do một phút làm lơ kể cho cho con bạn đều nghe về sự cố đâm phải ông khi vàng ban sáng để giờ nó lôi ra uy hiếp tôi thế này đây, còn gì là đạo lý nữa ông trời ơi....

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Buổi gặp mặt

Sau khi trả hai cuốn sách mà chưa kịp ngo trang nào, tôi hậm hực đạp xe đến quán trà sữa Violet, con Trang đã đứng ở trước quán chờ tôi, trông nó có vẻ suốt ruột. Tôi chưa kịp dựng xe nó đã nhào đến nắm tay tôi quát:

- Con kia...mày định đến sau khi buổi gặp mặt kết thúc à?

- Thì cũng phải từ từ cho tao thở chứ

Nó buông tay tôi ra nhìn tôi từ đầu đến chân rồi nhăn mặt nói:

- Mày định trả thù bằng cách làm bẽ mặt tao à? Đi gặp mặt mà mày ăn mặc cái kiểu gì kia.

Tôi nhìn cái Trang rồi nhìn vào mình, đúng là một trời một vực, trong khi nó dịu dàng với một chiếc váy hồng dài đến đầu gối, trang điểm nhẹ, thì tôi trông bụi bặm trong chiếc áo phông trắng có in chữ: học, học nữa, học mãi và quần jean đen, trông chả giống với một đứa đi gặp mặt gì cả. Tôi nhìn cái Trang cười nhả nhử biện mình:

- Lúc ấy tao đang ở nhà sách mà, đến nhà sách ai lại mặc váy và trang điểm.

Nó thờ ắt một cái rồi kéo tay tôi đòi giọng hò hời nói:

- Thôi không nói nữa vào nhanh đi mọi người đang chờ, đúng như tao mong đợi toàn những anh chàng đẹp trai hết sảy.

Trang kéo tôi đến một chỗ ngồi gồm bốn thằng con trai và ba cô gái. ba cô gái đều xinh xắn và dễ thương đang cúi đầu ngồi e thẹn, còn đám con trai đứng như tôi dự đoán cười nhả nhử như con dờ suốt (làm tôi liên tưởng đến mấy con cún đang chờ thức ăn).

Bọn họ đều là những tên đẹp trai, nhưng trong đó có một tên đẹp nổi bật hẳn ngồi đối diện tôi, nhưng sao gái năm mà trai chỉ có bốn thôi nhì, tôi quay sang thắc mắc với con Trang thì nhận được ánh mắt ngây thơ vô (số) tội của nó, anh chàng đẹp trai ngồi đối diện tôi lên tiếng giải thích:

- À... còn thằng bạn mình nữa nó đến sau.

- Vậy chúng ta cứ làm quen trước nhé_ con Trang hò hời nói (thấy ghét chưa kia)

Bắt đầu từ tụi con trai

- Minh là Văn

- Minh là Bảo

- Minh là Hải

- Minh là Dương

Đến lượt các cô gái

- Minh là Hương

- Minh là Lan

- Minh là Phụng

- Còn mình là Trang_ cái Trang vui vẻ nói tiện thể đá một cái vào chân tôi, lừ mắt ra hiệu

- N..h..i..ê..n_ Tôi kéo dài giọng, rõ là chán cứ như trò trẻ con ấy

Anh chàng đẹp trai nhất bọn tên Dương cứ nhìn tôi chăm chăm khiến tôi khó chịu, còn con Trang thì liếc tôi khế cười nói nhỏ:" nó để ý mày rồi đấy"

Cái nhìn của anh ta khiến tôi nổi giận định đứng dậy quát cho một trận nhưng đã bị cái Trang kéo lại, nó làm động tác hai nắm đấm đập vào nhau, ý muốn nhắc nhở tôi về sự cố ban sáng. Tôi đành nuốt giận mỉm cười nhìn anh ta dịu dàng nói:

- Này cậu, mình hỏi cậu một câu được không?

- Được.... được chứ_ anh ta toe toét cười đáp

- Nếu cậu bị một người nhìn chăm chăm vào liệu cậu có thấy dễ chịu không?

- Ồ...à.. mình xin lỗi_ anh ta lúng túng gãi đầu nhìn nó cười_ cậu thẳng thắn thật

- Cảm ơn cậu quá khen_ Tôi cũng cười rồi quay mặt sang hướng khác, bên cạnh tôi con Trang đang tíu tít với anh chàng tên Hải, còn ba cô gái kia cũng ríu rít với hai anh chàng còn lại.

- Mình hỏi bạn một câu được chứ?_ Dương hỏi tôi

- Được chứ_ tôi cười

- Tên họ đầy đủ của cậu là gì?

Dù hơi thắc mắc nhưng tôi cũng trả lời:

- Ừm... Tôn Nữ Hà Nhiên.....

- A..._ anh chàng tên Dương bật hét to khiến mọi người cùng quay ra nhìn_ cậu đúng là

Tôn Nữ Hà Nhiên..?

- Thật, ai nói phét cậu làm gì_ Tôi bực mình nói, cái tay này rõ là gàn dở chẳng lẽ không dừng tôi lại dùng tên giả nói chuyện với hần

- Ý..ý mình không phải vậy... M..ình muốn nói ra cậu chính là người đã tạo lên lịch sử khi đỗ vào trường Thanh Đăng với số điểm gần như tuyệt đối chỉ thiếu có không phải năm, được mệnh danh là con cưng của trường Thanh Đăng, đạt giải nhất trong các cuộc thi English test, IQ, toán học, sinh học... nổi tiếng với trí thông minh siêu đẳng, được coi như một thần đồng.

Ồ hơ hơ, chết mất tôi sắp sượng đến phụt máu mũi ra đây, không ngờ Tôn Nữ Hà Nhiên tôi lại nổi tiếng đến thế, có khi tôi phải xem xét việc thành lập CLB những người hâm mộ mới được hô hô. Không chỉ anh chàng tên Dương mà sáu người còn lại (trừ cái Trang) cũng quay ra nhìn tôi bằng con mắt thần phục, xem ra buổi gặp mặt hôm nay cũng không chán lắm.

Dù sượng đến ngắt đi được nhưng tôi tự bảo với mình phải kiềm chế, vì thế tôi chỉ mỉm cười nhẹ nhàng khiêm tốn nói:

- Cậu nói quá rồi, tôi không giỏi như thế đâu.

- Sao lại không giỏi như thế, còn hơn ấy chứ, bạn biết không mình rất hâm mộ bạn_ anh chàng Dương nhanh nhẩu nói

Chu choa cái tên này sao mà dễ thương thế, hần nói câu nào tôi mát ruột câu đấy, không kiềm chế được tôi tặng cho hần một nụ cười tí mắt.

Được một lúc thì anh chàng Dương nói muốn đi WC, do bất cẩn tôi đánh đổ trà ra tay nên cũng đứng dậy xin phép vào nhà vệ sinh, trước khi đi con Trang còn liếc mắt nhìn tôi cười ả ý, trời đất nó làm cứ như tôi và anh chàng Dương kia vào nhà vệ sinh hẹn hò không bằng. Híc...

Chương 10: Phan Mạnh Dương...đồ dê già

Rửa xong cái tay và hắt tí nước vào mặt, tôi khoan khoái bước ra ngoài, bỗng giọng nói oang oang của anh chàng Dương ở WC ngay bên cạnh phát lên khiến tôi tò mò dừng bước lắng nghe

- Mấy h rồi sao mày còn chưa đến, bọn nó cứ thắc mắc sao bên con trai có bốn người.

....

- Không lằng nhằng mày thua cuộc tao mà, đến ngay đi, lũ con gái mà thấy mày cứ phải gọi là nhỏ dãi thèm thuồng (thằng này nói ghê quá)

....

- Xinh á? Chẳng có con đêch nào cả toàn bọn dê già đóng giả cừ non thôi (tôi thấy hần giống hơn)... À có một con bé.....

- Thú vị phết mày à, mà mày biết con nhỏ ấy là ai không? Tôn Nữ Hà Nhiên thần đồng của trường mình đấy

....

- Sao mày thay đổi ý kiến nhanh thế, đã muốn đến rồi, nói trước Hà Nhiên là của tao nghe chưa (híc..tôi là đồ vật à?). Mày nghĩ xem nếu tao cưa đồ con nhỏ đó chơi vài ngày rồi đá nó thì chẳng phải tao nổi tiếng rồi sao, lúc ấy trên bảng tin của trường sẽ có dòng tít: "Phan Mạnh Dương lớp 11A7 đá Tôn Nữ Hà Nhiên thần đồng của trường" ôi chao mới nghĩ thôi đã thấy thích rồi

....

- Mày chỉ nói hão, con nhỏ nằm chắc trong tay tao rồi, vừa nãy tao mới khen vài câu mà nó cười tít cả mắt (thằng này lão).

.....

Hần còn nói gì nữa nhưng tôi không thêm nghe tiếp, lạ lạ nghe xong cuộc nói chuyện này tôi chẳng thấy tức giận gì cả, bởi vì tôi đã cảm nhận được từ trước con người hần có cái gì không thật, xem ra cảm giác của tôi rất đúng, nhưng để hần coi thường chị em phụ nữ coi thường tôi thì không thể được, tôi sẽ dạy cho hần một bài học để hần biết cách tôn trọng người khác, và cũng là để lấy lại uy danh cho tôi, muốn cưa tôi ư?, không dễ đâu Phan Mạnh Dương

Tôi nhếch mép cười đi ra ngoài trong đầu vạch ra kế hoạch để dạy bảo hần, đột nhiên cảm thấy vui vui, có trò hay để xem rồi đây. (mình có đều quá không nhỉ?)

Nhìn thấy tôi bước ra với nụ cười tà khí trên môi con Trang khẽ nhủ mày dò hỏi:

- Mày lại chuẩn bị bày trò đấy hả? (khiếp con này cứ như đi ủng trong bụng tôi)

Tôi cười ngô nghê vỗ vai nó ngây thơ nói:

- Ghét thế, lúc nào cũng nghĩ xấu về tao

Con bé nhìn tôi chằm chằm nhưng nghe tiếng anh chàng Hải gọi bên nó quay ra ngay không thêm đếm xỉa đến tôi nữa. "Cái đồ bạn đều, mám trai", tôi lăm bằm, nhưng thôi còn đỡ hơn là nó cứ hạnh hợc tôi rồi nhờ lộ hết thiên cơ bí mật thì chết. Được một lúc thì tên Dương cũng bước ra cười toe toét vui vẻ nói:

- Bạn mình sắp đến rồi, các cậu sẽ phải ngạc nhiên lắm đấy

Công nhận tay Dương này đóng kịch khá giỏi, trước mặt mọi người hần thể hiện mình là một hoàng tử nụ cười dễ thương, nhưng so với khả năng đóng kịch của tôi thì còn thua xa (nhiều lúc tôi tự hỏi sao đạo diễn Trương Nghệ Mưu chưa mời tôi đóng phim của ông ấy, đảm bảo sẽ ăn khách haizz)

Quay sang tôi hần ta nở một nụ cười dịu dàng đúng chất hoàng tử khiến bọn con gái ngẩn ngơ ngọt ngào nói:

- Nhiên muốn ăn hay uống gì thêm không để Dương gọi

Tôi cũng vào vai một cô gái hiền dịu, nở một nụ cười hàm tiếu e lệ khẽ vén tóc ngược ngừng nói:

- Mình không muốn ăn uống gì thêm cả, mình...mình.. chỉ muốn nói chuyện với Dương thôi, Dương ngồi xuống đi

Anh chàng Dương tròn mắt nhìn tôi sung sướng đến độ suýt vấp té, khả khả tôi cá là trong lòng hắn đang sung sướng run lên vì nghĩ tôi đã đổ. Hê hê cứ nghĩ thế đi ta sẽ cho mi biết tay.

Những người còn lại cũng tròn mắt nhìn tôi, riêng cái Trang thì ngược đời mắt dò hỏi lên nhìn tôi, nó khẽ nhú mồm thì thầm:

- Có thật mày đổ tay Dương không?

Tôi mỉm cười nhìn nó khẽ nói:

- Hắn rất dễ thương mà, phải không?

Rồi tiếp tục quay sang nhìn tên Dương mỉm cười dịu dàng khiến hắn đỏ mặt suýt chút nữa là làm đổ li cà phê sữa, trông bộ dạng hắn tôi sém cười phá lên. Ánh mắt khó hiểu của con Trang vẫn lướt trên khắp người tôi. "Trang à, cứ từ từ tao sẽ cho mày xem kịch, mày phải cảm thấy tự hào khi có con bạn như tao đây khả khả...".

Đột nhiên tay Dương nhìn ra phía cửa rồi reo lên:

- Ê... Phong ở đây

Mọi người đều quay ra nhìn, chàng trai bước vào khiến cho tất cả con gái trong quán đều như đông cứng lại, bao gồm cả tôi nhưng những người khác đông cứng lại vì anh chàng quá đẹp trai, còn tôi đông cứng lại vì...sợ.

Bởi vì chàng hoàng tử đẹp trai đang bước xầm xầm đến cái bàn bọn tôi đang ngồi kia có dáng chuẩn như người mẫu, da trắng póc, đôi mắt màu cà phê quyền rũ, chiếc mũi thanh tú đẹp mê hồn, đôi môi đỏ tựa như cánh hoa anh đào khẽ nhếch lên một nụ cười xém làm cho cái quán này ngập tràn trong màu mũi, và một mái tóc màu...nâu hạt dẻ bông bênh.

Vâng người đó chính là Trần Lam Phong hotboy số một trường Thanh Đằng cũng chính là hoàng tử du côn tôi đã đụng độ sáng nay và lừa hắn một vỏ. Ôi huhuhu liệu có phải hắn tôi đây dễ tính số với tôi không, làm thế nào bây giờ, trốn đâu đây, tôi lo sợ nuốt nước bọt ừng ực. Trong đầu hình dung ra cảnh hắn đến túm cổ tôi lôi ra gọi bọn đàn em dẫn cho tôi một trận. Lúc ấy thì cái thân tôi sẽ nát như xơ mướp mất.

Không được rồi tôi phải trốn thôi, nhưng không kịp nữa rồi hắn đã nhìn thấy cái mặt tôi và nở một nụ cười đều vô cùng.

Hắn đi đến bàn chúng tôi nhưng không ngồi luôn bên ngoài mà lại vòng vào trong chiếm chỗ của tên Dương, và lẽ dĩ nhiên là hắn ngồi đối diện tôi, bắc chân chữ ngũ, hai tay khoanh trước ngực, đôi mắt màu cà phê của hắn nhìn chăm chăm vào tôi khiến tôi sợ hãi nuốt nước bọt ừng ực.

Tên Dương bên cạnh bị mất chỗ tức lắm nhưng vẫn cố vui vẻ nói:

- Chắc mọi người cũng biết rồi đây là Lam Phong bạn mình...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Xử lý tên dê già...

Không khí im lặng cả lũ con gái đều nhìn hắn đắm đuối, còn hắn thì nhìn tôi không chớp mắt

- Cô còn nhớ tôi không?_ Giọng nói lạnh lùng của hắn đột ngột vang lên

Tôi ngây ngô tròn mắt nhìn hắn già vờ ngạc nhiên thốt lên:

- Ồ...À ra là anh, tình cờ ghé ha, không ngờ hút thuốc nhiều nhưng anh vẫn đẹp trai như vậy

- Hừ, cô không dọa được tôi đâu, dù tôi có hút thuốc nhiều thì tôi vẫn đẹp trai như vậy thôi.(Xem ai nói kia, chánh bà cố)

Tôi cố gắng nở một nụ cười dịu dàng mĩa mai nói:

- Dĩ nhiên là bây h tôi không dọa được anh nữa rồi nhưng tôi cá là sáng nay anh đã bị tôi dọa cho xanh mặt đấy nhĩ nếu không anh đã chẳng quan tâm đến tờ giấy tôi đưa rồi, mà cũng có khi anh đã đi gặp bác sĩ (tâm thần) để hỏi về tình trạng sức khỏe đấy nhĩ?_ Dừng một lúc tôi thờ dãi nói tiếp_ haizzzz cái cảm giác bị lừa nó ntn ấy nhĩ, muốn biết quá hihi, không biết...bạn Phong đã bị lừa bao h chưa nói cho Nhiên biết với

- Cô...._ hấn cứng họng, răng nghiến ken két

Có tức giận cũng chả làm gì được ta đâu hà hà. Hấn không nói nữa nhưng lại dùng ánh mắt sát thủ nhìn tôi, ánh mắt của hấn khiến tôi lạnh cả gáy vội quay sang con Trang, nhưng nó đã đi vào cõi mộng từ bao giờ rồi, ánh mắt mơ màng của nó cứ dán chặt vào người Lam Phong, có thêm để ý đến nỗi đau của tôi đâu cơ chứ. Tôi giật tay nó nói nhỏ:

- Trang, mày có muốn được ngồi gần hoàng tử của mày hơn không?

- Muốn_ nó mơ màng nói

- Vậy đổi chỗ cho tao đi

- Thật không?_ nó reo lên mắt sáng như đèn pha ô tô

- Thật_ tôi gật đầu chắc nịch, vội đổi chỗ với con Trang. Tên Dương thấy tôi đổi chỗ thì mừng ra mặt, nhưng vẫn giả vờ giận dỗi nói:

- Mình còn tưởng Nhiên thích ngồi chỗ đó chứ, Phong đẹp trai quá mà (khiếp làm cứ như tôi là bạn gái hấn không bằng)

Tôi nhìn hấn mỉm cười dịu dàng nói:

- Không đâu Nhiên thích ngồi đối diện với Dương hơn

Tên này sướng quá cười tít cả mắt. Tôi bên ngoài tuy cũng cười tươi nhưng ở sau lưng mồ hôi đang vã ra như tắm, bởi có một ánh mắt sát thủ cứ nhìn tôi chăm chăm. Nếu đôi mắt của Dương nhìn tôi như chó nhìn chủ thì đôi mắt của Phong nhìn tôi như đao phủ nhìn phạm nhân. Nhưng trước mắt tạm gác hấn qua một bên, tôi phải xử lý tên dê già đóng giả cứu non Dương trước đã.

Nghĩ thế nên tôi chuyên tâm ngồi cười nói với tên Dương, anh chàng tỏ ra rất sung sướng mồm cứ há ra cười, làm cho tôi cứ phải mím chặt môi để khỏi phá lên cười ha ha. Nhưng nếu cười bây giờ thì hỏng hết, cố gắng lắm tôi mới dần được con cười như điên xuống, dịu dàng hỏi anh chàng:

- Này Dương, cậu có quen cậu bé đằng kia không?_ Tôi chỉ tay về phía sau, chỗ một cậu bé dễ thương đang ăn kem, tay dắt một con chó lông xù đang há mồm nhìn chủ.

- Không_ anh chàng trả lời ngây ngô trước câu hỏi lạc điệu của tôi

- Thế cậu có biết giống chó mà cậu ta đang dắt trên tay là gì không?_ tôi lại hỏi mỉm cười dịu dàng

Mọi người đều quay qua ngược đôi mắt khó hiểu nhìn tôi. Anh chàng Dương cũng tròn mắt nhìn tôi nhưng rồi cũng đáp:

- Không, mình không biết_ rồi mỉm cười tươi anh ta nói tiếp_ Sao thế? Cậu thích con chó đấy à?

- Không, chỉ là mình thấy cậu và con chó kia như hai anh em vậy, rất giống nhau mồm cứ há ra suốt nên muốn hỏi xem cậu có biết nó không thôi. Tiếng nói nhỏ nhẹ của tôi vang lên mà tựa như sấm đánh ngang tai đối với mọi người đặc biệt là anh chàng Dương. Nụ cười trên mặt anh ta tắt ngúm, khuôn mặt trở lên trắng bệch.

Cái Trang lừ mắt sang tôi gần giọng nói:

- Mày nói cái gì thế Nhiên

Tôi (giả vờ) ngây ngô nhìn mọi người, rồi vờ hốt hoảng, tôi lấy tay bịt miệng nhìn Dương giọng nói đầy vẻ hối hận (kịch thế):

- Ôi không... đừng hiểu nhầm, mình không có ý hạ thấp Dương đâu, chỉ là mình đăng trí quên ở đây là VN, mình đã từng sống mấy năm ở nước ngoài (phét đấy), mà cậu biết đấy ở nước ngoài người ta rất quý chó, người ta vẫn thường ví những con chó với những người mà họ yêu quý

Tôi vừa nói thì những khuôn mặt đang đông cứng dần ra, anh chàng Dương nở nụ cười tươi rồi nói:

- Như vậy là cậu thích mình nên mới ví mình với con dog kia? (thích cái đầu mi ấy)

- Ừ_ tôi nói nhẹ nhàng kèm theo một nụ cười, khỏi phải nói anh chàng sướng đến nỗi cười tít cả mắt, với kiểu cười này đi ra đường chết là cái chắc, như vậy là anh ta đã cắn câu tôi rồi, vờ kịch sắp đến hồi kịch tính đây.

Mọi người đều không thắc mắc gì nữa vì ai cũng tin lời của tôi (tội lỗi, tội lỗi), chỉ trừ con Trang, nó quay sang lườm tôi, nghiến răng ken két hỏi nhỏ:

- Mày sống ở nước ngoài khi nào sao tao không biết nhỉ?

Tôi nhìn nó ngô nghê nói:

- Mày nói gì lạ thế, tao không hiểu?

- Được rồi tao sẽ tính sổ với mày sau_ nó hùng hổ nói rồi quay phắt mặt đi.

Đúng lúc ấy tên Phong đột ngột đứng dậy nói nhỏ:

- Xin lỗi tôi ra ngoài một chút

Rồi hắn vội vã bước đi, mọi người đều chăm chú nhìn vào nhất cử nhất động của hắn.

Khuôn mặt đẹp trai của hắn đỏ bừng lên, đôi môi mím chặt lại, quai hàm bạnh ra. Khi hắn quay lưng đi tôi thấy hắn vội đưa tay lên bịt miệng hai vai khẽ rung rung. Biểu hiện này cho thấy hắn đang cười mà không là cố gắng nhịn cười thì đúng hơn. Chẳng lẽ... hắn biết tôi nói dối.

một lúc sau Phong quay lại, khuôn mặt đã trở về vẻ lạnh lùng thường trực, nhưng tôi thấy hắn khẽ nhìn tôi, một nụ cười nhẹ lướt qua trên môi hắn. Nhưng hắn có làm sao thì mặc xác hắn, tôi phải đóng nốt vở kịch này đã, nghĩ vậy tôi bèn quay sang Dương nũng nịu nói:

- Dương nè, Nhiên thấy không khí trong quán ngột ngạt quá, chẳng có chút riêng tư gì cả.

Chỉ chờ có thế anh chàng Dương sung sướng ra mặt tíu tít nói với tôi:

- Vậy để mình thông báo với mọi người đã. (ô ô cá cắn câu)

Nói rồi anh chàng kéo nó dậy đứng trước bàn hỏi:

- Mọi người, hôm nay Dương rất vui khi được tham gia buổi gặp mặt này, vì qua buổi gặp mặt mình đã tìm ra người mình thích đó là Nhiên.

Rồi quay sang tôi anh chàng dịu dàng hỏi:

- Nhiên có thích Dương không?

Tôi vào vai một cô gái đang yêu thẹn thùng đáp:

- Thích... (chỉ thiếu mỗi cái là chưa đỏ mặt thôi)

Mọi người đều hò reo tán thưởng, duy chỉ có con Trang ngược khuôn mặt không hiểu nổi lên nhìn tôi, trừng mắt dò hỏi. Có lẽ nó không tin tôi đồ Dương thật (công nhận con này khôn). Còn Phong, hắn nhìn tôi chăm chăm bằng con mắt toàn lòng trắng (eo oi phim kinh dị). Hừ tôi đã làm gì sai để hắn tặng tôi con mắt chó luộc như thế chứ.

Bây giờ chính là thời khắc quan trọng cho cả tôi và Dương, anh chàng trông có vẻ suốt ruột, cuối cùng thu hết can đảm anh ta quay ra nói với tôi:

- Nhiên...Nhiên đồng ý làm bạn gái của mình nhé!

"Thành công rồi, h chỉ việc diễn thôi" tôi cười thầm trong bụng. Bên ngoài tôi tỏ ra bối rối tợn, hai tay vịn vào gấu áo (mình phục mình quá)

- Nhiên...Nhiên_ tôi lắp bắp rồi đi về phía chỗ tôi ngồi ban nãy lấy li sữa mỉm cười giải thích:

- Xin lỗi những lúc bối rối mình thường hay uống sữa để cho bớt căng thẳng.

Tôi cầm li sữa đi về phía tay Dương đang đứng, đến chỗ có cái chân bàn chìa ra, tôi làm động tác giả, khẽ vòng chân trái vào chân bàn và...giả vờ té, li sữa trên tay tôi bay thẳng vào mặt kẻ đối diện chính là Dương (thành công khả khà....)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Hạ kịch

Li sữa hạ cánh trên người anh bạn nhỏ, khiến cho mái tóc xù tai, khuôn mặt trắng trẻo đẹp trai và chiếc áo hàng hiệu của anh ta ướt nhẹp thơm mùi...sữa. Khỏi phải nói anh chàng sốc đến mức nào, toàn thân như đông cứng lại, hai mắt tròn tròn như mắt lợn luộc, mọi người đều nháo nhào lên, cô bạn tên Lan cúi vào tay tôi cái khăn tay rồi nói:

- Nhiên ra lau mặt cho cậu ấy đi

Tôi mỉm cười, nhẹ nhàng đưa trả chiếc khăn tay cho Lan mỉm cười nói:

- Không cần đâu, mình nghĩ bộ dạng thế này hợp với Dương hơn đây, phải không Dương?

- Nhiên, cậu..cậu... _ anh chàng lấp bắp nói

- Ôi chà, có lẽ li sữa đã khiến cậu mắc chứng bệnh nói lắp rồi, haizzz mình không nghĩ cậu lại thảm thương như vậy, chẹp tất cả cũng chỉ tại cái chân bàn đáng ghét này, à không là do lỗi của mình đáng ra mình không nên bắt cậu như vậy, cậu sẽ tha thứ cho mình chứ?

Tất cả mọi người đều há hốc mồm hết nhìn Dương lại nhìn sang tôi trông cứ như bị đơ cả lũ

Tôi mỉm cười bước đến gần Dương búng cái chóc vào mũi anh chàng, rồi ra về hồi tiếc tôi nói:

- Ôi chán quá, vốn định rủ cậu hẹn hò chơi nhưng với bộ dạng này chắc là không được rồi haizzz... _ tôi khẽ nhăn mũi tay phe phẩy nói _ ừm... mùi sữa trên người cậu nồng quá, không khéo đi ra ngoài cùng cậu người ta lại tưởng mình đi chơi cùng một đứa trẻ còn mặc tã hìhì, mà chắc cậu không biết nhì mình ghét trẻ con lắm

- Li sữa lúc này... là cậu cố tình? _ Anh ta cuối cùng cũng lộ mặt nạ trùng mắt nhìn tôi hỏi.

Hừ này thì hoàng tử nụ cười, có ma mới tin người.

Tôi tròn mắt nhìn anh chàng ngộ nghĩnh nói:

- Ôi bị cậu phát hiện rồi à, chẹp cũng chỉ tại cái bàn "dễ thương" này, không dung lại chia chân ra "giúp" tôi đổ sữa vào mặt cậu.

- Cậu... không phải cậu nói thích tôi sao?

- Đúng, tôi rất thích cậu, tôi thích cậu như con Chít, con Pi, con Ki nhà tôi (ba con chó), hìhì, không phải lúc này đã nói rồi sao, cậu rất giống chó mà.

- Cậu... sao cậu lại dám làm thế với tôi?

- Ôi tôi nào dám làm gì cậu, chẳng qua tôi thấy buồn vì không xứng với cậu thôi, đợi thành bạn gái của cậu rồi sau đó bị cậu đá bay vào sọt rác không thương tiếc, lúc ấy cậu thành người nổi tiếng thì một thần đồng bại trận như tôi nào xứng với cậu. Vì thế tôi mới tặng cậu li sữa này, lúc này đây một Phan Mạnh Dương mình mấy đây sữa nào có xứng với tôi

- Cậu, chẳng lẽ cậu đã nghe thấy.

Tôi không cười nữa mà nhếch mép khinh bỉ nhìn anh ta lạnh lùng nói:

- Tôi khuyên cậu một câu: "muốn cho người ta không biết trừ phi mình đừng làm, hạ kịch ở đây được rồi"

Rồi tôi quay ra mỉm cười với những khuôn mặt ngơ ngác còn lại dịu giọng nói:

- Mình vào nhà vệ sinh chút, các bạn cứ tiếp tục nhé.

Tôi thung thình bước vào nhà vệ sinh trước con mắt trân trối của bao nhiêu người. Vở kịch cuối cùng cũng kết thúc, cả buổi cứ phải cười cười nói nói như một cái máy khiến tôi mệt rã rồi, nhưng thui vì tương lai của chị em phụ nữ, mình tôi hi sinh có xá chi.

Sau lần này, tên Dương chắc phải tồn đến già, hìhì ai biểu đụng đến tôi làm chi cho đời tàn như xơ mướp, phải cho lũ con trai thấy đây không phải là thời phong kiến, con gái thời này đâu phải dễ chơi, như tôi là một ví dụ nè.

Rửa xong chân tay mặt mũi tôi khoan khoái bước ra ngoài, mọi người đều không ai nói gì cả, không khí im lặng đến ngột ngạt, cả Phong và Dương đều đã biến mất có lẽ dư âm của vở kịch ban nãy vẫn khiến mọi người boàng hoàng, cũng phải thôi, vừa mới lúc trước còn nói thích nhau vậy mà ngay sau đó đã lập tức đá đểu nhau, không nỏ nã mới là lạ, có lẽ người hiểu được rõ sự việc chỉ có tôi, Dương và... cả Phong nữa.

Tôi mỉm cười nói với cả bọn rồi:

- Mình có việc bận nên về trước đây

Cả bọn đều gượng gạo gật đầu, nhưng tôi vừa đi được vài bước thì cái Trang đã kéo tay giật lại, nó nhìn tôi trừng mắt hỏi:

- Mà nói đi, có chuyện gì vậy Nhiên, sao mày lại làm thế với Dương?

- Mày hiểu tao đúng không Trang, tao sẽ chẳng bao h làm như thế với một người vô tội cả, mọi việc tao làm đều có lí do của nó

- Lí do là gì?

Tôi nhăn mặt khẽ nói:

- Lí do gì thì để sau, bây h không tiện nói, có gì thứ hai ra lớp tao kể cho, còn nữa...

- Gì?

- Ngày mai là chủ nhật nếu mày còn gọi điện làm phiền tao thì tao sẽ mượn máy chém của Ngô Đình Diệm lê xuống nhà mày, lúc ấy thì lia đầu cắm kên, nghe chưa con? _ tôi quát

- Dạ..dạ nghe rồi _ tôi phì cười rồi đổi giọng mỉa mai nói tiếp:

- À có lẽ tao nói thừa, ngày mai mày làm gì có tjan gọi điện cho tao đâu cơ chứ, mày còn phải hẹn hò với chàng trai của mày nữa chứ nhỉ? _ tôi hất đầu về phía anh chàng tên Hải để thêm _ hai anh chị hợp ý nhau ghê, cả buổi cứ túm ta túm tít

Nghe tôi nói con Trang đỏ cả mặt, vỗ vai tôi đánh bốp rồi đẩy tôi đi nói:

- Chỉ nói linh tinh, xéo đi con quỷ nhỏ

Ở hơ vậy ra đưa vừa kéo tay tôi ở lại là một hồn ma.

Tôi lắc đầu bước ra khỏi quán, đi đến chỗ cái xe đạp chuẩn bị phi về nhà, ôi mẹ ơi, mới xa mẹ một buổi chiều mà con nhớ mẹ ghê gớm, vừa mới đặt chân lên bàn đạp thì một giọng nói lạnh lùng vang lên khiến tôi suýt ngã lộn nhào:

- Tôi đợi cô lâu rồi đấy.....

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Lại là hấn..tên du côn đang ghét

Là Phong, cái giọng nhừa nhựa lạnh lùng vô duyên ấy còn của ai vào đây được nữa, xem chút nữa là tôi bị ngã treo cổ vì hấn, chắc tại hồi bé bố hấn hay cho hấn chơi trò ú òa đây mà, tức lắm nhưng tôi cũng cố kiềm chế quay ra nở một nụ cười hàm tiếu e lệ đáp:

- Ôi sao cái số tôi lại may mắn thế được hotboy số một của trường chờ cơ đấy, vậy mà thầy bói nói ngày hôm nay tôi đen lắm, toàn gặp phải chó cắn càn thôi haizzz chắc phải đi xem bói lại thôi

- Hừ, cậu đóng kịch giỏi lắm tôi nhìn thấu tim gan cậu rồi _ hấn nhếch mép nói

- Thật à? _ tôi giả vờ tròn mắt nhìn hấn

- Tất nhiên

- Thế thì đi với tôi, nhanh lên... _ tôi tự dưng dựng xe lên đi đến kéo áo hấn

- Cái gì? Đi đâu? _ hấn nhiu mày hỏi (vẫn còn ngây thơ lắm)

- Thì đi đến bệnh viện, không phải cậu nói nhìn thấu tim gan tôi sao, đây sẽ là một thành tựu khoa học lớn đấy, nhờ vậy các bác sĩ có thể nhìn thấy tim gan của bệnh nhân mà không cần mổ bụng ra, nào nhanh lên

- Điện à, ý tôi là tôi nhìn thấu bản chất của cậu kìa _ hấn giằng áo ra, đưa tay vuốt mồ hôi trên trán

- Chẹp thế mà tôi còn tưởng sắp có một nhà khoa học vĩ đại ra đời chứ _ tôi nhún vai tỏ vẻ chán nản

- Nói mỉa là bản chất của cậu đấy à? _ hấn gắt lên

- Ô hay, nói mỉa là gì thế? Sao tôi không biết nhỉ, chắc chắc tôi phải xem lại kiến thức của mình thôi, nông cạn quá

- Cậu... hừ thôi được rồi tôi không thèm đôi co với cậu nữa...

- Có ai thèm đôi đầu mà co

- Đây... cậu có định để tôi nói hết không hả? _ Hấn quát ầm lên, khiến tôi giật bắn cả người hứ, bố mẹ vất vả sinh cho tôi cái mồm thì tôi phải nói chứ, nhưng sợ hấn lại hét lên lần nữa nên tôi đành im lặng

- Vừa rồi có phải cậu nói được tôi chờ là niềm may mắn của cậu phải không?_ hẳn hỏi bằng cái giọng "nhỏ nhẹ"

- Phải_ tôi thân nhiên gật đầu

Mắt hẳn sáng lên rồi không nhìn tôi hẳn nói nhanh:

- Vậy sao cậu không sử dụng cái may mắn đó đi chơi với tôi một buổi nhỉ?

À định dụ dỗ con gái nhà lành đây mà

- Không_ tôi thân nhiên đáp

- Tại sao???_ lại hết

- Cậu biết đấy tôi mê tín lắm, số tôi nó đen quen rồi, đen riết rồi cũng chỉ vậy thôi, nhưng thầy bói bảo nếu tôi gặp may một lần thì lần sau sự đen đui sẽ tăng lên gấp bội, eo oi tôi không muốn chết sớm đâu_ tôi lè lưỡi nói

- Cậu...Hừ cứ chờ xem, rồi cậu sẽ là của Trần Lam Phong này thôi (cái thằng này lại mắc bệnh đu cây táo, treo cây sung rồi)

- Vậy về chuẩn bị tiền đi nhé_ tôi nói

- Tại sao?_ lại ngay thơ nữa rồi

- Hồi lạ nhi chuẩn bị tiền ti đô để mua tôi từ bố mẹ tôi chứ sao, tôi là do bố mẹ sinh ra nếu muốn tôi trở thành của cậu thì cậu phải hỏi mua từ bố mẹ tôi chứ, rõ là ngốc

- Cậu... Sao cậu dám bảo tôi ngốc hả_ (Dây thanh quản tốt thật)

- Thôi không nói nữa cậu có thấy cái gì kia không?_ tôi hỏi chỉ tay về phía chân trời

- Là sao?

- Ngu thế, là mặt trời xuống núi đấy, ý tôi là cậu đang cản trở con đường về nhà gặp mẹ của tôi đấy, thôi muộn rồi cậu cứ việc ở đấy bao lâu tùy ý còn tôi phải về đây.

Nói rồi tôi đạp xe dông thẳng. Ôi bố mẹ oi bố mẹ phải cố gắng giữ đứa con tội nghiệp này đấy, hãy đầu tư cửa chống trộm vào phòng con đi kẻo có người đêm đến thông dây vào cổ cướp con đi mất

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Ăn vụng

Vừa về đến nhà, việc đầu tiên của tôi là ra vườn hỏi thăm sức khỏe của Chít, Pi và Ki, sau đó mùi thức ăn thơm nức mũi kéo chân tôi vào bếp, á chà sống rồi, cả buổi chiều có được thứ gì bỏ bụng đâu cơ chứ.

Món thịt gà hầm bột chiên giòn khiến tôi ứa nước miếng, lại còn có cả một con vịt trong lò vi ba nữa chứ, chẳng lẽ hôm nay mẹ biết đứa con đáng thương của mình phải chịu nhiều gian nan vất vả nên đã chuẩn bị cho tôi chăng, ôi chỉ cần ngửi mùi thôi cũng đủ thèm thuồng rồi.

Trong bếp chị Lan (giúp việc nhà tôi) đang sắp thịt gà quay ra đĩa bày lên mâm, tôi liếm môi gọi to:

- Chị Lan...

Chị Lan giật bắn người quay ra nói:

- Giật bắn cả người, em về khi nào thế?

- Hê hê_ Tôi cười xòa nhìn mâm thức ăn ngon lành hỏi_ hôm nay là ngày gì mà làm món ngon thế hả chị?

- À, mẹ em nói có khách, nên bảo chị chuẩn bị thức ăn ngon.

Chỉ hai từ thôi: "chưng hửng", ra là có khách thể mà tôi cứ tưởng mẹ tôi có thần giao cách cảm cơ đấy, rõ là viễn vông.

Nhưng mà, tôi đói lắm rồi bụng sôi cả lên thế mà chị Lan chẳng dễ thương gì cả, sao không hỏi tôi một câu đại loại như: "em có muốn nếm thử một miếng không", chẹp chẹp lễ thức ăn sờ sờ trước mắt mà tôi chỉ có thể nuốt nước miếng thèm thuồng, phải nghĩ ra cách gì đó mới được. Tôi gật gù nghĩ rồi hăng giọng nói:

- Ủ hừm... à chị Lan này, chị không đi ngắm sao băng à?
- Sao băng? _ mắt chị Lan mở to ra ngạc nhiên thấy rõ
- Vâng, em nghe trên tivi người ta báo hôm nay tầm này sẽ có sao băng đấy
- Thật không?
- Em nói phét chị làm gì (tội lỗi), chị không xem thật à, sắp hết rồi đấy
- Ủ ừ, chị đi ngay, ngồi đây trông thức ăn cho chị nhé!
- Chị đi nhanh lên, trèo lên tầng hai mà xem rõ hơn đấy, để em trông thức ăn cho, ước được thành tí phú rồi nhớ chia tiền cho em đấy _ tôi giục
- Ủ ừ ừ, chị biết rồi _ nói rồi chị Lan thoăn thoắt đi ra ngoài chạy lên tầng hai vui vẻ như một đứa trẻ, nhìn theo bóng chị mà tôi không khỏi phì cười, chị Lan, đúng là dễ thương hết biết.

Nhưng thôi phải giải quyết vấn đề của những năm 45 ngay mới được, nghĩ thế tôi bèn nhón tay bốc một miếng thịt gà thơm phức, ngon lành, một miếng chưa đã, nên tôi ăn liền tù tì ba miếng, đúng là sướng cái miệng. Đang nhai nốt miếng thứ ba thì tiếng chị Lan từ ngoài vọng vào khiến tôi suýt nghẹn:

- Này Nhiên, em có nhầm không đấy sao chị chẳng thấy ngôi sao băng nào cả thế

Thôi chết, chị ấy thế nào cũng nhìn thấy cái đĩa bị voi đi cho mà xem, như thế thì việc tôi ăn vụng sẽ bại lộ mất, mất mặt quá.

Tôi lo lắng nghĩ rồi nhanh trí hất chiếc vung nồi đến xoảng một cái xuống đất hốt hoảng kêu to:

- Chị Lan ơi... Con mèo...

Nghe thấy tiếng tôi la, chị Lan từ ngoài hốt hải chạy vào xót xa nhìn đĩa thịt gà kêu lên:

- Trời ơi mất một góc rồi

Tôi khịt mũi ngược đôi mắt tròn xoe, vô (số) tội lên nhìn chị Lan giọng hối hận:

- Xin lỗi chị, tại em sơ suất, vừa quay qua quay lại nó đã thó trộm mất ba miếng rồi
- Ủa sao em biết rõ vậy?

Thôi chết tôi nói hớ, thấy thế tôi vội vàng biện minh:

- Em nhìn thấy rõ mà, chị quên em là thần đồng à? (thần đồng thì liên quan gì đến việc này?)

Nhưng chị Lan lại tin sái cổ cười xuề xòa nói:

- Thôi chị không trách em, có trách thì trách con mèo đáng nguyên rửa kia _ nói rồi chị ra chỗ nấu nướng rút ra một con dao (choáng)

Chạy ra ngoài chỉ về một hướng vô định quát:

- đồ chết dẫm kia, tao mà biết mày là con nào tao chém cho nát da nát thịt.

Tôi nghe mà lạnh cả xương sống, vội nói:

- Thôi em lên nhà chào mẹ đây, chị cứ chuẩn bị đi nhé..hơ hơ

Rồi không đợi chị trả lời tôi vội lủi mất, cái sự ngây thơ dễ thương của chị Lan cũng có lúc làm tôi điếng hồn.

... À nhắc mới nhớ, vị khách mà chị Lan nói đến là ai đấy nhỉ?, tò mò quá!.....

Chương 15: Vị khách lạ

Nghĩ vậy nên tôi nhanh chân bước lên nhà, trong phòng khách mẹ tôi đang ngồi trò chuyện với một người phụ nữ đẹp và sang trọng. Tôi bước đến lễ phép chào:

- Con chào mẹ, cháu chào cô ạ!

- Ô Nhiên về rồi đấy hả con, ra đây đi. Mẹ tôi nhìn tôi cười rõ tươi vẫy tay ra hiệu cho tôi lại gần. Đây là cô Yên bạn của mẹ, cô ấy sống ở nước ngoài vừa mới về nước.

Cô Yên nhìn tôi mỉm cười đôn hậu nói:

- Con gái cậu trông xinh quá, cháu bao nhiêu tuổi rồi, học trường nào ấy nhỉ?

- Dạ cháu học trường Thanh Đăng, sinh nhật tới là cháu tròn 17t. Tôi nói kèm theo một nụ cười, không hiểu sao nhìn người phụ nữ này tôi thấy rất giống một người...

Nghe tôi nói mắt cô ấy sáng lên rồi lại mỉm cười tươi nói tiếp:

- Vậy chắc cháu biết Jackson nhà cô rồi, nó là thực tập ở trường Thanh Đăng đấy.

Jackson? Jackson nào nhỉ, tôi có biết thằng nào tên Jackson đâu, khoan đã không phải chứ chẳng lẽ là...

Mẹ tôi mỉm cười quay ra vui vẻ nói với cô Yên để mặc tôi đứng đó với những suy nghĩ mông lung:

- Này cậu để con trai một mình học đại học ở Việt Nam mà không lo à?

- Chắc tớ cũng lo lắm chứ, tớ đã bảo nó học đại học ở bên nước ngoài thôi, nhưng nó có nghe đâu cứ nhất quyết đòi về Việt Nam học, nó nói nó muốn làm thầy giáo dạy cho bọn trẻ ở quê hương mình.

- Con cậu có ý chí đấy, chắc nó đẹp trai lắm nhỉ, chồng cậu đẹp như thế cơ mà

- Ôi dào đẹp trai mà làm gì, chỉ tổ phiền phức, cậu biết không hỏi nó học cấp ba bên kia,

cứ mỗi ngày lại có một em đứng nấp nó trước cửa nhà mình, đến mình còn thấy phiền phức nữa là nó, Haizzz chỉ mong sao...nó nhanh chóng tìm được một nửa kia cho mình. Tôi nói đến đây không hiểu sao cô ấy lại khẽ liếc tôi. Còn mẹ tôi cũng nhìn tôi cười tủm tỉm.

Gi...thế này? một kiểu gán ghép công khai ư? Không có bố tôi ở nhà tôi biết ngay là sẽ có chuyện này mà.

Phải nói với các bạn bố mẹ tôi là một cặp vợ chồng nhất trần đời. Bố tôi thì cứng nhắc bảo thủ, ông cấm không cho tôi yêu đương gì trong khi còn học hành, còn mẹ tôi lại mộng mơ viễn vông bà chỉ mong tôi có bạn trai sớm, mẹ tôi thường xi trấn tôi bảo: "con sắp trở thành phiên bản nữ của bố con rồi đấy, mau tìm bạn trai đi cho đời mới mẻ"

Thế đấy hai người khác nhau một trời một vực thế mà vẫn sống hạnh phúc, vẫn có thể hợp tác sinh ra và nuôi nấng lên một đứa con tuyệt vời như tôi. Haizzz chẹp... trên đời lắm chuyện kì lạ.

Chiếc điện thoại của cô Yên đột nhiên rung lên bần bật, cô ấy nhìn vào máy rồi mỉm cười tươi nói với mẹ tôi:

- Nó gọi đấy

Xong cô ấy đưa máy lên tai nghe

- Con sắp đến chưa Jackson, nhanh lên đừng để mẹ và cô chờ

.....

- Ừ nhanh lên nhé, yêu con

Cô ấy cúp máy rồi cười tươi nói:

- Nó sắp đến rồi.

hai người ngồi nói chuyện rôm rả biến tôi trở thành người thừa, tôi muốn lên phòng tắm rồi nhưng lại sợ nên vẫn ngồi im quay mặt vào trong.

Một lúc sau có người bước vào, giọng một người con trai lên tiếng:

- Cháu chào cô ạ.

- Đây là con trai mình Jackson_ cô Yên lên tiếng

Giọng người con trai lại vang lên cần nhắc:

- Mẹ, tên con bây giờ là Quốc Thiên, đừng gọi con là Jackson

Tôi chết sững, vội quay mặt ra, tôi và tên đó nhìn nhau, bốn con mắt sừng sốt....

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Oan gia ngõ hẹp

- Thầy....

- Em là....

Tôi và ông thầy khi vàng cùng đồng thanh nói, còn hai bà mẹ thì giương mắt sừng sốt nhìn, mẹ tôi lắp bắp hỏi:

- hai... đưa quen nhau à?

- Ôi không chỉ quen đâu mẹ, con và thầy đã có một cuộc nói chuyện thân tình đấy, không những thế còn để lại những 'ấn tượng khó quên' trong lòng nhau nữa kia_ tôi mỉm cười nói

- Em giận dai quá đấy, tôi xin lỗi rồi mà.

- Lúc nào? ở đâu? Giờ nào? Phút nào? Sao em không biết nhỉ? Mà thầy cũng lịch sự quá cơ không dừng lại đến đây thăm hỏi em

- Ôi dào, tôi đến thăm mẹ em đấy chứ

- Hừ, mẹ sinh ra con, suy ra con với mẹ là một, thăm mẹ cũng có nghĩa là thăm con

- Làm gì có cái lí lẽ ấy

- Vậy giờ có rồi đấy, có muốn học hỏi không em dạy cho, thưa thầy?

- Hừ...Thôi đôi co với em có lẽ tôi sẽ tổn thọ mất

- Hìhì thầy làm gì có thọ mà tổn, nhưng thôi sợ thầy không sống được lâu lại oán em thì mất phúc lắm, nên em tạm tha cho thầy đấy he he

- Chẳng thể nào nói lại được em_ ông thầy khi vàng nén giận nói với tôi, khuôn mặt không cười nổi

- Cảm ơn thầy quá khen, em rất cảm kích_ tôi chấp hai tay, cười mỉm mai

Chỉ tội nghiệp cho hai bà mẹ cứ há hốc mồm nhìn hai đứa con vàng con bạc của mình đá đều mà cứ nghĩ là chúng đang mắng yêu nhau sung sướng cười tít cả mắt, còn ra dấu dùng hai tay đập vào nhau nữa chứ, đúng là xì teen hết biết.

Sau màn chào hỏi bằng cách đá đều nhau giữa tôi và ông thầy khi vàng cuối cùng hai đứa đều thỏa thuận là tạm dừng lại bởi vì tôi cũng đói quá rồi, ba miếng thịt gà lúc này không đủ làm tôi no, mà một khi tôi đã đói thì chẳng còn sức lực để đấu võ miếng nữa.

Vì thế mà giờ đây chúng tôi đang ngồi trước bàn ăn ngon lành.

Không thèm giữ ý tôi cầm đũa lia nhanh những miếng ngon, đũa tôi vừa hạ cánh ở một miếng thịt ngon lành thì cùng lúc đó có một cái đũa khác chặn lại, tôi ngược mắt lên, ông thầy khi vàng đang nhìn tôi cười nhếch nhếch, lẽ dĩ nhiên là tôi không chịu thua quyết dành ăn cho bằng được.

Vì thế trên bàn ăn đã có một cuộc đọ đũa diễn ra kịch liệt cứ như trận đấu võ kinh điển giữa Thành Long và Lý Liên Kiệt, cuối cùng miếng thịt chẳng vào bát ai cả mà bay ra ngoài, Chít, Pi, Ki cùng nhau cắn xé (híc đúng là tinh thần đồng đội của chó có khác). Tôi ngậm ngùi nuốt con hện vào bụng lia đũa sang miếng khác.

Ở bên cạnh chị Lan cũng ăn com cùng chúng tôi, tuy mang danh nghĩa là người giúp việc nhưng gia đình tôi luôn coi chị là người thân nên bữa ăn luôn có mặt của chị.

Chẳng hiểu sao hôm nay chị lại im hơi lặng tiếng thế, bình thường chị là người nói nhiều nhất cơ mà, tôi nghĩ và liếc mắt về phía chị, nhưng ôi thôi đôi mắt của chị đang đắm đuối nhìn ai kia, không được tôi không thể để chị Lan dễ thương bị dụ dỗ bởi vẻ đẹp trai lai tây của ông thầy khi vàng kia được phải kéo chị ra thôi.

Nghĩ thế nên dùng đũa khê kéo áo chị nói:

- Chị thích ông thầy em hả ?

Trước câu hỏi thẳng của tôi chị Lan lúng túng thấy rõ khuôn mặt đỏ ửng lên trông thật dễ thương:

- Đâu.. đâu có

- Lại còn không, thế sao nhìn người ta đắm đuối thế

- À ..ừ thì cũng có chút chút...._chị ngưng ngừng nói

Tôi nhăn mặt nói:

- Thế thì không được rồi..

- Cái gì không được cơ?

- Em nói cho chị biết nhé_ tôi ghé miệng vào tai chị Lan thầm thì nói_ Ông thầy này trông thế thôi, chứ là một tay cua gái có hạng đấy, em đã tình cờ thấy ông một tay ôm ba cô chân dài đấy_ tôi làm vẻ mặt nghiêm trọng

- Thật thế ư???_Chị Lan bùm miệng hoảng hốt nói_ nhưng trông đứng đắn và tri thức lắm mà

Tôi nhăn mặt làm điệu bộ xua xua tay giống Lee Jun Ki trong Nhất chi mai nói:

- Đấy chính là điểm lợi hại của thầy ấy, chị đừng trông mặt mà bắt hình dong_ rồi tôi ngược mặt lên cười với ông thầy khi vàng một cái khiến ông ta ngẩn tò te chẳng hiểu gì cả nhưng cũng cười đáp lại, lợi dụng nụ cười ấy tôi nói với chị Lan:

- Đấy chị thấy chưa thầy ấy hay cười như thế để cua gái lắm, con gái trường em không biết đồ bao nhiêu đứa rồi, tốt nhất là chị đừng dính vào kẻ rước vạ vào thân

Lẽ dĩ nhiên là chị Lan tin sái cổ (tôi đã nói là chị ấy dễ thương lắm mà) cúi xuống ăn tiếp không nhìn ông thầy nữa he he tôi không thể để mất một đồng minh quan trọng là chị Lan được.

Nhưng người ta nói "gieo nhân nào thì gặt quả ấy" cấm có sai, khi không nhìn ông thầy khi vàng thì cái miệng của chị Lan lại được bóc keo hoạt động liên tục, và những gì nó phát ra thì cũng đủ để tôi dù còn đói nhưng cũng không thể nuốt nổi com. Trời ạ, biết thế tôi đã để cho chị thoải mái ngắm ông thầy khi vàng rồi

Nhưng có hối hận cũng muộn rồi huhuhu.....

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Sao băng....khóc

Chị Lan đột ngột dừng ăn ngẩng đầu lên nhìn tôi cười toe hoi:

- Mà Nhiên này, lúc nãy vội quá chị quên chưa hỏi sao em bảo hôm nay có sao băng thế mà chị chờ mãi chẳng thấy ngôi sao nào xẹt qua cả?

Ôi không gì thế này, tưởng mọi chuyện đã qua trường rồi chứ, trời ơi chị Lan ơi chị hại em rồi. Mẹ tôi và cô Yên đang vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ nghe chị Lan nói thế thì dừng lại chăm chú nhìn hai đứa, cả ông thầy khi vàng cũng dừng đĩa ngược mắt nhìn, tôi méo cả mặt chẳng nói được câu nào, mắt mặt quá quá này thì tôi sẽ trở thành trò cười cho mọi người mất huhuhu....

Mẹ tôi nhú mày hỏi:

- Sao băng gì cơ Lan?

- Ủa? không phải hôm nay có sao băng sao, vừa nãy em Nhiên có nói với cháu là tivi người ta bảo hôm nay sẽ có mưa sao băng mà __ Chị Lan hồn nhiên như cô tiên nói trong khi tôi đã thất bại trong nỗ lực đá lông nheo ra hiệu cho chị đừng nói nữa.

Mọi người đều tròn mắt nhìn tôi, biết phân bua thế nào bây giờ? Chẳng lẽ lại bảo là tôi xem tivi trong mơ rồi thấy người ta thông báo vậy nên mới đi nói với chị Lan à.

Mẹ tôi nghiêm mặt nhìn tôi hỏi:

- Nhiên chuyện này là thế nào? Sao băng ở đâu ra sao con lại nói thế với chị Lan?

Tôi ngúc ngoắc đầu không nói nổi câu nào, thấy vậy mẹ tôi bèn quay sang chị Lan hỏi tiếp:

- Nhiên nó bảo cháu thế khi nào?

- Dạ lúc chiều tối, khi cháu đang sắp mâm thì Nhiên về, rồi em ấy bảo tầm đó là có sao băng hỏi cháu không đi ngắm à, thế là cháu chạy lên tầng hai bảo Nhiên ở đây trông thức ăn, nhưng mãi mà chẳng thấy ngôi sao băng nào cả nên cháu xuống, ai dè... __ chị Lan ngập ngừng

- Ai dè thế nào? __ mẹ tôi hỏi

- Ai dè, đúng lúc ấy có con mèo chạy vào ăn vụng mất mấy miếng thịt gà ạ.

Một giây... hai giây... ba giây...- im lặng, tôi cảm thấy ba giây trôi qua mà cứ như cả thế kỉ ấy, mẹ tôi và cô Yên đều dừng ăn buông đũa, nhìn tôi trân trối và rồi đến giây thứ tư thì....

- Ôi... HAHAAHAHAHA... buồn cười chết mất __ ông thầy khi vàng rú lên cười như chưa bao giờ được cười, bỏ bát xuống gục đầu vào bức tường đằng sau cười như nắc nẻ.

Mặt tôi đỏ ửng lên như quả gấc, ước chi bây giờ có một cái lỗ nhĩ, tôi sẽ không ngán ngại mà chui xuống ngay lập tức, xấu hổ quá đi mất.

Đã thế chị Lan vẫn không thèm tha cho tôi, ngô nghê hỏi tiếp:

- À,... thế còn mèo ấy trông như thế nào hả Nhiên?

Nóng mặt quá nên tôi đáp bừa:

- Thì con mèo tam thể của bác Hà hàng xóm đấy

- Ủa, con mèo ấy bị đánh bả chết rồi còn đâu __ chị Lan ngạc nhiên nói

- HAHAAHAHAHA chết mất... HAHAAHAHAHA __ ông thầy khi vàng càng cười dữ hơn, cái đầu cứ gật lên gật xuống, cả người rung lên bần bật.

Tôi giận dữ nghiêng răng ken két, đặt mạnh bát cơm xuống bàn đi đến chỗ ông thầy khi vàng mỉm cười "dịu dàng" hỏi:

- Ủa thầy bị ghen à? Để em giúp thầy nhé

Nói rồi tôi dùng nội công phang ba phát thật mạnh vào lưng ông thầy, khiến ông ấy đau quá vội kêu rú lên, dừng cười ngay lập tức.

Hừ cho đáng đời cái đồ vô duyên thói cười trên nỗi đau khổ của người khác. Tôi hần học nghĩ rồi bằng một nụ cười tà khí tôi nghiêng răng hỏi:

- Thầy đã hết ghen chưa ạ?

- Rồi.. hết rồi __ ông thầy khi vàng hỏn hển nói

- Vậy thì tốt quá __ tôi nói rồi quay sang những người khác mỉm cười thật tươi:

- Con ăn no rồi ạ, mẹ cô, thầy và chị Lan cứ ăn tiếp con đi ôn bài đây

Xong tôi quay ngoắt người bỏ lên phòng trong lòng ngùn ngụt lửa giận.

Chương 18: Mẹ ơi...mẹ hại con rồi

Tôi về phòng đóng sập cửa lại, trùm chăn găm nhấm nỗi đau khổ, thế mà ở dưới nhà thỉnh thoảng lại rộ lên những tràng cười vui vẻ, có thêm đề ý đến một bà già ngồi xổ nhà như tôi đâu, huhu tôi thành người thừa mất rồi.

Tôi cứ nằm như thế cho đến khi mẹ gọi xuống để chào cô Yên, tôi chép miệng rồi thùng thình đi xuống nhà và lễ phép chào tạm biệt cô Yên cùng ông thầy khi vàng đáng ghét.

Khi chiếc taxi chở hai mẹ con họ khuất bóng, tôi định quay người bước vào nhà thì nghe tiếng mẹ gọi:

- Nhiên, ra mẹ hỏi

Tôi quay người ngược đôi mắt dò hỏi lên mẹ giận dữ nói:

- Có chuyện gì không ạ, nếu là chuyện ban nãy thì con không muốn nghe đâu.

- Con thấy thằng Thiên thế nào?_ mẹ tôi nhìn tôi hồ hồ hỏi

- Thế nào là thế nào cơ, mẹ nói gì con không hiểu_ tôi giả vờ ngô nghê nói

- Cái con này cứ giả vờ, mẹ thấy nó cũng thích con cả buổi nó cứ nhìn con cười suốt, thế con thấy thằng Thiên có đẹp trai không?

- Đẹp ạ

- Giỏi giang không?

- Giỏi ạ

- Có chí lớn không?

- Lớn ạ

- Nhà có giàu không?

- Giàu ạ

- Thế con có thích nó không?_ Mẹ tôi hỏi dồn

- Không ạ_ tôi đáp gọn lỏn, mẹ tôi như bị tạt một gáo nước lạnh vào mặt trong trời mùa đông giận dữ nói:

- Như thế còn chê thì thế nào mới vừa ý đây

- Ô hay mẹ nói buồn cười thế, đâu cứ đẹp trai, nhà giàu, giỏi giang có chí là bắt buộc phải thích chứ.

- Người toàn diện như thế các cô gái khác đều thích sao mình cô là không thích, rồi cô cứ học theo ông bố bảo thủ cổ chấp của cô đi thế nào rồi cũng ế chồng.

- Mẹ này, giả dụ con có thích thầy Thiên đi chăng nữa thì bố con cũng không chấp nhận đâu, mẹ cũng biết là trong nhà này không có ai dám trái lệnh bố bao giờ mà.

- Hừ một chàng rể như thằng Thiên thì bố cô có chê đàng trời.

- Hìhì thế thì mẹ không biết rồi bố con ghét nhất là những thằng tóc xanh tóc vàng đấy.

- Ô hay, cái con này tóc của thằng Thiên là màu tóc tự nhiên mà có phải nhuộm đâu

- Chẳng phải mẹ vẫn chê bố con là bảo thủ còn gì, vì thế bố con sẽ không chấp nhận bất cứ lí do gì cho mái tóc màu lông khi của thầy Thiên đâu.

- Hừ mẹ quyết rồi, không thích rồi dần dần gần nhau sẽ trở nên thích thôi, mẹ đã nói với thằng Thiên rồi, mai nó sẽ sang đón con đi chơi.

- Được thôi, thầy ấy cứ đến rồi một mình thầy ấy đi chứ con không đi đâu, cả tuần mới có ngày nghỉ mẹ phải cho con ngủ chứ.
- Không đi thật chứ?
- Vâng_ tôi gật đầu chắc nịch
- Tốt thôi, nếu không đi mẹ sẽ công bố bức ảnh thời sơ khai nguyên thủy không một mảnh lá trên người của con cho mọi người biết đảm bảo con sẽ nổi tiếng hơn bây giờ đây_ mẹ tôi nói rồi thùng thình đi vào phòng.
- Mẹ ...mẹ_ Tôi hốt hoảng gọi với theo nhưng mẹ tôi ko thèm đoái hoài vội đóng sập cửa lại

Trời ơi là trời, sao ai cũng ép tôi vào bức đường cùng thế?????

Nỗ lực nắn nỉ i ời của tôi đối với mẹ trở lên vô vọng, tôi lê tấm thân tàn về phòng, đau đớn chỉ hận không hét lên được, cuối cùng trong cơn đau khổ vật vã tôi....ngủ lúc nào không hay. zzzzzz

Sáng hôm sau khi con chìm đang riu rít trên cành cây tôi đã nghe tiếng mẹ gọi nhưng kẻ giấc ngủ vàng của tôi mà, tôi dùng chiến thuật lì không thèm ư hử gì cả, thấy không có động tĩnh gì tôi yên tâm vui mặt vào chăn ngủ tiếp.

Bỗng tôi thấy khó chịu, nhột nhột gai gai trên mặt, liền mở mắt ra ngay lập tức đập vào mắt tôi là một màu vàng như lông khỉ cùng nụ cười nhăn nhó đáng ghét

- Em còn chưa chịu dậy à? Con gái mà ngủ ngày là xấu lắm đấy_ Con khỉ vàng lên tiếng

Tôi giật mình suýt nữa thì hét lên, nhưng ngay lập tức tôi vội lấy lại bình tĩnh xoay người vào trong dùng cái giọng ngái ngủ cầu nhàu:

- Khiếp quá cái con khỉ vàng trong cơn ác mộng hôm qua còn theo mình đến tận bây giờ_ Hừ dù ai nói ngả nói nghiêng tôi vẫn quyết sống chết bảo vệ giấc ngủ vàng của mình
- Em không dậy cũng không sao, tôi không ép, tôi chỉ chuyển lời hộ mẹ em thôi, cô bảo nếu em không dậy cũng không cần gọi nữa, xuống nhà cô sẽ cho tôi xem một thứ rất hay, thôi tôi xuống đây, tò mò quá...

Nghe thấy vậy, tôi hoảng kinh vội bật dậy như cái lò xo mặt tỉnh rụi. Ông thầy khỉ vàng nhìn điệu bộ của tôi cười tươi nói:

- Công nhận hiệu nghiệm thật.

Tôi cảm tức ngược mắt lên nhìn ông thầy rồi cổ nhàn ra một nụ cười nhăn nhó nói:

- Thầy lấy cho em chiếc thoải với
- Để làm gì cơ?_ ông thầy khỉ vàng ngây ngô hỏi
- Chắc... để gọi điện cho cảnh sát
- Sao lại gọi điện cho cảnh sát?_ ông thầy trở mắt nhìn tôi ngạc nhiên hỏi.
- Thì để cảnh sát đến bắt thầy đi vì cái tội xâm phạm phòng cá nhân bất hợp pháp chứ sao nữa_ tôi giận dữ nói

Ông thầy khề nhún vai nói:

- Ôi dào tôi có muốn vào phòng em đâu, tại cô Hoa (mẹ tôi) ủy thác đấy chứ.
- Không muốn nhưng vẫn vào, vào rồi thì thành ra muốn, muốn rồi thì cứ ở lại, ở lại thì không chịu ra, thế rốt cục có ra ngoài cho em thay đồ không?_ tôi quát
- OK..Ok làm gì mà nóng thế, tôi ra ngay đây, đừng ngủ nữa đấy nhé._ nói rồi ông thầy khỉ vàng nhanh chân bước ra ngoài.

Tôi làm vệ sinh cá nhân, thay quần áo một cách chậm chạp rồi mới đi xuống. Ngay khi tôi vừa lê bước xuống nhà, mẹ tôi đã nhìn tôi cười tươi tắn rồi ngay lập tức nụ cười trên khuôn mặt bà nhanh chóng tắt lịm, bà lôi tôi vào trong phòng nhíu mày nói:

- Đi chơi mà ăn mặc cái kiểu gì kia, thấy lâu không xuống nên mẹ tưởng con chăm chút kĩ lắm chứ, ai dè, trông không khác gì đưa đi bụi, sao lại mặc quần bò bạc phếch với áo phông thể này, lên nhà lấy cái váy trắng thướt tha mẹ mua cho con mặc vào, nhanh.
- Không con không mặc đâu, đi chơi thì phải thoải mái chứ, mặc váy vương vịu lắm.
- Không mặc chứ gì, mẹ sẽ tung bức ảnh hồi nhỏ của con đấy.

- Mỗi bức chỉ được uy hiếp một lần thôi chứ. _ tôi âm ỉ nói

- Ai bảo mẹ chỉ có một bức, yên tâm mẹ có mấy cái lộn, thôi không lằng nhằng đi thay nhanh lên.

Tôi ngậm ngùi vác xác lên phòng thay áo. Chiếc váy trắng cộc tay dài đến đầu gối ôm lấy người khiến tôi khó chịu. Lúc tôi đi xuống, mẹ và ông thầy khi vàng cùng tròn mắt nhìn tôi. Mẹ tôi tấm tắc khen:

- Đấy thế có phải đẹp không

Còn ông thầy khi vàng thì nhìn tôi ngẩn ngơ, thấy thế tôi quay sang hỏi nhỏ:

- Thầy ơi trên trời có mấy ông sao?

- Ở đây là ban ngày mà? _ ông thầy khi vàng ngây ngô hỏi lại

- Vâng, trên trời thì không có nhưng em thấy trong mắt thầy có hai ông đấy

Biết tôi nói móc ông thầy khi vàng đỏ cả mặt lúng túng gãi đầu. Mẹ tôi ở bên cạnh đột ngột lên tiếng:

- Thôi hai đứa đi đi, à trưa nay mẹ không nấu cơm con đâu đừng về nhà ăn trưa, Thiên bao nó một bữa nhé.

- Vâng ạ _ ông thầy khi vàng đáp kèm theo một nụ cười tươi

- À Nhiên đưa túi sách cho mẹ, tạm thời hôm nay con sẽ không cần dùng đến tiền _ rồi không chờ tôi đưa, mẹ tôi đã giằng lấy cái túi sách móc hết tiền trong đó rồi đưa trả túi cho tôi, xong thùng thỉnh đi vào trong

Tôi nhìn theo bóng mẹ mà lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa. Ôi người đẩy tôi xuống vực thăm không ai khác chính là bà mẹ yêu quý của tôi

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Buổi hẹn hò bất đắc dĩ

Vậy là một cuộc hẹn hò bất đắc dĩ giữa tôi và ông thầy khi vàng bắt đầu mà người làm cầu nối chính là mẹ tôi, chưa bao giờ tôi lại mong bố về đến thế, nếu có bố tôi ở nhà thì sẽ chẳng có bất kì thằng con trai nào (trừ họ hàng) dám bén mảng đến trước cổng nhà tôi, chứ đừng nói gì là dẫn tôi đi chơi như thế này.

Nhưng hiện tại thì mẹ tôi mới là người nắm thế thượng phong nên tôi đành ngậm ngùi nuốt mất đắng. Mang trong mình lửa giận ngùn ngụt nên tôi xả tức bằng cách dậm chân nện thật mạnh xuống đường, khiến ai đi qua cũng phải trở mắt nhìn.

Cũng phải thôi ai đời một cô gái trông dịu dàng với mái tóc xõa dài ngang vai và bộ váy trắng dễ thương lại có những bước chân voi như thế. Ông thầy khi vàng đi bên cạnh nhìn tôi đằng hắng giọng nói:

- E hèm. em đang bị xếp vào diện có gắng phá hoại của công đấy, có tức gì thì cũng đừng làm khổ cái đường chứ, nó có tội tình. . .

- Này, sao đột nhiên thầy lại ngoan ngoãn thế, mẹ em bảo gì thầy cũng nghe à? Sao không từ chối sớm thì giờ em đâu có phải làm khổ cái đường _ tôi bực mình ngắt lời ông thầy

- Tại tôi thích thế _ ông thầy thân nhiên nói

- Ôi trời ơi, điên mất thôi _ tôi ngửa cổ lên trời, ôm mặt than

- Thế bây giờ em muốn đi đâu chơi đây?

- Nhà sách _ quả thật chỉ có nơi đấy khiến tôi vui thôi.

Ông thầy khi vàng nhăn mặt cần nhằn:

- Em là con mọt đấy à, được dịp đi chơi với một người đẹp trai như tôi mà lại vào nhà sách thì còn ra thể thống gì nữa.

- Kệ thầy, em chỉ muốn đến đấy thôi

- Thôi được, vậy tôi sẽ là người quyết định chỗ chơi.

- Ê, em chọn nhà sách cũng là vì thầy đấy, ở nhà sách ít ra thầy cũng được bình yên, chứ ở nơi khác em không đảm bảo thầy được vẹn nguyên về nhà đâu_ Tôi lên tiếng cảnh cáo

- Ok Ok tôi chịu đc hết, giờ đi chứ?

- Nhưng đi đâu cơ ạ?

- Công viên giải trí_ ông thầy đáp gọn lỏn rồi kéo tôi lên xe buýt.

Tôi bị đẩy vào một chỗ ngồi trên xe, bực mình cần nhả:

- Nhà thầy giàu như thế tại sao không đi xế hộp riêng, cùng lắm thì cũng là một con SH chẳng hạn ?

- Đi như vậy cho nó có cảm giác thú vị_ Ông thầy khẽ chép miệng nói. Nghe vậy, tôi tron mắt nhìn ông thầy, rồi chán nản lắc đầu, đúng là sướng quen rồi nên muốn khổ đây mà.

Nhưng bây giờ tôi lại nghĩ khác có khi ông thầy vì muốn được trưng cái mặt đẹp giai ra để cho lũ con gái trầm trồ, tán thưởng chứ chẳng phải vì thú vị thú việc gì hết, bằng chứng là ngay lúc này đây, trên chiếc xe buýt màu đỏ dễ thương này, không hẹn mà gặp tất cả các cô gái có mặt trên xe đều hướng ánh mắt về phía... tôi, nhưng lẽ dĩ nhiên là không phải nhìn tôi, mà là nhìn cái ông thầy khi vàng lai Tây bên cạnh, rõ chán.

Tôi nghĩ thầm rồi vội rút cái khẩu trang ra đeo vào và quay mặt ra chỗ khác, phải đề phòng kéo trên xe có người quen nhận ra tôi thì đảm bảo sáng mai đến trường trên bảng tin sẽ có dòng tít to đùng là "thần đồng hẹn hò với thầy thực tập" lúc ấy thì chắc tôi sẽ càng nổi tiếng hơn.

Thấy hành động kì quặc của tôi, ông thầy khi vàng ngạc nhiên hỏi:

- Em sao vậy ? Say xe à?

- Đâu có, chỉ là em không muốn nổi tiếng dưới tay ông bầu sô là thầy thôi_ tôi lắc đầu chán nản đáp. Ông thầy nghe vậy hơi trở mắt nhìn tôi, định há miệng nói gì đó nhưng lại thôi.

Cuối cùng cái xe chết tiệt ấy cũng dừng lại trước cổng công viên giải trí. Tôi và ông thầy khi vàng cùng bước xuống xe mang theo bao ánh mắt tiếc nuối của các cô gái, tôi dang tay vịn vịn người, cảm thấy dễ chịu hẳn lên.

Ngồi trên xe thật là chật chội, bức bối, không phải là vì xe buýt đã hết chỗ, mà chỉ tại các cô gái cứ thích xúm lại chỗ tôi mà nguyên nhân cũng là do cái ông thầy già kia, tôi bực mình nghĩ rồi khẽ lừ mắt về phía ông thầy khi vàng đang nhe răng cười nhăn nhó.....

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Những tiếng hét

Cái công viên giải trí mà chúng tôi dừng chân là một công viên mới xây dựng khá đẹp, nơi này cái Trang đã từng rủ tôi đến mấy lần nhưng tôi không chơi gì cả mà chỉ ngồi ở gốc cây đọc sách.

Ông thầy khi vàng có vẻ rất vui hồ hởi kéo tôi vào miệng cứ cười không ngớt. Tôi sẵn giọng hỏi:

- Thế giờ chơi trò gì đây, em nói trước rồi đấy nhé, chơi cùng em thầy không thể về nhà nguyên vẹn được đâu

- Đã nói rồi mà, tôi chịu được hết. Chúng ta đến cái đó trước đi_ Ông thầy khẽ cười rồi chỉ tay về phía trước

Và bây giờ thì chúng tôi đang đứng trước cửa ngôi nhà ma. Hai đứa không nói gì chỉ "dắt dứ" nhau vào trong, năm phút sau có một tiếng kêu thất thanh vọng ra từ ngôi nhà ma dễ thương, liền sau đó có một thằng con trai tóc vàng kéo một đứa con gái mặc váy trắng chạy như bay ra khỏi nhà ma. Hai người đó không ai khác chính là ông thầy khi vàng và tôi.

Nhưng tiếng la vừa rồi là của ai nhỉ? Không biết, nghe cuộc nói chuyện này đi

- Này...hà..hà... sao em lại làm thế hả?_ ông thầy khi vàng cúi gập người xuống vì mặt hỏn hỏn nói

- Làm cái gì cơ ạ? _ tôi hỏi lại mắt tròn xoe

- Sao em lại đánh cái người già mà vừa nãy??

- Ô hay thầy hỏi lạ nhỉ? hần dám già mà già quý nhất em thì em đánh hần có gì là xấu.

- Trời ơi, đó là nhà ma, nhà ma đấy, nếu không có người già làm ma thì còn gì là nhà ma nữa, nếu tôi không kịp kéo em chạy đi thì người ta đã bắt đèn rồi

- Hừ, em không cần biết, ai bảo hần dọa em, mà có bắt đèn thì phải bắt đèn thầy, tại thầy kéo em vào chỗ quỷ quái đó đấy chứ, lại còn không cả dặn trước thì làm sao em biết dc.

- Em. Hừ, đúng là chịu thua em luôn. _ Ông thầy cau mày nói rồi cúi gập người xuống

Quá mệt sau màn chạy marathon, tôi và ông thầy khi vàng cùng ngồi xuống gốc cây nghỉ một chút

Té ra tiếng kêu thất thanh vừa rồi là của một nhân viên chuyên đi già ma, già quỉ trong nhà ma. Xấu số thế nào lại dọa đúng tôi thế là hần bị tôi bẻ tay lên gối một cái, đau đóm đến độ hết lên, đúng là đáng thương, híc

Tôi chép miệng nghĩ thầm rồi quay sang ông thầy lên tiếng dò hỏi:

- Vậy chúng ta thôi không chơi nữa hả, về luôn chứ thầy?

- Ai nói thế, chúng ta chơi tiếp đi, còn sớm mà, trò chơi mạo hiểm nhé... _ Thầy Thiên khẽ nhủ mày rồi khẽch mép nói

Vậy là chúng tôi tiếp tục hành trình, chơi trò tàu hỏa siêu tốc. Sau một hồi chen lấn, cuối cùng tôi và thầy Thiên cũng mua được hai cái vé và ngồi yên vị trên ghế. Chiếc tàu hỏa phóng vút đi với tốc độ cực nhanh.

Một lúc sau trên chuyến tàu hỏa ấy độ nhiên có một tiếng hét to kinh khủng vang lên át cả những tiếng la khác, tiếng hét ấy không phải ai khác chính là của thầy Thiên - ông thầy khi vàng, nhưng tại sao thầy ấy lại hét to như vậy nhĩ? Hihi tôi biết đấy.

Khi chuyến tàu tốc hành vừa dừng lại, thầy Thiên và tôi cùng nhau bước xuống, đi qua ông soát vé ông thầy đáng thương của tôi còn nhận được một nụ cười tủm tỉm cùng cái vỗ vai thân tình:

- Sợ lắm hả cậu bé, rõ khổ nhìn cái mặt phờ phạc thế kia cơ mà.

Còn những cô gái xung quanh vừa mới lúc trước còn nhìn ông thầy tôi bằng đôi mắt đắm đuối như con cá chuối, vậy mà bây giờ lại được thay bằng cái nhìn như thể thầy ấy là một tên hífi chính hiệu kèm theo những tiếng xì xào:

- Trông đẹp trai, many thể mà lại. ...

.....

tôi cố nín cười lắm lét nhìn khuôn mặt tái mét của ông thầy, xem ra tôi sắp phải chịu một trận lôi đình đây, bởi trong bàn tay của tôi lúc này vẫn còn giữ vài sợi tóc vàng.

Thầy khi vàng khẽ lừ mắt nhìn rồi tức giận đùng đùng bỏ đi lên trước không thèm chờ tôi, nhìn bộ dạng của thầy ấy lúc này tôi phải cố gắng lắm mới có thể nhìn được trận cười chỉ trạc phá lên như điên của mình.

Mặt mũi thì phờ phạc, tóc tai thì bù rù, quần áo thì xộc xệch đến là thảm thương. Nhưng dù vậy tôi vẫn không dám cười to lên, bởi điều đó chẳng khác gì việc động vào ô ong bò về cả, đại gì, tính mạng là trên hết mà. Tôi nghĩ rồi đưa tay lên bịt miệng

Thế là ông thầy cứ tiếp tục bước những bước hùng hổ về phía trước cả người rung lên vì cố kiềm chế cơn giận, còn tôi thì lon ton chạy sau nhe răng ra cười liên tục, đột nhiên ông thầy khi vàng quay phắt lại khiến tôi không kịp thu nụ cười khả ố của mình, giận dữ hét lên:

- Nói mau, sao em lại làm như vậy, hả?

- Làm gì cơ ạ? _ tôi quay thơ hỏi lại ngược đôi mắt tròn xoe như hòn bi ve lên nhìn con khủng long đang phun lửa

- Đừng có giả ngây nữa, tôi hỏi sao em lại giật tóc tôi, em có biết mái tóc này là sinh mạng của tôi không hả? _ Rồi đưa tay lên đầu vò mái tóc bù rù ông thầy cay đắng nói _ thế mà chỉ tại em mà nó thành ra thế này đây.

Tôi vội đưa tay lên che miệng cố ngăn tràng cười như điên lại, cổ họng phát ra những tiếng khò khè.

Cuối cùng khi đã trấn tĩnh lại tôi dịu dàng nói :

- Thầy nè, ngày xưa thầy đi học, cô giáo thầy có dạy phải biết nghe lời bố mẹ không?

- Chuyện ấy thì có liên quan gì đến việc em giết tóc tôi?
- Chắc... thì thầy cứ trả lời đi đã, có hay không nào?
- Ừ có, thì sao?
- Vậy thì thầy không trách em được rồi_ tôi cười toe nói tiếp_ tại em ngoan nghe lời bố em chứ bộ.
- Thế bố em bảo em giết tóc tôi à?_ Ông thầy nhú mày nói
- Không, ai lại bảo thế, nhưng bố em bảo là khi gặp phải một sự cố bất ngờ hãy nắm lấy một thứ thật chắc, mà thầy thấy đấy cái tàu hỏa nó lại phóng bất ngờ như vậy, trong khi nghĩ đi nghĩ lại, em chỉ thấy mỗi cái tóc thầy là chắc nhất, nên...
- Em... Em giỏi lắm_ ông thầy khi vàng nghiêng răng nói
- Cảm ơn thầy quá khen_ tôi cười tít cả mắt_ vậy giờ mình về chứ hả thầy, em thấy thầy cũng mệt rồi
- Không, nếu về thì có nghĩa là tôi chịu thua em à, được rồi lần này thì chơi trò gì nhẹ nhàng thôi, xem em còn làm gì được tôi._ Ông thầy thần nhiên nói

Tôi chưng hửng tức giận, bước đi theo ông thầy khi vàng. Trời ạ, các bạn biết chúng tôi chơi trò gì tiếp theo không? Là trò chơi của bọn con nít, có mấy con vật dễ thương quay vòng vòng được giữ bằng những sợi dây thừng, người chơi cười lên đó.

Thật là chẳng có gì thú vị cả, tôi bực mình nghĩ rồi đột nhiên giật mình khi chân đá phải một vật cứng, mắt tôi sáng như vì sao đêm hè, vội nhanh tay cúi xuống nhặt vật đó lên, có trò hay rồi đây, thầy Thiên ơi lần này thầy thế thâm rồi kha kha....

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tôi là một đứa xấu xa

Chúng tôi mua hai vé rồi vào chơi, thầy Thiên trèo lên một con ngựa rồi bảo tôi:

- Em lên trước ngồi đi, nhớ có ngã hay làm sao thì tôi còn đỡ
- Không em ghét con dê lắm, em thích con trâu hơn_ tôi nói rồi nhảy tót lên con trâu ở ngay đằng sau chỗ thầy Thiên ngồi, vòng quay cứ hoạt động một cách nhịp nhàng, chậm rãi.

Tôi lúi ra vật mình vừa nhặt được lúc nãy là một mảnh chai sắc nhọn, nở nụ cười tà khí nhìn cái con người đang ngồi đằng trước mình.

Đột nhiên, ông thầy khi vàng quay xuống nói với tôi:

- Ngồi cẩn thận, bám chắc vào đấy không khéo lại ngã.

Bàn tay tôi đưa ra chột sững lại, thầy ấy có vẻ như quan tâm tôi thật lòng, cả buổi đi chơi toàn là tôi bắt nạt thôi, nghĩ cũng tội, nhưng tôi làm như vậy cũng vì thầy ấy nữa, sau lần này chắc thầy ấy sẽ ghét và tởn tôi đến già, thế cũng tốt, thay vì đi chơi đi chơi với một con bé tinh ranh hay bày trò chơi đùa người khác như tôi thì tốt hơn hết là thầy ấy nên chọn một cô gái dịu dàng, dễ thương.

"thầy Thiên ơi tha lỗi cho em, chúa Giêsu, thánh Ala trên trời hiển linh, hãy rửa tội cho con, con không có ý đầu hủu"

Tôi mở miệng khấn thầm rồi không ngần ngại đưa bàn tay tội lỗi của mình ra dùng mảnh chai sắc nhọn để cắt đứt sợi dây đang giữ con ngựa mà thầy Thiên ngồi, từng chút, từng chút một cổ lên, sắp được rồi.

Một lúc lâu sau không thấy tôi lên tiếng thầy Thiên thấy lạ liền lên tiếng hỏi mà không quay xuống:

- Sao em không nói gì, không thích luyện võ miệng nữa à?
- À không...không chỉ là...chỉ là em cảm thấy rất dễ chịu khi đc chơi trò này_ tôi bốc phét chứ thực ra tôi đã ê mông lắm rồi.
- Nếu em thích thì lần tới tôi sẽ đưa em đi tiếp, còn bây giờ em đã muốn xuống chưa?
- Chưa...chưa ạ, vòng nữa thầy ơi_ tôi cuống quýt nói, xuống bây giờ để mà hỏng hết à, sắp đứt đến nơi rồi.

Kết thúc một vòng quay nữa ông thầy khi vàng bèn lên tiếng:

- Thôi, dừng lại nhé, tôi chán rồi...

Đúng lúc ấy thì...RẦM... cả con ngựa gỗ trắng hại cánh một cách thảm thương và viên tướng cười con ngựa trắng chính là ông thầy khi vàng Thiên lại càng thảm thương hơn nữa, ngã nhào xuống, cái áo somi trắng tinh bị lấm bẩn, tôi vội (giả vờ) rồi rít chạy đến đỡ ông thầy dậy, cố nín cười nói:

- Khiếp thầy ngồi kiểu gì mà ngựa ngã thế?

Ông thầy đứng dậy, mặt nhăn nhó vì đau trông đến là tội nghiệp.

Lẽ dĩ nhiên là vòng đu quay đã bị ngừng lại vì đã có một con thú dễ thương bị trật bánh lăn ra khỏi cuộc chơi, mọi người đều nháo nhào lên. Ông soát vé từ đầu chạy đến cầm cái que chỉ thẳng vào mặt thầy Thiên quát:

- Cậu làm gì mà để đứt dây thế kia hả, bao nhiêu người chơi không sao thế mà đến khi cậu chơi lại đứt dây, cậu có biết đã làm ảnh hưởng đến cả vòng quay không hả, nhìn thấy chưa mọi người đều phải ngừng chơi rồi kia, lớn tòng ngồng còn học đòi chơi trò con nít (hảo hảo) sao không sang mấy khu dành cho người lớn mà chơi. Thôi mau đền nhanh lên...

Hihihi cái ông này mắng hay thiệt, chỉ tội cho ông thầy khi vàng Thiên, mặt nhăn nhó như khi ăn ớt vội rút ví trả tiền bồi thường. Tôi cố nín cười ngược khuôn mặt ngây thơ vô (số) tội lên nhìn khuôn mặt đáng thương của thầy Thiên định hỏi về được chưa thì ông soát vé đã lôi cổ hai đứa như lôi hai con cún con đá ra đường.

Không còn gì để nói ngoài hai từ nhục nhã, tôi lồm cồm bò dậy định xông vào cho cái ông vô duyên kia một bài tẩm quất bằng mồm, nhưng thôi nghĩ lại bị đuổi ra như thế này cũng lại hay.

Tôi nghĩ rồi ngược đời mắt long lanh như cún con lên nhìn ông thầy khi vàng hàm ý muốn nói về thôi, nhưng ông thầy không thèm đếm xỉa buông một câu xanh rờn chết nửa linh hồn:

- Haizzz, đi chơi đâu nữa nhì, hăn còn sớm mà.

Đôi mắt long lanh của tôi giờ trở lên đen thui, mặt xám ngoét lại vì giận, cái ông khi già này, chơi gì mà chơi lăm thế?

Bực quá, làm sao để cắt cái đuôi này đây??.....Tóc...tóc... à có cách rồi, hahaha.....

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Cắt đuôi con khi vàng

Nghĩ là làm liền, tôi bắt tay vào thực thi kế hoạch B cắt đuôi con khi vàng, giả vờ kêu to lên:

- Ô, có điện thoại rồi tôi đưa máy lên tai nghe, nói chuyện với một cô bạn tưởng tượng

- Alo, Trang hả? SAO??? Mày đang ở đâu cơ?

.....

- Cái gì????? Có nhầm không đấy....phải trả hết bao nhiêu?

....

- Thôi được rồi cứ bình tĩnh, nín đi đừng khóc tao đến ngay đây

Tôi cụp máy xuống khuôn mặt ánh lên sự lo lắng, thấy lạ ông thầy khi vàng bèn hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra thế Nhiên?

Tôi ngược khuôn mặt lo âu, ánh mắt uồn ướt lên nhìn thầy khi giọng nói đầy thương tâm:

- Làm thế nào bây giờ thầy ơi, bạn em cái Trang ấy nó vào bar rồi bị người ta lừa uống hết một chai rượu xịn, nên không có tiền trả, chủ xị dọa nếu

không đưa tiền sẽ đánh nó gãy răng, huhuhu...rõ khổ_ tôi đưa tay lên mặt vò lau nước mắt.

- Thôi em đừng khóc nữa có gì từ từ giải quyết

- Giải quyết như thế nào đây, em không thể bỏ nó được, bố mẹ nó lại đều ra nước ngoài hết rồi, mà em lại không có tiền híc...híc.._ Tôi bốc phét bằng một cái giọng thương tâm, thú thực là vừa mới hôm nọ thôi tôi còn sang nhà chơi cờ với bố mẹ cái Trang (tội lỗi)

- Thế này đi tôi theo em đến đó, trả tiền hộ bạn em được không?_ Thầy Thiên lên tiếng gọi ý

Mắt tôi sáng lên, rồi nở một nụ cười tươi rồi tôi vui vẻ nói:

- Thật hả thầy? em cảm ơn thầy lắm lắm, hôm nào có em sẽ bảo nó trả tiền thầy sau, vậy mình đi đi..

- Ủ, à sao bạn em lại đi bar thế, nơi ấy không tốt cho học sinh đâu_ ông thầy khi vàng đột nhiên lên tiếng nhắc nhở

- Thì... thì tại nó thất tình ấy mà, con gái thời nay đại lắm thầy ơi.

- Thế nếu em cũng thất tình thì em sẽ làm gì?_ ông thầy dò mắt hỏi tôi

- Ngồi trong phòng thiền một giờ_ tôi trả lời ngay

- Để làm gì???_ ông thầy khi vàng thắc mắc

- Để nghĩ cách trả thù hần chó sao nữa, hỏi lạ.

- Trời, pó tay, đúng là thâm cho ai đụng vào em rồi

- thầy khen nhiều quá em sắp nở mũi rồi nè, thế giờ có đi không?_ tôi hỏi rồi lon ton chạy trước.

Chúng tôi dừng chân trước một quán bar khá lớn, bên trong có các ánh đèn xanh đỏ lập lòe, tiếng nhạc xập xình điếc lỗ tai, tôi hơi ngần ngừ một chút vì đây là lần đầu tiên tôi đến những nơi như thế này, ông thầy cũng thế trông cái mặt ngu ngơ đến là buồn cười (hai cháu ngoan Bác Hồ).

Suy nghĩ một hồi, rồi tôi mạnh dạn kéo ông thầy đẩy cửa bước vào trong. Khỏi phải nói ông thầy tôi nổi bật như thế nào trông cứ như một ngôi sao sáng lấp lánh trên bầu trời đen ngòm vậy.

Bên trong quán bar các cô gái đều ăn mặc mát mẻ, để lộ cặp chân dài đến nách, son phấn lõe loét, tất cả đều nhất loạt nhìn ông thầy khi vàng bằng đôi mắt đắm đuối mơ màng.

Tôi hơi giật mình, nhìn sang ông thầy đúng là ông ấy đẹp trai thật trên người cứ như tỏa ra vàng hào quang sáng chói. Nhiều lúc cũng phải xem lại cảm giác của tôi mới được, tại sao tôi lại chẳng có cảm xúc gì khi đi cạnh ông thầy khi vàng nhỉ? Haizzz hay là tôi bị les?

Ôi ôi...tôi đang nghĩ gì thế này, một mỹ nữ tài sắc vẹn toàn như tôi (sặc) mà lại đi yêu con gái thì hỏng. Thôi phải thực hiện kế hoạch đã, rồi bàn đến chuyện ấy sau.

Tôi nghĩ rồi nhìn những cô gái một lượt cảm thấy hài lòng, với những cô gái này việc thực hiện kế hoạch là quá dễ dàng. Tôi gật gù đầu, quay sang nói nhỏ với ông thầy khi vàng đang đứng đút tay vào túi quần, mặt trông ngu không chịu được:

- Thầy, thầy đứng yên đây nhé, em vào xem có chuyện gì, rồi thử đàm phán xem sao, nếu không được thì em gọi thầy vào trả tiền hen?

- Ủ_ ông thầy gật đầu mỉm cười dịu dàng khiến lũ con gái cứ phải nói là ngất lên, ngất xuống.

Tôi nhanh chân lủi vào sâu trong quán, rồi đi đến bên tổng cộng là sáu cô gái xinh đẹp khác nhau thì thào vào tai họ cùng một câu là:

- Chị xinh đẹp ơi, chị có thấy cái anh tóc vàng đằng kia không, em là em gái của anh ấy, trông manly thế thôi chứ thực ra rất nhát gái, anh ấy thích chị lắm nhưng lại không dám nói nên nhờ em ra tỏ tình hộ, nếu chị thích thì hãy đến với anh ấy, nhớ là phải mạnh tay vào thì anh ấy mới nghe lời, nhé hihi

Lẽ dĩ nhiên là sáu cô gái tin sái cổ sung sướng như được lên mây, cả sáu cô đều lao đến vồ lấy ông thầy khi vàng như mèo vồ cá ra sức nũng nịu, kéo tay kéo chân, khiến ông thầy ứ ớ, chẳng hiểu gì cả.

Nhân lúc ấy tôi nhanh chân lủi ra ngoài, ông thầy khi vàng nhìn thấy tôi vội kêu lên:

- Này...này cứu tôi với, em đi đâu đấy?.

Tôi quay lại mỉm cười rồi tươi kêu lên:

- Em đi trước đây, thầy cứ ở lại vui chơi cho đời mới mẻ nhé. Kha..kha...kha

Rồi tôi hôn gió ông thầy một cái lệ làng đẩy cửa bước ra ngoài trước đôi mắt trân trối của người thầy vĩ đại.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Gieo nhân nào gặt quả ấy

Không khí bên ngoài thật dễ chịu, khiến tôi chỉ muốn nhảy lên hét to rằng tự do muôn năm

Tôi sung sướng quay lại nhìn cái quán bar lần cuối rồi nhanh chân phóng đi trước khi ông thầy khi vàng thoát khỏi vòng tay của các nữ nhĩ.

Ôi, thầy yêu quý, thầy không nên trách em làm gì, đây cũng được coi như một trải nghiệm mới mẻ trong cuộc đời của thầy mà hehe

Tôi tung tăng bước trên con đường ngập tràn ánh nắng và sự tự do, hạnh phúc có những khi chỉ đơn giản thế thôi, tôi nghĩ rồi sung sướng nở nụ cười tươi như hoa buổi sớm.

Nhưng sao tôi thấy mình cứ như là một "famous star" thế nhỉ, bằng chứng là những người xung quanh đều quay lại nhìn tôi với ánh mắt thương hại, có vài người còn định gọi điện thoại đến bệnh viện Gia Lộc để kiểm tra xem có bệnh nhân nào trốn trại không, huhuhu đúng là đau hơn hoạn.

Nhận thấy được sự nổi tiếng của mình tôi đau đớn nuốt nước mắt vào trong thu răng lại, trở về với vẻ nghiêm túc (giả tạo) thường ngày.

Nhưng không hiểu sao tôi bỗng cảm khó chịu? Cảm giác này là gì đây. Ơt...ơt...ơt, tiếng kêu này đã nói lên tất cả, đúng vậy tôi đang rất đói, tôi xoa xoa cái bụng rồi đưa tay lên xem đồng hồ

11 giờ 15 phút.....thảo nào mà tôi lại thấy đói, tầm này ở nhà là tôi đang ngồi vào bàn xoi com ngon lành rồi, nhưng bây giờ thì làm gì có com để mà ăn, bà mẹ độc ác đã đẩy tôi đến bức đường cùng, còn không thêm nẫu com cho tôi ăn nữa chứ.

Nhưng cái chính là đến tiền bắt xe buýt về nhà tôi còn không có nữa là, chẳng lẽ tôi phải lê cả cái tấm thân tàn này đi bộ cả mấy cây số để về nhà trong tình trạng đói vật vờ ư? Không chịu đâu huhuhu...

Hay là quay lại quán bar để tìm ông thầy khi vàng nhỉ? suy nghĩ ấy vừa hình thành trong đầu đã bị tôi gạt phắt đi, bây giờ quay lại để ông ấy bóp cổ đưa đi du lịch âm tào địa phủ à?

Mà cái chính là tôi đã bày ra bao trò để khiến ông thầy thâm lúc này lại quay lại muối mặt xin một bữa com ư? Không đời nào, lòng tự trọng của tôi không cho phép.

À... đúng rồi, tôi suýt nữa thì reo lên, sao tôi lại quên con bạn nối khố của mình nhỉ, nghĩ vậy tôi sung sướng mở máy bấm số của con Trang, tôi vui vẻ đưa máy lên tai nghe, giọng nói lanh lảnh của con Trang ở đầu dây bên kia khiến cho tôi có cảm giác đang đi chơi...trên thiên đàng:

- Alo...Tôi là Trần Minh Trang hiện giờ tôi đang bận, không thể nghe máy, hãy để lại lời nhắn sau tiếng tút..tút.

Liền sau đó là một tràng dài những tiếng tút, tút ngứa tai, tôi giận đến méo cả mặt, suýt nữa thì đập cái điện thoại ra đường, bạn bè thế đấy, lúc tôi được hưởng phúc thì quay trái quay phải, trước mắt, đằng sau chỗ nào cũng thấy cái mặt nó, nhưng khi gặp khó khăn thì tìm khắp nước cũng chả thấy cái bóng nó đâu.

Bạn, bạn cái gì cơ chứ, có mà bạn đi chơi với trai thì có, đúng là cái đồ trọng sắc khinh bạn. Tôi hần học nghĩ, tí thì ngồi phịch xuống đường mà than thân "cò oi..."

Đúng là gây ông đập lưng ông mà, sớm không, muộn không, lại đứng đến giờ ăn trưa mới cắt được đuôi ông thầy.

Có lẽ ông trời đang phạt tôi đây mà huhuhu. Đang đau khổ vật vờ vì com thì tôi thấy một dáng người rất quen, đang ngồi phôn phơ trong một quán nước.

Ôi...ôi cái bóng dáng "thân thương" ấy có chết tôi cũng không quên, đúng vậy cái tên có khuôn mặt đẹp tuyệt vời ấy, dáng chuẩn như người mẫu ấy, mái tóc màu nâu hạt dẻ quyến rũ ấy, không ai khác chính là hotboy số một trường Thanh Đằng - Trần Lam Phong.

Xem ra ông trời vẫn còn chưa triệt đường sống của tôi rồi hahaha... Nếu tôi chủ động đến chào hỏi hần, biết đâu hần lại hứng lên đãi tôi một bữa com nhỉ, nhà hần giàu lắm cơ mà. he he

Nói cho cùng thì tôi với hần cũng gọi là chỗ quen biết (dù toàn đối đầu, đá đều nhau), và lại chúng tôi dù sao cũng học cùng khối, bạn bè cả.. hihi...đãi nhau ăn com là chuyện nhỏ ý mà.....Lets go

của💎; 💎💎💎 U g manly thế thôi chứ thực ra rất nhát gái, anh ấy thích chị lắm nhưng lại không dám nói nên nhờ em ra tỏ tình hộ, nếu chị thích thì hãy

đến với anh ấy, nhớ là phải mạnh tay vào thì anh ấy mới nghe lời, nhé hihi

Lẽ dĩ nhiên là sáu cô gái tin sái cổ sung sướng như được lên mây, cả sáu cô đều lao đến vỗ lấy ông thầy khi vàng như mèo vồ cá ra sức nũng nịu, kéo tay kéo chân, khiến ông thầy ú ớ, chẳng hiểu gì cả.

Nhân lúc ấy tôi nhanh chân lùi ra ngoài, ông thầy khi vàng nhìn thấy tôi vội kêu lên:

- Này... này cứu tôi với, em đi đâu đấy?.

Tôi quay lại mỉm cười rõ tươi kêu lên:

- Em đi trước đây, thầy cứ ở lại vui chơi cho đời mới mẻ nhé. Kha..kha...kha

Rồi tôi hôn gió ông thầy một cái lệ làng đẩy cửa bước ra ngoài trước đôi mắt trân trối của người thầy vĩ đại.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Không còn gì nhục hơn đi xin cơm

Nghĩ vậy nên tôi sung sướng chạy lon ton đến chỗ hán đang ngồi và vờ như tình cờ đi ngang qua, tôi reo lên vui vẻ:

- A bạn Phong, còn nhớ mình không?

Nghe gọi, hán quay ra nhìn tôi, đôi mắt ánh lên sự kinh ngạc, rồi ngay lập tức lấy lại vẻ lạnh lùng thường trực, hán khẽ nhếch mép mĩa mai nói:

- Ô, ai trông như thần đồng của trường chúng ta ấy nhỉ? tình cờ thật, con gió độc nào đã đưa cậu đến đây thế?

tôi nghĩ nhưng không dám nói ra sợ hán nổi điên lên, bỏ đi một nước thì tôi chẳng còn com mà ăn, vì thế nên tôi phải cố nén giận, nuốt cục tức vào bụng chờ ngày sau xử lý, mỉm cười không nói gì

- Sao không đáp lại à? Bình thường cậu nói giỏi lắm mà, không phải cứ mỗi lần thấy tôi là cậu lại dùng võ miệng đánh tôi đôm đốp đấy sao, tự xưng hôm nay im hơi lặng tiếng thế, lại còn chủ động đến chào hỏi tôi nữa, ăn nhằm phải cái gì à? _ hán nhếch mép mĩa mai nói

tôi hần học nghĩ nhưng vẫn nở một nụ cười hàm tiếu e lệ, giờ giọng ngây ngô đáp:

- Ô, tôi có thể à, lúc nào ở đâu sao tôi không nhớ nhỉ, chắc cậu nhầm rồi, chứ... làm sao tôi lại có thể tỏ ra khó chịu với một người đẹp trai, tài giỏi như cậu được hihi (không nhầm đâu).

- Hừ... hay là cậu mê tôi rồi nên mới có tình mặc đẹp thế này để đến cho tôi ngắm _ hán nhếch mép cười đều khinh khinh nói

Hự, lạ chúa, hán đang nói cái gì vậy trời, mấy tên hotdog kiểu này đúng là toàn mắc bệnh đu cột điện hết, cẩn thận ngã nát cái bàn tọa.

Tôi cay độc nghĩ, nhưng ngoài mặt thì vẫn cười tươi không nói gì cả, bực thật, có xin bữa com thôi cũng phải khổ như thế, hạch hộc đủ điều, Trần Lam Phong mi nhớ đấy, ta mà ăn xong com thì mi biết tay.

- Không nói gì có nghĩa là thật rồi _ Hán hơi nhướn mày kiêu căng nói. Tôi dùng lưỡi cố gắng đẩy cục tức vào trong, phô ra hàm răng trâu của mình, giờ giọng nịnh nọt:

- Ôi một người đẹp trai như cậu thì hút hồn người khác là đúng rồi (hút chó thì đúng hơn), hihi ai chứ cậu Lam Phong thì con gái cứ phải đồ rằm rằm, nháy?

- Thôi đi, không cần đóng kịch nữa đâu, tôi đã nói là tôi nhìn thấu tim gan à quên... bản chất của cậu rồi.

Nghe câu nói của hán mà tôi suýt phá lên cười, cũng chỉ vì cái câu "nhìn thấu tim gan" mà hán bị tôi chinh cho một trận toát cả mồ hôi hột.

Nhưng tôi vội kìm trận cười nghiêng thùng đồ gánh của mình lại bằng một cái mỉm môi đúng chất, vờ giả dối nói:

- Ấy ấy, nghi oan cho người khác là xấu lắm đấy.

- Tôi mà tin cậu thì tôi đi đầu xuống... _ nhưng hán chưa kịp nói nốt câu thì đã có một giọng nữ lạnh lạnh đột nhiên vang lên:

- Anh đợi em lâu chưa, xin lỗi anh đường kẹt quá._ Một cô gái xinh xắn với chiếc váy màu xanh lam ngắn đến đùi yếu điệu bước đến, mỉm cười thật tươi nhìn Phong, rồi ngó sang tôi cô ta nhún nhảy hỏi _ anh đang nói chuyện với con nhỏ nào thế, anh bắt hai tay hả? không biết đâu huhu....

Rõ khổ, vừa đến đã bù lu bù loa lên rồi. Tên Phong thì nhún nhảy khó chịu xằng giọng đáp:

- Ngồi xuống đi, vừa đến đã lằng nhằng điếc hết cả tai, không thích thì chia tay_ ôi xem cách hấn nói chuyện với con gái kìa

- Em xin lỗi, đừng giận, mình đã quen nhau ngày nào đâu mà chia tay._ cô gái nói với khuôn mặt buồn như con chuồn chuồn.

Hừ té ra là hẹn hò, thế là mất bao công sức từ nãy đến giờ, bực mình tôi trở lại với bản chất thật của chính tôi, cười mỉa mai nói:

- Ôi cha, cậu Phong đào hoa dữ, bạn gái thứ mấy trăm rồi đây cậu? không khéo mai sau, cậu lại nổi tiếng trên toàn thế giới với biệt danh: người có trái tim nhiều ngăn nhất đấy nhì, đến lúc ấy đừng quên tôi nhé

- Cậu... hừ cuối cùng cũng lộ nguyên hình.

- Haha cậu chắc mê Tôn ngộ không lắm nhì, thời đại nào rồi mà còn có lộ nguyên hình. Này, tôi bảo, nói gì thì nói nhỏ thôi, kéo bọn trẻ con nó nghe thấy nó lại cười cho.

- Cậu... dám chế giễu tôi hả??

- Hời ông trời vì sao Nhiên lại dám

Ông trả lời tại Phong ngốc quá thôi hahaha_ tôi xuất khẩu thành thơ

- Được lắm, cậu rảnh dỗi không có việc gì làm nên đi chọc tức tôi đấy à?_ hấn nheo mắt nói

- Hừ, thực ra tôi cũng chẳng muốn dính đến cậu làm gì cho đời héo úa, thấy cái mặt cậu là tôi như thấy điểm hung trong quả cầu tiên tri của Harry Potter tự dặn lòng phải tránh càng xa càng tốt rồi, nếu không phải vì tôi đang gặp nạn cần nhờ đến cậu thì giờ tôi đâu phải đứng đây phun mưa xuân nịnh cậu_ tôi bực mình nói

- Gặp nạn? Cần giúp đỡ?_ hấn mở to mắt nhìn tôi, ngạc nhiên hỏi

- Có gì mà phải ngạc nhiên, tôi không được gặp nạn chắc mà thôi tôi có chết cũng chẳng thêm nhờ đến sự giúp đỡ của một tên lưu manh giả danh tri thức, ác quỷ đội lốt người, đười ươi lai khi đột, sắp chột trong nay mai, nhìn thôi đã gai mắt... như cậu_ tôi xi hán một tràng dài cho bõ tức

- Này, ai cho cô nói như thế hả?_ một giọng nói bực tức vang lên nhưng không phải của Phong mà là của cô bạn gái đi bên cạnh hấn, té ra từ nãy đến giờ tôi và tên Phong cứ mãi cãi nhau mà không để ý đến sự hiện diện của cô ta khiến cô ta bực tức, bây giờ lại nghe tôi mắng người yêu mình như thế nên cảm thấy xót đây mà.

Thôi dù sao tôi cũng nên phấn sớm ở đây cũng chả ích gì chỉ tổ tốn nước bọt, nghĩ vậy nên tôi nhẹ nhàng nói:

- A xin lỗi, tôi đi ngay đây không làm ảnh hưởng đến hai người nữa, hihi

- Hừ, đúng là tro trên, đã đen đúa còn đòi mặc váy trắng, đã xấu xí còn đòi nói chuyện với Phong_ cô ta khinh khỉnh nhìn tôi kèn kiệu nói.

Ồ hơ hơ, gì thế này, tôi đây đã định lạng lẽ rút êm, thế mà cô ta cũng không tha, đúng là cây muốn lặng mà chó xí lộn gió chẳng ngừng. Đã thế tôi cho biết thế nào là lễ độ, dám nói tôi tro trên.

Còn nữa, tôi mà đen đúa, xấu xí ư, hoang đường, tôi không đen mà còn trắng nữa là đằng khác, tuy nhiên cô gái này còn trắng hơn, đúng vậy rất trắng, đây chính là điểm đáng tự hào nhất trên người cô ta, nên mới đem ra so sánh với tôi đây mà.

Đã vậy tôi sẽ dùng chính cái điểm đáng tự hào đó đánh cho cô ta một trận tơi bời không dám hé răng nữa hehe

Tôi gật gù nghĩ thầm rồi mỉm cười nhẹ nhàng suýt xoa nói:

- Chị trắng thật đấy, ngưỡng mộ quá

- Dĩ nhiên rồi, biết điều thì tránh xa Phong ra.

- Vâng, em chỉ cần nhìn chị là biết mình không có cửa rồi, vẻ đẹp của chị chắc sẽ càng tỏa sáng hơn nếu đi trong đêm tối, người đi đường nhìn thấy chắc ngất luôn_ tôi nịnh

- Thật sao?_ nghe khen đôi mắt của cô ta sáng lên khiến tôi suýt phì cười

- Vâng, vẻ đẹp chim sa cá chết xí lộn cá lặn của chị gọi cho em nghĩ đến vai diễn trong một bộ phim

- Phim gì thế?

- À, là bộ phim kinh dị xác ma chết trôi. _ tôi thần nhiên đáp không quên nở một nụ cười tươi rói.

- Hà hà?? Mày... dám nói tao giống ma à, chán sống rồi chắc. _ cô ta bật dậy hét lên vùng tay định tát tôi

Nhanh như cắt tôi vội giữ lấy tay của cô ta bật thốt lên:

- Ấy chết rồi, đừng nổi giận kéo bệnh phát tác.

Cô ta nghe thấy vội dừng lại, trừng mắt nhìn tôi hỏi:

- Bệnh gì mà phát tác?

- Chắc, em cũng không định nói đâu, nhưng bệnh chị nặng quá rồi em sợ... _ tôi làm vẻ mặt lo lắng nói

- Sợ, sợ cái gì??

- Híc, chắc chị không biết, từ nãy đến giờ em quan sát chị, thấy chị đã bị mắc bệnh bạch tạng. _ tôi ù ề nói tiếp. _ giai đoạn cuối rồi khó chữa lắm, dấu hiệu của bệnh hiện rõ trên người chị kia, da trắng bệch xanh xao, mắt thâm, lúc nổi giận thì gân xanh nổi chằng chịt

- Cái gì, bệ..nh bạ..c..h tạng ư? Sao... sao mày biết?

- Mẹ em là bác sĩ chuyên khoa bạch tạng mà _ tôi ngây thơ nói

- Thế có dễ chữa không? _ chị ta run run hỏi

- Theo như em biết thì bốn người bị mắc bệnh bạch tạng đều không chết cả bốn. _ nghe thế cô ta thờ phào nhẹ nhõm, nhưng liền sau đó tôi đã nở một nụ cười đều nói thêm. _ thế nhưng...

- Nhưng sao?

- Chẹp, nhưng ba trong số đó thì trở thành người thực vật, còn một người bị mắc chứng thần kinh

- Hà.....ă?? _ cô ta kinh hãi kêu lên rồi không kiềm chế được đứng dậy chỉ thẳng vào mặt tôi quát:

- Mày lừa tao phải không con bé kia, tao không tin đâu, cút đi cho khuất mắt tao.

Giận quá mất khôn, nên cô ta dùng những từ ngữ thật khó nghe để mắng tôi, nhưng thôi dù sao tôi mệt rồi chẳng thừa hơi mà đi đòi co linh tinh nữa, nghĩ vậy nên cũng không giận gì lắm, chỉ nhìn cô ta mỉm cười hời hợt rồi định quay gót bỏ đi.

Đột nhiên...RẦM.... một âm thanh kinh khủng vang lên, tên Phong đập bàn một cái thật mạnh đứng dậy lạnh lùng nói:

- Biến ngay cho tôi

Gi...gi cơ? hần dám đuổi tôi ư? Còn nói tôi biến nữa chứ. Được, được thôi tôi biến cho mấy người rảnh nợ. Tôi trừng mắt nhìn hần rồi không thêm nói câu gì quay ngoắt người bỏ đi.

Tôi và hần đã từng cãi nhau, nhưng chưa lần nào hần quát tôi như thế cả, đã thế thì tôi đây cũng chẳng thềm. Tôi bực tức nghĩ rồi nghiêng răng trèo trẹo, hùng dũng bước đi.

Nhưng sao tôi bỗng cảm thấy khó chịu, muốn khóc quá...huhuhu...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cái bụng chết tiết..mất mặt quá

Đang đi đột nhiên có một bàn tay giữ tôi lại, tôi tức giận định quay mặt xuống xem cái kẻ nào dám bắt nạt con gái nhà lành, giữa đường giữa chợ mà cả gan nắm tay nắm chân người ta thì đập vào mắt tôi là khuôn mặt lạnh lùng của Phong.

Hắn nhìn tôi nhíu mày cau nhàu:

- Này sao chưa nói gì mà đã bỏ đi thế?

Cái gì thế này, vừa đâm vừa xoa ư, ban nãy còn quát tôi biến đi thế mà giờ còn hỏi như vậy được nữa, thật nực cười, bực mình tôi cáu kỉnh nói:

- Chẳng phải cậu đuổi tôi đi ư? Tôi biến để hai người thoải mái tâm tình đó

- Haha, cậu hiểu nhầm rồi, tôi không phải bảo cậu, người tôi muốn biến đi là cô ta kia_ Hắn nhếch mép nói, rồi cười cười hất mặt về phía đằng xa nơi có một cô gái đang lùi thui bước đi, chính là cô nàng bạch tạng cãi nhau với tôi lúc nãy.

Tôi tuy cảm thấy hơi vui vui vì người bị đuổi đi không phải là mình, nhưng nhìn bóng cô gái kia tôi bỗng thấy xót xa, cái cách hắn đối xử với các cô gái thật sự tàn nhẫn quá.

Nhưng đột nhiên, tôi bỗng cảm thấy tức giận, biết đâu hắn đuổi tôi đi để tạm chia tay với cô bạn kia rồi sau đó lại chạy theo để giải thích, cái kiểu này là định bắt cả hai tay đây mà. Nghĩ thế nên tôi hất tay hắn ra rồi gắt lên:

- Bỏ ra. ... Đuổi đi rồi còn chạy theo tôi làm gì, tôi không phải là cái loại bám váy đàn ông xí lộn bám quần đàn ông đâu nhé, đuổi thì đẩy đi, đây cũng chẳng thêm.

- Hừ, tôi phải nói như thế nào thì cậu mới tin đây, người tôi muốn đuổi không phải là cậu.

- Có ma mới tin cậu, tự dung cậu quát biến đi mà không thêm nói rõ tên ai, trong khi ở đó có đến hai cô gái, thì chúa mới biết cậu đuổi người nào, ở vào tình huống ấy, chẳng lẽ tôi cứ đứng trơ mắt ếch nhìn để sau đó bị đá đi như con cún à?

- Thôi, thôi được rồi không nói chuyện này nữa. ... thế cậu đến tìm tôi có chuyện gì không?

- Chẳng có gì cả _ tôi sẵn giọng đáp

- Thế ai vừa bảo mình gặp nạn, còn bảo cần sự giúp đỡ của tôi? _ hắn nhướn mày hỏi

- À thì. ... trời ạ, mãi cãi nhau với hắn mà tôi quên bém đi mất nỗi bất hạnh của mình lúc này, cái bụng của tôi đang biểu tình dữ dội đây, vì thế mà từ khuôn mặt cau có khó chịu tôi vội thay bằng một nụ cười tươi tắn nói _ ày da bây giờ mới nhớ ra, cậu Phong có trí nhớ tốt thật đấy hìhì

- Hừ... gì thế này... sao cậu thay đổi bộ mặt nhanh thế, lại định giờ trò gì hả?

- Ày... ày, sao cậu toàn nghĩ xấu cho người khác thế, sống không thọ đâu.

- Thế có chuyện gì thì nói đi chứ lằng nhằng mãi.

- Hìhì Phong nè, giờ là trưa rồi ha?

- Ủ, thì sao?

- Thì cậu không thấy đói hả?

- Không, tôi vừa ăn trưa rồi.

Trái đất như ngừng quay, thế mà tôi còn ôm cái mộng tưởng sẽ được hắn đãi ăn trong một nhà hàng sang trọng cơ đấy, té ra là hắn đã xoi bữa trưa một cách ngon lành từ trước rồi, thế mà cũng không thêm nói.

Huhuhu ông trời ơi, đến cơ hội sống cuối cùng ông cũng triệt phá của con ư. híc híc tôi đói phát run lên đây, thế mà từ nãy đến giờ cứ phải cười, phải nói như một con ngó với cái tên chết dẫm này. Đã thế lại phải nghe cái giọng lạnh lùng, nhừ nhựt đáng ghét của hắn nữa chứ.

- Này cậu sao thế bị đờ à? Sao tự dung lại hỏi chuyện đó. _ hắn hỏi

- Mặc xác tôi, tôi chẳng thêm nói với cái loại vô duyên, vô đáng, vô dạng, vô hình, vô tình, vô nghĩa như cậu. ... _ tôi bực mình hét toáng lên

- Ê, tôi làm gì mà tự dung cậu nặng tôi kính thế? _ hắn nhăn mặt gắt

- Hừ, cậu có bị thiếu năng trí tuệ không, sao tôi nói từ nãy đến giờ mà cậu cũng không chịu hiểu thế?

- Vừa vừa thôi nhé, cậu không nói làm sao tôi biết, đã thế lại cứ mắng tôi xa xa ấy _ hắn bất bình nói

Chúa ơi, xin người hãy giáng cho cái tên đang đứng trước mặt con đây một tia sét, cho hắn nổ não luôn đi, thật không hiểu hắn ngốc thật hay giờ vờ ngốc nữa.

- Nói đi chứ.

- Tôi... tôi... tôi lúng túng, chẳng lẽ bây giờ lại nói toẹt ra là tôi đói nhưng lại không có tiền muốn hán mời một bữa ư? Không được như thế thì mất mặt lắm.

- Tôi cái gì? Sao cậu cứ ấp úng như gà mắc tóc thế?_ hán gắt lên

- Tôi...tôi, ừm...không..không có gì cả...ợc...ợc...ợc

Một âm thanh du dương đột nhiên vang lên, tôi cứng cả họng, mặt xanh như tàu lá chuối.

Ôi trời đất ơi cái bụng chết tiệt không thèm hỏi ý chủ nhân đã biểu tình rồi, sớm không kêu, muộn không kêu lại kêu đúng lúc này, làm cho tôi ngượng chín cả mặt, ước gì bây giờ ở đây có một cái lỗ thì tôi sẽ không ngán ngại mà chui xuống.

Tôi ngán ngại ngước khuôn mặt đỏ lừ vì ngượng lên lên nhìn Phong, hự cái biểu hiện trên khuôn mặt hán khiến tôi ngượng đến chết đi mất.

Thằng cha ấy hết tròn mắt lên nhìn khuôn mặt đỏ ửng của tôi rồi lại nhìn xuống cái bụng lép kẹp đến siêu mẫu cũng phải ghen tị, khuôn mặt trông ngố không chịu được.

Tình trạng ấy cứ kéo dài khiến tôi bức mình gắt lên:

- Nhìn...nhìn.. cái gì mà nhìn, rõ vớ vẩn.

- P..h...i...i...i hahaha thì ra là đói..._ Hán bật cười khuôn mặt ánh lên sự thích thú, lúc cười trông hán đẹp và dễ thương hơn hán.

Nhưng đẹp hay không tôi không quan tâm, cái chính là hiện tại hán đang đem tôi ra làm trò đùa, thật mất mặt quá.

Đúng là có thực mới vực được đạo, vì thế mà khi không có thực, đạo của tôi đã rớt cái oạch, đau đớn quá. Tôi nghĩ rồi tức giận nghiêng răng ken két tròng mắt lên nhìn khuôn mặt đều giả của hán chỉ hận chưa chà được nó xuống đường.

Sau vài giây hạnh phúc khi được cười trên nỗi đau khổ của người khác, lúc này Phong mới để ý đến khuôn mặt đờ đờ sát khí, tí nữa thì giết người của tôi.

Hán vội thu nụ cười lại, quay mặt sang hướng khác đưa tay lên sát miệng vờ ho khù khụ. Rồi khẽ đằng hắng giọng, hán quay sang nhìn tôi khẽ nhếch môi nói:

- E..hèm, ừm... không hiểu sao tôi bỗng thấy đói quá, hay là chúng ta sang bên kia tìm quán cơm nào ngồi ăn đi, dù sao cũng đã trưa rồi.

Nụ cười trên khuôn mặt hán bị ghim lại bằng cách cổ mím thật chặt môi, quai hàm bạnh ra khuôn mặt thì đỏ ửng lên, nhưng đôi mắt hán vẫn ánh lên sự thích thú.

Đúng là cái đồ đều, sao không cười to nữa lên. Hán nghĩ sau khi đã cười chế giễu tôi thỏa thuê rồi bỏ thí cho tôi một bữa cơm thì tôi sẽ cảm kích hán đến phát khóc chắc, không đòi nào, đây không thèm.

Nếu vài phút trước hán nói như vậy thì có thể tôi sẽ đội ơn hán lắm lắm, nhưng bây giờ thì con giận và xấu hổ đã át con đói rồi nên dù hán có dãi kim cương mời tôi đến quán cơm tôi cũng chẳng cần, tôi tức giận nghĩ rồi hét lên :

- Hừ không thèm nữa, có chết đói tôi cũng không nhờ đến cậu

Nói rồi tôi giận dỗi bỏ đi, đúng là nhục như con đùng đục.

Nhưng mờ ư...ư cái bụng tôi nó đúng là chân thực đến phát cáu cứ sôi lên ùng ục đánh trống ầm ầm, tôi đói đến già rồi chân tay, tứ chi bải hoải, biết thế không thèm làm cao, cứ muối mặt ngồi ăn cùng hán rồi sau đó tính kế trả thù sau có phải tốt không, bây giờ chẳng lẽ lại phải lết cái thân tàn này về nhà chờ đến bữa tối chắc.

Đang đau khổ vật vờ vì...đói chợt tôi giật mình khi nghe thấy tiếng gọi:

- Này chờ đã....

Và bàn tay tôi bị giữ lại....

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Tình cảnh trớ trêu

Tôi vốn không phải là một đứa hay tưởng tượng nhưng lúc này đây tôi nghĩ mình đang tưởng tượng. Bởi vì cùng một câu: "hà chờ đã.." mà có đến hai người nói, và...bàn tay tôi thì bị giữ lại không phải một mà là hai bên.

Tôi đỡ cả người vội quay mặt sang bên phải, khuôn mặt lạnh lùng của tên Phong đập vào mắt khiến tôi giật mình suýt sặc. Hắn nhìn tôi trừng trừng quát lên:

- Sao cậu cứ thích tự tiện bỏ đi mà không thèm hỏi tôi thế.

Ở hơ hơ cái đồ chập cheng bị lang ben này, tôi có chân thì tôi đi chứ việc gì phải báo cáo hắn, tôi định gân cổ lên quát cho hắn một trận, thì bỗng thấy bàn tay trái của mình đau nhói.

Tôi vội quay phắt sang bên trái, ôi trời ôi ông thầy khi vàng đang nhìn tôi trừng trừng bằng đôi mắt toàn lòng trắng, quai hàm bạnh ra, ông thầy quát lên khiến tôi sợ suýt cắn phải lưỡi:

- Nói mau, sao em lại làm thế với tôi, con gái gì mà ác thế.

Tôi cúi đầu định lên tiếng xin lỗi nhưng đã bị tên Phong giật mạnh tay phải quát:

- Cậu nói đi chứ, sao lại đột nhiên bỏ đi hả

- Ồ tôi...

Ông thầy khi vàng lại giật cánh tay trái của tôi cũng gắt lên:

- Sao em không trả lời hả?

- Ồ em...

- Sao cậu lại dám lờ tôi đi nói chuyện với tên khi vàng ấy hả_ tiếng Phong

- Ai cho cậu bảo tôi là khi vàng hả đồ chó nâu kia, không dùng để ý đến hắn, mau đi với tôi, mẹ em vừa gọi điện đấy_ Ông thầy Thiên lên tiếng đáp lại.

- Không, cậu mà đi với hắn là chết với tôi.

- Hừ, cậu là ai mà dám dọa em ấy?

- Thế anh là ai mà dám đòi đưa cậu ấy đi?

- Tôi là ai cậu không cần quan tâm, đồ chó nâu

- Thế tôi là ai anh cũng không cần quan tâm, đồ khi vàng

- Cậu muốn đấu với tôi đến cùng phải không?

- Chỉ sợ anh không dám thôi.

Cứ thế hai cái tên trốn trại này giằng co nhau kéo tay tôi qua lại, bọn hắn làm cứ như thể tôi là một món đồ chơi vô tri vô giác, người tôi chỉ chực vỡ ra làm hai mảnh, bọn hắn tiếp tục trừng mắt lên cãi nhau, không thèm để ý đến khuôn mặt méo như quả kéo của tôi.

Tức nước vỡ bờ, tôi giật mạnh tay mình ra khỏi hai tên kia và giận dữ gào lên:

- Này, đồ điên có thâm niên, hai người có thôi đi không hả, nếu muốn thì hãy đi khuất mắt tôi rồi hãy cãi nhau, đang đói đến chết đi được đây còn lôi qua lôi lại, mang tôi ra làm vật thí mạng nữa, đồ nó cũng phải có mức độ thôi còn để người khác dò mồi nữa chứ.

Hai tên cứng họng lập tức dừng lại, ngơ ngác nhìn tôi, vẻ mặt đều dụi đi rồi cùng nói:

- Xin lỗi_ đồng thanh tập một

- Này, ai cho cậu nói theo tôi hả đồ chó nâu?

- Có mà anh bắt chước tôi thì có, đồ khi vàng.

Ôi, ôi cứ như thế này thì hai tên kia sẽ cãi nhau tới sáng mắt, thân tôi đúng là thân con châu chấu mà, thôi được rồi đành đánh lạc hướng họ vậy, nghĩ thế nên tôi kêu to lên:

- Ôi, đói chết mất

- Vậy chúng ta đi ăn cơm đi_ đồng thanh tập hai

Tôi vội vàng lên tiếng trước khi hai tên kia lại tiếp tục cãi nhau:

- Vậy chúng ta đi thôi, tôi đói lắm rồi.

- Đến nhà hàng nhật đi_ Phong nói

- Không, cơm Ý ngon hơn_ thầy Thiên phản pháo

- Nhật

- Ý

- Nhật

- Ý

....

- Thôi đi, cho tôi xin hai chữ bình yên, các người không cãi nhau thì không chịu đê hã, lớn rồi mà như con nít, còn ra thể thống gì nữa.

- Thế em muốn ăn cơm gì? Nhật hay Ý?

- Chẳng Nhật heo hay Ý ẻo gì hết, ăn cơm Việt Nam, đến nhà hàng kia đi tôi đói sắp là đến nơi rồi.

Tôi nói rồi bước phăng phăng về phía trước, trong lòng ngùn ngụt lửa giận, lúc cần thì chẳng thấy ai, còn lúc không cần thì cứ kéo đến cả một ớ, bực cả mình.

U đến với anh ấy, nhớ là phải mạnh tay vào thì anh ấy mới nghe lời, nhé hìhì

Lẽ dĩ nhiên là sáu cô gái tin sái cổ sung sướng như được lên mây, cả sáu cô đều lao đến vỗ lấy ông thầy khi vàng như mèo vỗ cá ra sức nũng nịu, kéo tay kéo chân, khiến ông thầy ú ớ, chẳng hiểu gì cả.

Nhân lúc ấy tôi nhanh chân lui ra ngoài, ông thầy khi vàng nhìn thấy tôi vội kêu lên:

- Này...này cứu tôi với, em đi đâu đấy?.

Tôi quay lại mỉm cười rõ tươi kêu lên:

- Em đi trước đây, thầy cứ ở lại vui chơi cho đời mới mẻ nhé. Kha..kha...kha

Rồi tôi hôn gió ông thầy một cái lẹ lẹng đẩy cửa bước ra ngoài trước đôi mắt trân trối của người thầy vĩ đại.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Ăn cơm

Thế là ba chúng tôi bước vào cửa hàng ngay bên kia đường, thực đơn vừa được đưa ra Phong và thầy Thiên đã thi nhau thể hiện bản năng con nhà giàu của mình, một lúc sau trên bàn chúng tôi ngồi đã ngập tràn thức ăn ngon.

Trời ạ, họ nghĩ tôi là heo chắt, làm sao có thể ăn hết chỗ này, dù nhà có giàu đến thế nào đi chăng nữa cũng không nên phung phí thức ăn phải nghĩ Châu Phi đang bị nạn đói hoành hành chứ, tôi lắc đầu ngao ngán rồi. . . lao vào ăn, tại đói quá mà.

- Em ăn thịt gà đi_ thầy Thiên nói rồi mỉm cười gấp vào bát tôi một miếng thịt gà ngon lành, nhưng tôi chưa kịp đưa miếng thịt gà lên miệng thì đã bị Phong chặn lại, vắt trả miếng thịt gà vào bát của ông thầy khi vàng cầu nhau:

- Đừng có ăn thịt gà, xương cứng lắm dễ hóc (trời ạ, hán xem tôi là đứa trẻ lên ba à), ăn tôm đi, tôm nhiều dinh dưỡng lắm_ rồi hán gấp vào bát tôi con

tôm to sụ.

Lẽ dĩ nhiên là lại xảy ra một cuộc cãi nhau.

- Này, tiếng nói nhỏ nhẹ của tôi vang lên cắt đứt cuộc cãi nhau_ đã có ai nói hai người giống hai con cún con đang tranh ăn chưa? Nếu chưa thì giờ đã có tôi rồi nhĩ?_ tôi mỉm cười dịu dàng nói rồi đột nhiên

RÀM..._tôi đập bàn đứng dậy gầm lên:

- Có biết đây gọi là gì không? Là giọt nước tràn li đầy, cái gì nó cũng phải có chừng mực thôi, điên cũng phải có lúc dờ cũng phải có giờ thôi chứ, là gì mà khủng quanh năm suốt tháng, đủ bốn mùa xuân hạ thu đông thế, nói cho mà biết tôi ghét gà, tôi căm tôm và tôi sẽ căm thù hai người nếu còn tiếp tục phá hỏng bữa cơm của tôi.

Sau khi hả giận bằng cách quạt cho hai tên này một bài, tôi mới chợt nhận ra mình đang là trung tâm của những ánh mắt.

Ngại quá, tất cả cũng chỉ tại hai tên mắc dịch này, tôi lừ mắt sang bọn hắn rồi dịu nét mặt xuống mỉm cười quay ra nói với mọi người xung quanh:

- Xin lỗi vì đã làm phiền, mọi người cứ tiếp tục đi ạ, chỉ tại hai thằng em của cháu nó nghịch quá, bảo mãi không được nên cháu mới phải dùng biện pháp mạnh như thế hì hì.

Những người xung quanh khẽ gạt đầu rồi quay trở lại bữa ăn của họ. tôi cũng thờ phào, ngồi xuống thì nhận được hai đôi mắt đang nhìn mình trừng trừng, tôi thân nhiên cười nói:

- Giận cái gì mà giận, nếu tôi không nói như vậy thì đã bị người ta đá ra đường trước khi xử lí xong bữa ăn rồi, mà làm em tui cũng vinh hạnh lắm chứ bộ hihi, thôi ăn đi, chán hai người quá, bữa ăn cũng không được yên

hai tên con trai đành im lặng nuốt đắng, ném những ánh mắt khó chịu về phía nhau.

Sau khi giải quyết xong bữa trưa một cách chặt vật, cuối cùng tôi đã no nê. Tôi uống một hóp nước, ngả người ra ghế, rồi thở dài một cái tôi mãn nguyện nói:

- Haizzzz. dễ chịu quá, cứ tưởng chết đến nơi rồi chứ.

Rồi tôi khẽ hát đầu về phía bàn thức ăn mỉm cười dịu dàng nhỏ nhẹ nói:

- À...ừm, phần còn lại đành phải nhờ thầy và bạn Phong thôi, quý hai người lắm cơ, tui ra ngoài chờ trước nhé, hihi

Nói rồi tôi nhanh chân chạy tốt đi, để lại hai tên đang ú ớ không lên lời. Khà khà, đúng là cơm ngon nhất trên đời là cơm chùa.

Nhưng 10 phút rồi mà tôi chẳng thấy bóng dáng của hai tên kia đâu, hai cái người này lại gây ra chuyện gì chẳng, mà cũng có thể cả hai đều không đủ tiền giả người ta nên bị bắt lại để rửa bát thì sao nhỉ? Nếu thế thì phải chuồn nhanh thôi kẻo bị vạ lây thì chết lắ&❖❖❖❖❖❖❖❖> - Đến nhà hàng nhậu đi Phong nói

- Không, cơm Ý ngon hơn_ thầy Thiên phản pháo

- Nhật

-Ý

- Nhật

-Ý

• • • •

- Thôi đi, cho tôi xin hai chữ bình yên, các người không cãi nhau thì không chịu đả hủ, lớn rồi mà như con nít, còn ra thể thống gì nữa.

- Thế em muốn ăn cơm gì? Nhật hay Ý?

- Chẳng Nhât nheo hay Ý éo gì hết, ăn cơm Việt Nam, đến nhà hàng kia đi tôi đói sắp là đến nơi rồi.

Tôi nói rồi bước phăng phăng về phía trước, trong lòng ngùn ngụt lửa giận, lúc cần thì chẳng thấy ai, còn lúc không cần thì cứ kéo đến cả một ớ, bực cả mình.

U đến với anh ấy, nhớ là phải mạnh tay vào thì anh ấy mới nghe lời, nhé hihi

Lẽ dĩ nhiên là sáu cô gái tin sái cổ sung sướng như được lên mây, cả sáu cô đều lao đến vỗ lấy ông thầy khi vàng như mèo vồ cá ra sức nũng nịu, kéo tay kéo chân, khiến ông thầy ú ớ, chẳng hiểu gì cả.

Nhân lúc ấy tôi nhanh chân lui ra ngoài, ông thầy khi vàng nhìn thấy tôi vội kêu lên:

- Đây...đây cứu tôi với, em đi đâu đấy?.

Tôi quay lại mỉm cười rõ tươi kêu lên:

- Em đi trước đây, thầy cứ ở lại vui chơi cho đời mới mẻ nhé. Kha..kha...kha

Rồi tôi hôn gió ông thầy một cái lệ làng đây cửa bước ra ngoài trước đôi mắt trân trối của người thầy vĩ đại.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Ngày đen đủi

Nghĩ vậy nhưng tôi vẫn lò dò bước vào quán xem có chuyện gì xảy ra không. Thì ôi thôi, bọn họ đang cãi nhau ở quầy lễ tân, đúng là không thể chịu được, gần nhau một giây thôi là đã xảy ra chuyện rồi.

Tôi bực mình nghĩ rồi bước đến gần thì thấy Phong và thầy Thiên, đang gườm gườm nhìn nhau với cái lí do là xem ai trả tiền. Cô lễ tân thì không tỏ ra bực tức chút nào, trái lại còn có vẻ sung sướng vì đc ngắm trai đẹp miễn phí nữa chứ, đúng là pó tay.

Đúng là trên đời lắm chuyện lạ, và lí do để hai tên này cãi nhau cũng là một lí do lạ.

Nếu Phong và thầy Thiên cãi nhau xem ai "bị" trả tiền thì cũng là bình thường thôi, nhưng họ lại đi cãi nhau xem ai "được" trả tiền mới điên chứ.

Mọi người xung quanh đều tỏ vẻ ngạc nhiên trố mắt nhìn hai thằng con trai bánh bao đang cãi nhau vì cái lí do điên khùng ấy, tôi đau đốn nuốt con hận vào bụng đi đến bên quầy lễ tân, hỏi cô nhân viên về số tiền của bàn ăn, rồi quay sang Phong nói:

- Đưa tôi một nửa số tiền

Sau đó quay sang ông thầy khi vàng tôi cũng nói tương tự. Tôi đưa tiền cho cô nhân viên rồi nhanh chóng "dắt" hai tên này ra khỏi cửa hàng trước con mắt trân trối của mọi người.

Trời ơi bao nhiêu uy danh của tôi đều đã bị hai tên ngớ ngẩn này hủy hoại hết rồi. Tôi cáu tiết nghĩ thầm chân giáng thật mạnh xuống nền đất, quả là một ngày tồi tệ

Chúng tôi bắt một chiếc taxi, rồi cả ba cùng ngồi lên đó, không khí trong xe cứ như một quả bom nổ chậm, với ba khuôn mặt đặng đặng sát khí.

Đến ông tài xế còn thỉnh thoảng liếc qua chiếc gương chiếu hậu để dò xét khuôn mặt của ba con ác quỷ đội lốt người, tự hỏi hận vì sao lại chứa chúng tôi, hic.

Cuối cùng chiếc xe cũng đỗ trước cổng nhà tôi, bực mình tôi bước ra xe không thêm ư hử gì với hai tên kia.

Mẹ tôi và chị Lan cùng ra mở cổng, Phong và thầy Thiên cũng bước xuống xe chào mẹ tôi, chị Lan mới hôm qua còn đấm đuổi nhìn ông thầy, thì hôm nay lại cá chuối với Phong, rõ chán, nhưng tôi cũng không thêm để ý nữa chỉ nhanh chân bước vội vào nhà, sức chịu đựng của tôi đến đây là hết rồi.

Ngay lúc này tôi chỉ có một ước muốn duy nhất là được đánh một giấc đến tối mà không bị ai làm phiền thôi.

Tôi nghĩ rồi nhanh chân bước lên tầng nhưng chưa đi được mấy bước, tôi đã giật mình khi nghe thấy tiếng mẹ gọi với lại từ đằng sau:

- Nhiên... Nhiên chờ tí đã.

- Sao cơ ạ??_ tôi chán nản quay đầu lại hỏi

- Con làm mẹ ngạc nhiên đấy, sao lúc đi hai mà về lại xuất hiện thêm một anh chàng đẹp như hoa thê? Thằng bé ấy tên là gì ấy nhỉ?

- Phong_ tôi đáp_ rồi lăm bầm nói tiếp_ "rò"

- Thế à? Tên đẹp nhỉ? Con nhà ai mà đẹp trai thế cứ y như diễn viên điện ảnh ấy.

" Vâng, giống lắm, y chang trong bộ phim những chú chó đốm" tôi nghĩ

- Đây, mẹ không ngờ con lại giỏi thế đấy, làm mẹ cứ lo...

- Mẹ này, mẹ có biết hai chữ bình yên viết thế nào không? _ Tôi nhúm mày hỏi

- Ồ...

- Nếu mẹ biết thì hãy cho con xin hai chữ ấy với, con mệt lắm rồi, muốn đi ngủ._ tôi nói rồi xoay người bc lên phòng để lại một câu_ mẹ đừng gọi con cho đến bữa tối nhé.

Rồi mặc mẹ tôi ú ớ gì, tôi bước vội vào phòng đóng cửa lại, trèo lên giường ngủ thẳng cẳng.

Trước khi chìm vào giấc ngủ ngon lành, tôi đã đặt sẵn cây chổi lông gà ở đầu giường phòng khi có ai dám phá rối giấc ngủ của tôi thì sẽ linh vãi cây chổi vào người cho chừa, lần này tôi sẽ quyết tâm bảo vệ giấc ngủ của mình, kể cả mẹ có đem bức ảnh nguyên thủy mất mẹ của tôi ra uy hiếp tôi cũng không sợ nữa, kha kha...

Nghĩ vậy nên tôi yên trí ngủ ngon lành.

Đang say giấc nồng , thì tôi nghe thấy tiếng ai gọi mình, người đó còn dùng tay lay mạnh tôi nữa chứ, tức khí tôi vùng dậy, nắm lấy cây chổi lông gà vụt tới tấp vào kẻ phá đám quát lên:

- Cho chết nè, này thì chó nâu, này thì khí vàng, Phong hay Thiên gì cũng chết hết, dám phá giấc ngủ ngàn vàng của bản cô nương...

- Nhiên, con làm gì thế?_ một tiếng nói lạnh lùng, nghiêm khắc vang lên, khiến tôi rụng rời chân tay đánh rơi cả cây chổi lông gà, vội đưa tay lên rụi mắt.

Ôi má ơi, người duy nhất mà Tôn Nữ Hà Nhiên tôi không dám cãi lại đang đứng ngay trước mặt tôi đây, khuôn mặt tràn đầy tức giận, trừng trừng mắt nhìn tôi, vâng người đó chính là bố tôi một người nghiêm khắc lạnh lùng, độc đoán, bảo thủ, híc híc sao hôm nay bố tôi lại đột xuất về chứ.

Tôi cay đắng nghĩ thầm rồi ngược khuôn mặt ngây thơ lên nhìn bố tôi giọng đầy hối lỗi:

- Bố, con xin lỗi, con...

- Con gái gì mà như con trai thế, chẳng thùy mị nét na tí nào, mà Thiên và Phong là ai?_ Bố tôi nhúm mày gắt

Tôi giật thót cả người nuốt nuốt bọt ừng ực vội lắp liếm:

- Dạ là hai thằng bạn ngồi gần con, chúng nó lần nào cũng đòi coi bài của con, trong khi ngủ con mơ thấy bọn nó đang xem trộm bài nên mới quát lên như thế đấy hahaha

Nhìn thấy tôi cười như một con ngốc bố tôi nhúm mày nghi ngờ hỏi:

- Có thật không

- Thật, thật 200% luôn, con nói dối bố làm gì.

- Ừm, thế thì tốt chỉ sợ lúc bố không có nhà, rồi con lại bị mẹ con tiem vào đầu những tư tưởng không tốt (không sai đâu bố ợ) con biết đấy, bố muốn con không được để bất kì việc gì ảnh hưởng đến vc học. Con không nên vội hài lòng với thành tích hiện tại, tương lai của con là phải ra nước ngoài du học và phải học thật giỏi bên đó, biết chưa?

- Dạ, con biết rồi_ tôi ngoan ngoãn nói

- Nhiên này, con chính là niềm tự hào của dòng họ ta, vì thế phải cố gắng lên, thôi bây giờ xuống nhà bố có thứ này cho con.

- Vâng ạ

Tôi hí hửng nói rồi te te theo bố xuống nhà, ai chà không biết bố cho tôi cái gì đây.

Đúng năm phút sau tôi thất thểu lên phòng, ôm theo tập đề thi đại học bố đưa mà tê tái cả cội lòng, bố tôi thật là, đưa cho tôi đề thi thì nói hẳn ra cho rồi, lại còn lấp lửng khiến tôi còn tưởng cái gì ăn được nữa, huhuhu thế là tối nay lại phải thức khuya rồi.

Ôi cái số tôi...

Sáng hôm sau thức dậy, mắt tôi trông cứ như mắt gấu trúc, người thì mệt là thiếu sức sống.

Nếu hôm nay không có bố ở nhà thì tôi đã báo mẹ cho xin nghỉ rồi, nhưng cái chính là hiện tại bố tôi đang ở nhà, và ông thì không bao giờ cho phép tôi nghỉ học vì cái lí do là thiếu ngủ híc híc, vì thế nên tôi đành lê bước đến trường, trong tình trạng vật vờ như con gà mờ.

Ngay khi vừa bước vào lớp mặc cho con Trang léo nhéo cái gì, tôi gục đầu xuống bàn ngủ ngay lập tức.

Vừa chợp mắt được vài phút thì tôi đã bị những tiếng la hét inh ỏi của lũ con gái xung quanh làm tỉnh giấc. Tôi dụi mắt ngốc đầu dậy cầu nhàu:

- Cái bọn này, không lo cho lỗi tai người khác thì cũng phải lo cho dây thanh quản của mình chứ.

Đã thế con Trang bên cạnh còn hưng phấn đập bàn bôm bốp nữa chứ. Có chuyện gì thế nhỉ? lại trai xinh gái đẹp nào có người yêu hay diễn viên điện ảnh nào vừa ms qua đời à?

Tôi hướng ánh mắt nhìn lên phía trên bục giảng, chỗ lũ con gái đang xúm lại. Tôi cố dụi mắt vài lần, nhú mắt nhìn cho thật kỹ, trời ạ, cái người đang đứng trước cửa lớp kia khiến tôi giật mình suýt ngã lộn cổ.

Là Phong, hần đang đứng đó tay cầm một bó hoa hồng nhung, trông đẹp như một vị hoàng tử. Khoảnh khắc thấy khuôn mặt hần tim tôi bỗng thót một cái mà không hiểu tại sao. Nhưng sao hần lại xuất hiện ở đây nhỉ? đến tìm bạn gái à?

Tôi quay sang định hỏi cái Trang, thì thấy hần nó đã yêu dấu theo gió bay lên cửa lớp rồi, đôi mắt nó tự động biến thành hình trái tim. Tôi phải lay mấy lần mới lôi óc nó ra khỏi cơn mơ rồi nhú mắt thắc mắc:

- Sao thằng cha này lại xuất hiện ở đây hả mày.?

- Thì để tỏ tình chó sao

- Tò tình?

Nó nhăn mặt, rồi quay sang xi trán tôi nói:

- Rõ chán mày, công thức toán, lí, hóa thì nhớ lâu, thế mà chuyện quan trọng thế này vừa mới hôm nọ tao nói đã quên rồi.

- Chuyện nào cơ?

- Thì chuyện Lam Phong tuyên bố bạn gái tiếp theo của cậu ấy là một nữ sinh lớp 11A1 ấy. Ôi không biết con nhỏ nào trong lớp mình may mắn thế. Hay là đúng như tao nghĩ, mày..._ nó nói rồi quay sang tôi mỉm cười ranh mãnh.

- Đừng có nhìn tao với khuôn mặt tà khí thế, tao không muốn tới về gặp ác mộng đâu, không hiểu trong cái đầu mày chứa cái gì nữa Trang ạ, ăn no đừng mơ rồi toàn suy nghĩ linh tinh_ tôi chán nản lắc đầu.

Nó trợn mắt nhìn tôi rồi nói:

- Ai bảo là linh tinh rồi mày cứ chờ xem, tao nói chỉ có chuẩn.

- Ủ, thế mày cứ chờ để kiểm chứng đi, tao phải ngủ đây, hôm qua làm bao nhiêu là đề, mệt muốn chết. mà mày có muốn gặp hoàng tử thì lên kia đi, ngồi đây để rồi cứ đập bàn thình thịch muốn nổ tai luôn.

Nói rồi tôi gục đầu xuống bàn toan hoàn thành nốt giấc ngủ vàng, thì đã bị cái Trang nắm cổ áo kéo dậy:

- Dậy, dậy mau đang hay thì mày lại lăn ra ngủ thế à? Biết đâu mày lại là nv chính thì sao, phải xem hết đoạn kịch tính này chứ.

- Tao đã nói rồi, sao mày không chịu hiểu, bớt mơ mộng viễn vông đi, có khi hôm nào tao phải cho mày sống với bố tao vài tuần mới được.

- Thôi được rồi thế mày nói xem theo mày là con nhỏ nào?

- Thì ẻm Vân chứ ai_ tôi đáp ngay_ ẻm vừa xinh lại học giỏi nhà giàu nứt đổ lỗ vách, mày nói xem có thằng nào không muốn cặp với *****.

- Ủm mày nói cũng có lí_ con Trang nói với vẻ đăm chiêu, rồi đột nhiên nó vỗ đùi đánh đét nói_ nhưng giao Phong cho con đây tao không cam tâm, con nhỏ vừa chảnh vừa xấu tính.

- Ôi dào con trai ai nó để ý đến mấy cái đấy.

- Nhưng theo tao người Lam Phong chọn vẫn có thể là mày.

- Mày đúng là, đến chết cũng không thừa, để rồi xem ai đúng, tao là thần đồng Nhiên mà lì lời tao nói chỉ có đúng_ tôi tự hào vỗ ngực

Con Trang nhìn tôi bĩu môi nói:

- Thần đồng là trong học tập thôi, chứ trong mấy chuyện này, chỉ số IQ của mày là zero

- Ê..ê cấm nói xấu tao nghe mày.

- Thôi...thôi muốn biết ai đúng thì nhìn lên đi.

Con Trang hát mặt lên bảng. Phong bước đến chỗ bàn giáo viên lạnh lùng nói:

- Im lặng đi

Ngay lập tức không gian trở lên im phăng phắc.

Đúng là cái bọn mám trai, tôi đảm bảo đến thầy hiệu trưởng nổi tiếng nghiêm khắc cũng không ra lệnh cho lũ con gái này đc hiệu quả bằng Lam Phong.

Thấy mọi người đã im lặng, Lam Phong khẽ nhếch một nụ cười nửa miệng nói:

- Như đã tuyên bố, hôm nay tôi đến là để tỏ tình với một nữ sinh lớp 11A1, cô ấy sẽ là bạn gái thứ 102 của tôi. Bó hoa này là để dành tặng cho cô gái ấy. _ tên này đúng là chảnh thấy ghét, muốn tặng hoa bạn gái còn bày đặt phát biểu, đúng là xấu số cho đứa nào nhận được bó hoa này. Tôi hẳn học nghĩ thắm

Rồi hần bước xuống, tất cả đám con gái đều hét ầm lên như phải gió. Hần từ từ đi qua từng bàn của lớp tôi khiến đứa nào, đứa nấy cũng đều hồi hộp vô cùng, con Trang bên cạnh tôi còn dùng móng tay bấu vào vai tôi đau điếng.

Trời đất, bọn nó làm cứ như là hoàng tử đang chọn vợ không bằng. Rõ khủng.

Hần đi đến giữa lớp thì đột nhiên, nữ nhân Vân bước ra yêu điệu vuốt tóc e lệ trông như một cô gái đang đứng trước người yêu, dịu dàng nói:

- Anh Phong

Tên Phong hơi chững lại rồi cũng nhìn Vân gật đầu khẽ mỉm cười. Tất cả các cô gái khác đều cảm thấy thất vọng, chán nản đến nỗi mặt chảy xệ xuống.

trong tích tắc có một cảm giác hơi thất vọng xuất hiện trong lòng tôi, nhưng ngay lập tức tôi đã gạt phắt nó đi quay sang nhìn khuôn mặt chảy xệ của con Trang cười hề hề nói:

- Mà thấy chưa, tao đoán đâu có sai, đứa con trai nào mà chả thế, từ rày thì bớt mơ mộng đi nhe, thôi giờ không đc phá giấc ngủ của tao đâu đấy.

Nói rồi tôi gục đầu xuống bàn, chuẩn bị đánh một giấc.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Công chúa, lẽ nào là....

Nhưng đang chập chờn trong giấc ngủ, tôi lại nghe thấy tiếng la hét của lũ con gái, lần này tôi chả buồn ngẩng đầu lên xem có chuyện gì, chắc là lại đến chỗ đoạn chàng quý xuống tặng hoa nàng chó gì, quen quá rồi, không cần mở mắt tôi cũng biết.

Hừ, mà như thế thì có gì phải hét lên chứ. Nhưng tiếng hét vẫn ngày một to hơn, đã thế con Trang bên cạnh cứ lắc vai tôi như điên, tôi bực mình hất tay nó ra gắt lên:

- Có im đi cho tao ngủ không? Lại mần trao hoa giữa chàng và nàng chứ có gì mà phải cuống lên.

Bỗng dưng những tiếng la hét tắt hẳn, không gian trở lại im lặng lạ thường, con Trang ở bên cạnh nói với tôi bằng cái giọng run run:

- Nhiên...nhiên ơi, ..mày...mày trở thành nhân vật chính thật rồi

Cái con này, nhân vật chính gì chứ rõ khủng, tôi vẫn gục mặt xuống bàn nói với nó bằng giọng chậm rãi:

- Mày định viết hài kịch rồi cho tao đóng vai chính đấy à? Thôi không cần đâu, tao chỉ muốn đóng phim giấc ngủ thôi.

Sau nỗ lực lay tôi dậy không thành, một lúc sau con Trang tự nhiên đập bàn đánh rầm hét lên:

- Nhiên, cô Hà trả bài kiểm tra Toán mày đc có 7 thôi.

Tôi bật tỉnh dậy như cái lò xo, vội quay sang cái Trang hét lên:

- Đâu.. đâu? Bài kiểm tra tao đâu, sao lại được có 7, tao có làm sai chỗ nào đâu? Hoang đường, mày lừa tao phổng? Nói mau, bài kiểm tra tao đâu? Huhuhu chết tao rồi bố tao giết tao

Con Trang nhìn điệu bộ điên khùng của tôi, cố nín cười nói:

- Đẳng sau, quay..

Tôi vội vàng quay mặt ra đằng sau, màu đỏ của đóa hoa hồng nhưng đập vào mắt khiến tôi suýt ngã lộn nhào. Oh my god....

Ân đằng sau đóa hồng nhưng là một khuôn mặt lạnh lùng đáng ghét, môi hằn khe nhếch lên một nụ cười đắc ý.

- Sao..sao lại_ tôi lắp bắp nói rồi quay ngang quay dọc, biết đâu lại tìm thấy hình bóng của cái Vân ở ngay bên cạnh, nhưng không tôi nhìn quanh quất khắp lớp mà không thấy cô nàng đâu cả.

- Không cần tìm đâu, người tôi muốn tặng hoa chính là cậu, cô bạn gái thứ 102 của tôi.

Cả lớp tôi đều ồ lên, mặt đứa nào đứa lấy đều trông buồn đến mức muốn tự tử, những ánh mắt ghen tị ném về phía tôi.

Trời đất làm cứ như tôi ham hố cái chức danh bạn gái thứ 102 của hần lắm không bằng, đúng là từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ tôi chưa thấy cái thằng nào nó lại chảnh ngửa như vậy, trong khi tôi chưa kịp ư hử gì, mà hần đã nói với mọi người tôi là bạn gái hần rồi, đúng là có dùng dao phay chặt xương lộn cũng không thể chém được cái mặt dày của hần, trơ trẽn đến thế là cùng.

Thấy mặt tôi cứ đực ra, hần bèn nở một nụ cười đều, tiến sát đến gần tôi, khuôn mặt đáng ghét của hần chỉ cách tôi hai cm, giờ giọng châm biếm:

- Sao thế, được tôi cho làm bạn gái sướng quá nên không nói thành lời à? Cứ ngoan ngoãn biết đâu tôi lại cho cậu làm GF của tôi lâu dài.

Oe, ước gì tôi có thể đâm vào khuôn mặt đẹp trai của hần cho bở tức, nhưng thôi bạo lực không phải là cung cách của tôi. Nghĩ vậy nên tôi cố nặn ra một nụ cười tươi nhẹ nhàng nói:

- Chà, liệu có phải tôi đang mơ không nhì, sao một đứa như tôi lại được hotboy số một của trường chọn làm GF, tôi vui lắm nhưng....

- Nhưng sao?_ hần hỏi

- Nhưng..._ tôi làm khuôn mặt ù ê nói_ chúng ta đánh kết thúc mối tình đẹp tại đây thôi, bởi vì, cậu biết đấy tôi rất tin vào bói toán, hôm nọ tôi đi xem bói người ta nói nếu tôi được một người tỏ tình thì ngay ngày hôm sau người đó sẽ gặp một tai nạn kinh khủng. Híc ôi nghĩ thôi đã thấy sợ rồi, tôi thực sự không muốn hôm sau phải vào nhà thương thăm cậu đang trong tình trạng của một xác ướp Ai Cập đâu, lúc ấy chắc chẳng còn một Lam Phong quyền rũ và đẹp trai đâu nhì?

- Cậu..._ hần tức đến đỏ cả mặt, haha ai bảo chọc vào ta làm chi

- Vì vậy, dù tôi cũng rất mến cậu nhưng chúng ta không thể...híc..híc

- Hừ, cậu không hù dọa được tôi đâu, bó hoa này cậu nhất thiết phải nhận, dù có thế nào tôi cũng sẽ bắt cậu trở thành GF thứ 102 của tôi, thứ gì tôi đã muốn sẽ trở thành của tôi.

- Ô hô được thôi_ tôi đưa tay ra nhận bó hoa rồi ngay lập tức kêu á lên như bị bỏng đập luôn bó hoa trúng thùng rác (chuẩn không chỉnh nỏ) trước con mắt sùng sốt của bao người. Bó hoa bị nát bươm ra, những bông hoa bị nát cánh rơi tung tã.

Tôi nhìn theo bó hoa mỉm cười đều rồi ngay lập tức chuyển sang bộ mặt ngây thơ, tỏ vẻ hối hận:

- Tôi..tôi xin lỗi, tại vì tôi bỗng thấy có con sâu đang bò ngo ngoáy trong bó hoa hồng.

- Bậy, tôi cảm từ nãy đến giờ có thấy con sâu nào đâu._ hần trừng mắt nói

- Ô hô vậy sao? Không thể nào, tôi thấy rõ ràng mà hay là... con sâu chui trong người cậu ra?_ tôi nói đều

- Cậu.... Hừ thôi được rồi quên chuyện bó hoa đi._ hần nói rồi đột nhiên nắm lấy tay tôi giờ lên cao nói rõ to:

- Mọi người nghe đây, từ bây giờ Tôn Nữ Hà Nhiên sẽ là bạn gái thứ 102 của tôi.

- Đây, cậu điên hả, bỏ tay tôi ra_ tôi hét lên, cố hất tay hần ra nhưng vô ích, hần khoé như voi ý híc híc. Hần liếc nhìn tôi, nở một nụ cười đều, nhếch mép nói:

- Tôi đã nói rồi, thứ gì tôi đã muốn sẽ là của tôi, bởi vì tôi - là - đồ - du - côn.

Chương 30: Ngõ lại hẹp lần nữa

Tôi trừng mắt nhìn hấn gần giọng:

- Này, có bỏ tay ra không? Tôi cho cậu chết bây giờ.
- Hừ, hù dọa cũng vô ích, cậu không làm gì được tôi đâu.

Tôi và hấn cứ trừng mắt nhìn nhau và "tay trong tay" như thế một lúc lâu, bây giờ ước mong duy nhất của tôi là chà cái mặt hấn xuống đất cho bỏ ghét để xem hấn còn dùng khuôn mặt ấy đi tán tỉnh con gái được nữa không, nhưng nếu tôi có được cái khả năng ấy thì tôi đã đi thi thể vận hội olympic rồi híc.

Vào cái giây phút tôi suýt tức nước vỡ bờ cho hấn một cái bạt tai nháng lửa, thì bàn tay đang nắm tay tôi của tên Phong bị một ai khác giật ra, người đó là ông thầy khi vàng, tôi chợt nhớ ra hôm nay lớp tôi có tiết Anh đầu tiên. Ông thầy khi vàng nhìn hai đứa tôi nói bằng cái giọng của một người thầy:

- Này, em có biết đã vào giờ học rồi không? Em đang làm ảnh hưởng đến tiết dạy của tôi đấy, ra ngoài đi.
- Ồ nhưng tôi nhớ là trống vẫn chưa đánh mà _ Phong nói bằng cái giọng lạnh lùng
- Nhưng tôi muốn vào sớm, đó là cái quyền của một thầy giáo như tôi
- Hay là thầy cố tình muốn phá hoại chuyện của tôi, nên mới vào sớm như vậy
- Đó không phải là việc để cho em đoán mò
- Mò cũng có khi lại chính xác

Mọi người cứ mắt tròn mắt dẹt nhìn hai hotboy cãi nhau trong thân phận là thầy và trò, còn tôi thì đã quá quen việc này rồi, hai tên này đúng là oan gia mã. Đã thế thì tôi cho họ im luôn.

Tôi nhìn chăm chăm vào tư thế hiện tại của ông thầy khi vàng và Phong cười tủm tỉm rồi nói to:

- Thôi, Phong cậu không cần diễn kịch nữa đâu, tôi biết hết rồi.

Mọi người đều hướng ánh mắt về phía tôi, Phong nhìn tôi ngạc nhiên hỏi:

- Đóng kịch cái gì cơ?
- Ày ghét thế, hìhì cứ phải giả vờ
- Nói cái gì thế, giả vờ gì cơ?
- Tôi biết hết rồi, việc cậu thay bồ như thay áo, và có đến cả trăm cô bạn gái chỉ là cái tấm bình phong thôi, chứ thực ra cậu đã có người mình yêu rồi phải không? _ tôi hỏi kèm theo một nụ cười

Khuôn mặt Phong bỗng hơi đỏ lên, hấn ta lấp bắp nói:

- Ai nói thế?
- Thì tôi thấy thế, hành động của cậu đã nói lên tất cả mà
- Thế theo cậu người tôi yêu là ai?
- Xa tận chân trời gần ngay trước mắt _ tôi cười tủm tỉm

Mặt Phong càng đỏ hơn hấn bỗng gất lên:

- Cái gì chứ, quanh đây có bao nhiêu người gần tôi, chẳng nhẽ tôi đều yêu hết.
- Hìhì, người cậu yêu là... thầy Thiên chứ ai.

Mọi người xung quanh đều tròn mắt nhìn tôi, Phong và ông thầy khi vàng cùng quay sang tôi hét lên:

- Nói linh tinh cái gì thế?
- Đấy, đấy đến lời nói cũng đồng thanh nữa kìa_ tôi cười hihi nói
- Cậu đừng có ăn nói bậy bạ_ Phong nhìn tôi gần giọng đáp.

Tôi nhìn những khuôn mặt đặng đặng sát khí ở xung quanh cổ nín cười nói:

- Ấy, ấy đừng nóng, để tôi giải thích đã nào, mọi người nhìn xem từ nãy đến giờ bạn Phong và thầy Thiên cứ nắm chặt tay nhau, còn nhìn nhau đắm đuối nữa chứ, không phải yêu nhau thì là gì hahaha_ cuối cùng không nhịn được tôi cười sảng sặc

Nghe tôi nói thế tên Phong và ông thầy khi vàng vội bỏ tay nhau ra, tức tối ngoảnh mặt nhìn sang chỗ khác, lũ con trai trong lớp thì không thèm giữ ý, phá lên cười như điên, còn lũ con gái thì nhìn tôi với ánh mắt hình viên đạn (dĩ nhiên rồi, vì tôi nói hai hoàng tử của họ là gay mà)

Quá mất mặt Phong bỏ ra khỏi lớp không quên để lại một câu đe dọa:

- Lần này tôi sẽ tạm tha cho cậu, nhưng không có lần sau đâu.
- Không biết có lần sau không nữa, nhớ đừng quên lời tôi dặn, ra đường cẩn thận đừng để xe tông để rồi thành xác ướp Ai Cập đấy_ tôi nói với theo và cười khăng khặc.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Trục nhật

Lớp tôi bắt đầu với tiết học đầu tiên bằng một không khí nặng nề, mà nguyên nhân cũng là do cái người đang đứng trên bục giảng kia, ông thầy khi vàng mang theo tâm trạng bực tức vào trong tiết học, khuôn mặt đặng đặng sát khí, trên môi không còn nụ cười sát gái nữa.

Khi đã bực tức như vậy thì phải có người xả giận, và người đó chính là..tôi híc híc.

Suốt cả tiết ông thầy bắt tôi đứng lên đọc bài rồi chữa bài liên tiếp, như thế thôi thì cũng chẳng sao, đằng này ông ấy bắt chẹt tôi từng lỗi nhỏ từ dấu chấm đến dấu phẩy rồi đem ra nhắc đi nhắc lại làm trò cười cho lớp.

Tôi dù là thần đồng thì cũng phải có lúc sai chớ. Đã thế cái bọn trong lớp còn lấy đó là niềm vui quay xuống ném những ánh mắt hả hê về phía tôi.

Huhuhu thật là nhục nhã, từ trước đến nay tôi chưa từng bị như thế bao giờ, tôi chỉ luôn nhận được những ánh mắt triu mến và lời khen có cánh của các thầy cô khác, vậy mà...

- Đồ nhỏ mọn, ích kỉ, lấy việc công trả thù tư, không quang minh chính đại gì hết, đàn ông con trai gì mà chú ý tiểu tiết thế chứ._ tôi lăm bảm tuôn ra một tràng, đúng lúc ấy thì...
- Nhiên, lên bảng làm cho tôi bài này.

Giọng nói của ông thầy khi chết tiệt đột nhiên vang lên khiến tôi giật mình, lập cập bước lên bảng.

Trời đất, đây là kiến thức nâng cao của học sinh lớp 12 mà, đúng là ép người quá đáng. Tôi nghiêng răng treo treo, lừ mắt nhìn ông thầy thì nhận được một nụ cười nửa miệng đáng ghét.

"Được, được lắm ta sẽ cho mi xem, ta là ai kia chứ" tôi nghĩ thầm rồi cầm phấn viết lia lia

Khi đã làm xong bài, nhân lúc không có ai để ý tôi bèn len lén xóa đi chữ "h" trong từ English mà ông thầy ghi ở đầu bảng, để xem lần này còn bắt chẹt tôi được không. Tôi sung sướng nghĩ rồi hí hửng đi về chỗ.

Lẽ dĩ nhiên là bài làm của tôi vẫn không nhận được lời khen nào mà còn bị chê là chữ xấu.

Hừ thử gọi người khác xem, đến cả chữ cũng chẳng có mà xem ấy chứ. Được thôi, bây giờ thì đến lượt học sinh chê lại thầy giáo. Tôi hả hê nghĩ rồi đứng dậy ním cười rồi tươi dượng nói:

- Thừa thầy...

- Sao? Em có điều gì bất mãn à? _ ông thầy khi vàng nhìn thẳng vào tôi hỏi

- Không ạ, những lời thầy nhận xét đều rất đúng, em vô cùng cảm kích, chỉ có điều em hơi thắc mắc chữ English viết như thế nào thôi ạ?

Cả lớp tôi đều cười ồ lên, ông thầy khi vàng khi vàng nhìn tôi nhếch mép nói:

- Vậy ra đây là thần đồng của trường ta sao? Đến một chữ cơ bản như vậy cũng không biết viết, em nên xem lại kiến thức của mình đi.

- Ồ, vậy thầy có thể viết cho em xem không? _ tôi mỉm cười hỏi

Ông thầy khi vàng bèn cầm phấn viết chữ English lên bảng, rồi quay xuống nhìn tôi nói:

- Thế nào, giờ thì em biết nó viết như thế nào rồi chứ.

- Hahahaha _ tôi cười rõ to

- Em cười cái gì vậy, đây là lớp học chứ không phải cái chợ _ ông thầy nhìn tôi cau có nói

- Xin lỗi, em buồn cười vì thấy thầy viết chỗ này một đẳng, viết chỗ kia một nẻo, thầy xem lại đi, chữ English thầy vừa mới viết có giống với chữ ở đầu bảng không?

Hàng trăm con mắt đều nhìn lên con chữ phía trên đầu bảng, ông thầy khi vàng ngạc nhiên nhìn chữ "Englis" mình đã viết rồi quay xuống trừng mắt nhìn tôi

- Chà, em tự hỏi không biết chữ nào mới là đúng đây, một thầy giáo dạy Tiếng Anh lại viết sai một chữ cơ bản như vậy, tin này mà đồn ra ngoài sẽ có ới kẻ cười bẽ bụng đấy nhỉ? _ tôi nói bằng giọng mỉa mai

- Là em bày trò phải không?

- Hìhì, thầy có thể bị bắt về tội vu khống đấy, thầy nói em bày trò, được rồi thế nhân chứng đâu? Vật chứng đâu?

- Bảng chứng là vẫn còn dấu tay xóa ở đây, ngay bên cạnh chữ i

Tôi giật thót cả mình, thôi chết trong lúc vội nên tôi không thêm để ý. Tuy vậy ngoài mặt tôi vẫn cười tươi cố nói cứng:

- Thế còn nhân chứng, ai đã chứng kiến em xóa chữ của thầy chứ.

- Em có thể làm chứng thừa thầy _ tiếng nói nhỏ nhẹ của Vân vang lên mà tôi tưởng như sấm đánh bên tai.

Người tôi nhũn cả ra, miệng cứng đờ không nói nổi câu nào, còn Vân thì quay xuống nhìn tôi bằng đôi mắt có lửa tràn đầy sự ghét bỏ. Ông thầy khi vàng dứt tay vào túi quần rồi buông một câu vô cùng dịu dàng và dạt dào cảm xúc:

- Chốc hết tiết cuối các em có thể về, trừ bạn Nhiên phải ở lại quét dọn lớp.

Có đá, có đá rớt xuống đầu tôi, đúng là nhân tính không bằng trời tính, cứ tưởng rằng sẽ có thể làm cho ông thầy bẽ mặt một trận ai dè, chính tôi mới là người bị bẽ mặt, huhuhu

17 năm sống trên đời đây là lần đầu tiên tôi bị phạt dọn vệ sinh lớp, tin này mà lan khắp trường thì tôi sẽ bị mọi người cười thối mũi mất.

Tiết cuối đã qua đi một cách nhanh chóng, trong khi lũ bạn nối đuôi nhau cấp sách ra về, thì tôi thất thểu ngồi ủ ê cầm cây chổi chuẩn bị vệ sinh lớp học. Cái Trang lại gần vỗ vai tôi thân tình nói:

- Có cần tao giúp không?

- Thôi, không cần một mình tao làm đc rồi _ tôi khách sáo nói

- Ờ thế thôi tao về đây _ nó nói rồi chạy tót đi, đúng là con bạn đều đáng lí ra không cần hỏi vẫn ở lại giúp tôi chứ, đằng này người ta mới nói như thế mà đã đồng ý ngay rồi.

Nhưng đi đến cửa lớp nó bỗng quay lại hỏi tôi:

- À, này mày có thấy thầy Thiên hôm nay là lạ không?

- Có gì mà lạ, cái ngữ ấy thì khủng quanh năm, chẳng biết đâu mà lần _ tôi hần học nói

Con Trang nhăn mặt, rồi đột nhiên mỉm cười ranh mãnh nhìn tôi nói:

- Tao thấy, hình như thầy ấy đang ghen
- Ghen ư? ừ tao cũng thấy thế.
- Thật sao? Mà cũng thấy thế à? _ con Trang mắt sáng lên
- Ừ, chắc ông ghen với trình độ tiếng Anh siêu đẳng của tao, hừ người đâu mà đều thế chứ. _ tôi nói
- Trời ơi là trời, mày đi chết đi _ nó gào lên rồi chạy biến đi, ơ hay cái con này, lại khùng nốt rồi, chẳng biết nó ăn nhầm phải cái gì nữa, tự nhiên lại gào toáng lên. Tôi lắc đầu chán nản, chậm chạp lê cây chổi to sụ.

Đang vất vả với mấy khe nhỏ thì một giọng nói vang lên khiến tôi giật mình đánh rơi cả chổi:

- Vất vả nhĩ?

Ông thầy khi vàng đang đứng tựa lưng vào cửa lớp cười nói.

- Hừ, là tại ai chứ, mà sao thầy nhỏ nhen thế, việc đó có gì đâu mà phải hành hạ em như thế này, làm thầy gì mà chẳng công tư phân minh tí nào.
- Em thử nghĩ xem, tại ai mà tôi hành động như vậy? Em đã làm những gì với tôi?
- Thầy giận dai thế làm gì cơ chứ.
- Sao tôi lại giận lâu thế ư? Tại sao em lại để cho thằng nhóc đó nắm tay mà không chống cự, còn nói tôi và nó yêu nhau một cách thân nhiên nữa chứ, chẳng lẽ lúc nói như vậy em không cảm thấy gì sao? _ thầy Thiên gay gắt nói
- Cảm thấy gì chứ? À...có đấy.. _ tôi nhúm mày suy nghĩ rồi reo lên
- Em thấy thế nào? _ thầy Thiên nhìn tôi dò hỏi
- À em cảm thấy rất vui vì đã trêu được hai người hihi _ tôi cười toét cả miệng phán một câu xanh rờn.
- Trời... _ thầy Thiên vỗ trán một cái chán nản gất lên _ thôi em làm nốt đi

Rồi quay bước bỏ đi, nhưng ra đến cửa lại đột nhiên quay người lại, nhìn tôi bằng ánh mắt chân thành nói:

- Liệu thầy giáo có thể yêu học sinh không nhĩ?
- Ồ...
- mà đó lại là một cô thần đồng thông minh trong mọi việc nhưng lại ngốc nghếch trong tình yêu nữa chứ... haizzz mà thôi quên đi

Ông thầy phẩy tay chán nản rồi dồng thẳng để mặc tôi ở lại ngơ ngác lẩm bẩm: "cha này lại ăn nhầm phải cái gì à?"

Cuối cùng cũng hoàn thành công việc, tôi mệt mỏi xách cặp ra khỏi lớp, sân trường vắng tanh, chẳng có một bóng người, phải rồi giờ này chắc mọi người đều đang ở bên bát com nghi ngút ngon lành, đâu có khổ sở như tôi.

Thốt nhiên, một cơn gió thoảng qua, tôi bỗng thấy lạnh cả xương sống, có cảm giác như có ai đang nhìn tôi ở một chỗ nào đó.

Mà cảm giác của tôi từ trước đến nay đều rất tốt, nghĩ vậy nên tôi lo lắng ngó quanh quất, nhưng tuyệt nhiên xung quanh đều không có một ai, chắc là tại tôi đói quá nên thành ra nghĩ linh tinh thôi.

Tôi gật gù cho là phải rồi can đảm bước tiếp về phía trước, đột nhiên.....

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Nguy hiểm chết người

- Cẩn thận... _ có tiếng hét to vang lên, một người lao đến ôm tôi ngã nhoài ra. chậu hoa từ trên rơi xuống vỡ tan tành.

Tôi nhìn chậu hoa đã thành nhiều mảnh nhỏ mà người run lên bần bật, chúa ơi xém chút nữa là tôi đã đi gặp các cụ nhà mình rồi, híc híc.

Tôi vội nhìn lên phía tầng trên, một dáng người vụt biến mất, chẳng lẽ chậu hoa vừa rồi là có người cố tình...?

Nhưng giờ mới nhớ, lúc ngã ra tôi còn tưởng kì này mình phải ngã đập mông, gãy xương rồi chứ, nhưng sao tôi lại không hề thấy đau đớn, cảm giác như mình vừa ngã trên một tấm nệm êm vậy, đã thế tôi còn thích thú, dùng tay dấm thùm thụp xuống cái nệm ấy nữa

nhưng khoan đã tôi nhớ không nhầm thì vừa nãy đã có người đẩy tôi ra mà, sao không thấy đau nhỉ? tôi nghĩ rồi ngo quanh quất khe bập thốt lên:

- Quái nhỉ? chẳng lẽ người vừa cứu mình là một con ma

- Ma qui gì, người cứu cậu là tôi đây này, và cậu cũng sắp giết chết ân nhân của mình rồi đấy_ tấm nệm tôi đang ngồi đột nhiên cựa quậy và phát ra tiếng nói khiến tôi giật mình kêu lên rồi bắn người ra khỏi tấm nệm.

Người con trai mà ban nãy tôi còn tưởng là một tấm nệm, khuôn mặt lạnh lùng hơi nhăn nhó vì đau, khó nhọc ngồi dậy, lấy tay vuốt ngực, rồi hướng ánh mắt lạnh như hồ băng vĩnh cửu sang tôi gần giọng bực tức nói:

- Cậu là người hay là heo đấy, nặng muốn chết, đã ngồi êm ái trên ngực người ta lại còn dấm thùm thụp nữa chứ, cậu đối xử với ân nhân của mình như thế à?

Là Phong, sao lúc nào cũng là hần thế nhỉ? Tôi bực mình định đứng dậy quạt cho hần một bài vì tội dấm si nhục tôi, nhưng nhìn chỗ chậu hoa bể tan tành, tôi lại ngậm ngùi nệm mặt ngồi im không dám hé răng nửa lời.

Hần nói đúng nếu không có hần thì bây giờ tôi đã có hai con đường để lựa chọn. một là nằm trên xe cứu thương nghe bản nhạc du dương ồ ồ e. hai là... xách ba lô con cóc du lịch âm tào địa phủ thăm các cụ, tổ tiên nhà mình híc.

hai cái lựa chọn đấy mới nghĩ thôi mà tôi đã rùng cả mình. Tôi nuốt nước bọt nhìn khuôn mặt đến đũa mù cũng ngửi thấy mùi sát khí của Phong, lon ton chạy đến đỡ hần ta dậy, cổ nặn ra một nụ cười đẹp nhất, dịu dàng nhất nói với cậu ta:

- Xin lỗi, và cảm ơn cậu rất nhiều, nếu không có cậu chắc tôi khó sống, cậu là mặt trời, là ánh dương tươi đẹp chói lọi trong lòng tôi_ Tôi giờ giọng nịnh nọt, rồi lẩm bầm "trừ khi tôi bị đui"

Ái ngờ tai hần thính như tai chó, nhú mày nhìn tôi bằng đôi mắt ngơ vực hỏi:

- Này, cậu nói cái gì đui cơ

Tôi giật thót cả người vội cười hề hề lấp liếm:

- à...à... tôi...y tôi là...là người cậu tỏa ra ánh hào quang sáng chói đến nỗi cả những người bị đui cũng thấy được, hề hề...

Nhìn khuôn mặt giả ngu của tôi, hần khẽ nhú mày nghi ngờ rồi nói:

- Coi như lần này cậu gặp may, nếu không có tôi thì cậu đã nát sọ rồi.

Tôi nhần mặt trước câu nói của hần, dù là đúng đi chăng nữa nhưng có cần phải miêu tả kinh dị thế không, làm tôi chỉ tưởng tượng thôi cũng đã nổi cả da gà.

Lừ mắt nhìn hần một cái rồi tôi kéo tay đỡ hần dậy, nhưng tôi chợt chừng lại, dòng máu đỏ tươi trên cổ hần đập vào mắt khiến cả người tôi run lên bần bật, sợ hãi đến không thốt lên lời....

Đó chính là điểm yếu lớn nhất của tôi- sợ máu.

Nguyên nhân của vệc tôi sợ máu là do hồi tôi 7t, bố tôi đã tặng cho tôi chiếc xe đạp ba bánh đẹp tuyệt vời, vì ham vui nên tôi đã lên bố đạp xe ra đường chơi, loạng quạng thế nào mà tôi...đâm chết một con chó con, (mà 7t tôi đã mắc tội sát chó huhu, tội lỗi)

lúc đó tôi đã chạy đến bế nó lên nhưng quá muộn rồi, con chó đã từ trần ngay sau đó..híc..híc, hai bàn tay tôi và cả bộ váy mặc trên người đều dính đầy máu, cái ngày kinh hoàng ấy ám ảnh tôi đến tận bây giờ, vì thế cứ mỗi lần nhìn thấy máu là tôi lại sợ đến khóc thét lên.

Nhìn thấy biểu hiện không bình thường của tôi, Phong bèn ngược đôi mắt lạnh băng lên hỏi tôi:

- Cậu sao vậy, bị mảnh chai đâm vào họng à?

Tôi đưa tay bịt miệng rồi run run chỉ vào chỗ vết thương trên cổ hần, hần ngơ ngác rồi cũng sờ tay lên cổ cười khẩy giọng điệu thờ ơ:

- À, vết thương này hả? Chắc là bị mảnh chậu hoa văng ra cửa phải thôi, không có gì nghiêm trọng. Thật không ngờ cậu lại quan tâm đến tôi như vậy đấy.

Đến lúc này thì tôi không thể chịu đựng được nữa, sắp ngất xỉu đến nơi rồi, cả người đều nhũn như con chi chi, tôi ngã khuỵu xuống, hai tay bưng lấy mặt khóc nức nở.

Thấy tôi như vậy Phong hơi hoảng, hấn vội vàng chạy đến chỗ tôi quỳ xuống, bối rối hỏi:

- Này...này... cậu làm sao thế? Sao lại khóc? Nín đi tôi sợ con gái khóc lắm (nói phét chính hấn đã làm hàng trăm cô gái khóc còn gì)

- T..ôi t..ôi sợ...máu_ tôi lấp bắp nói rồi chỉ vào vết thương trên cổ hấn lại khóc òa lên.

- Haizzz pó tay, máu mà cũng sợ..._ hấn thở dài hơi mỉm cười nói.

Nhưng nhìn thấy khuôn mặt tèm nhem nước mắt, thậm chí sắp bị lòi đi trăm của tôi, hấn bèn thu nộ cười lại, cời chiếc áo trắng mình đang mặc ra quấn vào cổ để che vết thương rồi dịu dàng lau nước mắt cho tôi hỏi:

- Nói đi, sao cậu lại sợ máu như vậy.

Trong lúc sợ hãi, tôi chẳng thèm quan tâm đến điều gì cả, ôm chặt lấy hấn như vớ được cái phao cứu sinh rồi khóc òa lên như một đứa trẻ, kể cho hấn nghe về câu chuyện đâm chết chó năm 7t.

không hiểu sao tôi lại đem chuyện đó kể với hấn nhưng tôi chỉ biết ở bên cạnh hấn tôi có một cảm an toàn, thấy mình đc che chở, dù rằng hấn là thằng được nhặt về từ hồ băng vĩnh cửu híc híc.

Rúc đầu vào lòng hấn, tôi chợt thấy chiếc áo trắng quấn trên cổ của hấn bị thấm máu đỏ, thế là hình ảnh con chó đầy máu me lại hiện về trong tôi, quá kinh hãi tôi vội đẩy hấn ra, rồi với khuôn mặt đầy nước mắt tôi túm lấy cổ hấn nhìn thẳng vào hấn và gào lên bằng một cái giọng đầy hối hận:

- Chó ơi là chó, sao mày cứ ám tao mãi thế, tao đã xin lỗi, đã hối hận rồi mà, hằng năm đến ngày giỗ của mày tao đều ăn ít đi một bát cơm để tỏ lòng hối lỗi, tao còn đốt cho mày cục xương để mày ở bên đó gặm chơi. Tao làm đến như thế rồi mà mày vẫn không tha cho tao ư? Huhuhuh...

- Cậu khóc thương xong chưa?_ giọng nói lạnh lùng chứa một bờ dao găm của Phong vang lên cắt ngang bài ca khóc thương chó con của tôi.

Tôi bèn dừng khóc, ngược khuôn mặt tèm nhem nước mắt lên nhìn con khủng long sắp phun lửa, vội vàng bỏ tay ra khỏi cổ áo hấn, đứng bật dậy mỉm cười hối lỗi

- Sao cậu dám nắm cổ áo, và nói với tôi như nói với con chó con thế hả?_ hấn giận dữ trừng mắt nhìn tôi, bắt đầu phun lửa

- À ừm.tôi xin lỗi tôi không cố ý coi cậu là con ch..._ nhìn thấy khuôn mặt tức đến độ gân xanh nổi lên chằng chịt của hấn, tôi không dám phun nốt câu nói cười hề hề như một con ngó vội vàng phân bua:

- Ấy ấy, đừng giận mặt nổi mụn đấy, thực ra vừa nãy trong lúc hoảng loạn, tôi hơi bị quá gà, nên mới nhìn mặt cậu thành mặt con chó con, hihi tại da cậu trắng quá giống màu lông con chó ấy.

Lẽ dĩ nhiên là câu nói biện minh của tôi càng làm cho lửa giận trong hấn tăng lên gấp bội. hấn phui quần đứng dậy trừng mắt nhìn tôi.

Theo bản năng tôi vội quay người định phóng cặp giò chạy một mạch, trước khi hấn vẫy tay tạm biệt đưa tôi đến với con đồ của tử thần nhưng....

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: First kiss

Nhưng chưa kịp chạy tôi đã nghe thấy tiếng kêu đau đớn của hấn vọng lại từ đằng sau. Tôi bèn quay đầu lại, hấn đang lấy tay ôm phần cổ bị thương, khuôn mặt tỏ vẻ đau đớn, người hơi khuỵu xuống.

Tôi hốt hoảng quên cả nỗi sợ con khủng long phun lửa vội chạy đến bên hấn lo lắng hỏi:

- Này cậu có sao không? Hay là đụng vào động mạnh rồi, nói mau lên để tôi còn biết mà gọi đến cửa hàng quan tài và vàng mã đặt đồ trước.

Ngay lập tức hấn đứng thẳng dậy, bàn tay đang ôm lấy vết thương của hấn vụt nắm chặt lấy tay tôi, kéo tôi lại gần hấn, khuôn mặt chó con của hấn chỉ cách tôi có một cm, rồi nhìn thẳng vào mắt tôi hấn gần giọng nói, môi nhếch một nụ cười đều:

- Bây giờ là lúc xử phạt cậu....

Rồi không để tôi ư hử gì, hấn dùng tay còn lại nâng cằm tôi lên, môi hấn chạm môi tôi, rất nhẹ nhàng, rồi ngay lập tức buông tôi ra nhìn khuôn mặt thộn ra của tôi cười cười nói:

- Thế nào? một hình phạt rất ngọt ngào phải không?

Ồi lạ chúa tôi, hấn vừa mới làm gì thế này, huhuhu đôi môi trinh trắng của tôi, đôi môi đáng giá bạc tỉ mà tôi đã quyết giữ bằng được cho đến năm tôi tốt nghiệp đại học rồi mới trao cho người yêu thế mà hấn đã làm gì cơ chứ.

Tôi lại rơi vào tình trạng chết lâm sàn cả người cứng đờ ra, trí óc của tôi lúc này không còn hoạt động nữa. Đến khi các thiết bị trong người bắt đầu hoạt động trở lại, tôi mới lắp bắp nói với hấn:

- Sao cậu...cậu...đám dùng đôi môi đã sử dụng qua nhiều lần của cậu để chạm vào đôi môi trinh trắng của tôi hả?

- Ê ê ăn nói cho cẩn thận, đôi môi của tôi là môi trinh trắng đấy, trước đó tôi chưa để nó chạm vào ai đâu._ Hấn cau mày nói

Nhưng tôi không thèm để ý đến câu nói của hấn tức tôi nói:

- Hừ...hừ...hừ... sao cậu có thể làm cái việc thất đức như thế với một người vẫn còn ngây thơ trong sáng như tôi vậy hả? Cậu là cái đồ...dê mất tính, dê núi, dê cụ, dê lụ khụ, đến chết vẫn mang giống dê

- Nói bậy, tôi sút đi bây giờ_ hấn găm gừ nói rồi cốc vào đầu tôi một cái đau điếng,_ đây chính là hình phạt đích đáng dành cho cậu đấy.

Nói rồi hấn dứt tay vào túi quần quay bước bỏ đi.

À lần này thì tôi không thèm nhện nữa, sự tức giận đã dâng lên đỉnh đầu rồi, đã thế bà cho mày biết tay, tôi hằm hằm nghĩ rồi lấy đà, đập một cú thật mạnh trúng vào lưng hấn, khiến hấn ngã nhào xuống đất, tôi nhanh tay lấy chiếc điện thoại ra chụp một kiểu hấn vồ ếch cười khẩy nói:

- Để làm kỉ niệm nhé

Rồi nhanh chân đông thẳng, đáng đời ai bảo chọc tức tôi, thế là còn nhẹ đấy.

Tôi lấy chiếc điện thoại mở bức hình ra bỗng thấy buồn cười, trông hấn trong hình không còn cái vẻ đạo mạo, lạnh lùng nữa mà thay vào đó là một khuôn mặt nhăn nhó khá dễ thương, tôi phì cười tắt điện thoại rồi cất vào túi xách.

Khoan đã...oh my god, trưa nay bố tôi có ở nhà, huhuhu biết viện lí do gì cho vc về muộn này đây.....

Cuối cùng tôi cũng lấy được lí do là phải ở lại học thêm môn toán cho chương trình nâng cao, và lẽ dĩ nhiên là bố tôi rất vui khi biết tôi chăm chỉ như vậy. Haizzz...cũng chỉ tại cái tên mắc dịch Phong nên tôi mới phải chăm chỉ...nói dối như vậy, thật tội lỗi.

Trong cả bữa ăn mẹ tôi liên tục mớm lời nói bóng nói gió về việc tôi nên có bạn trai, rằng thì là thầy Thiên rất đẹp trai, rất tài giỏi, rằng thì là nếu có một chàng rẻ như thế thì thật tuyệt.v.v.. tuy nhiên lần nào bố tôi cũng gạt phắt đi với một khuôn mặt không thể lạnh lùng hơn.

Cuối cùng mẹ tôi tức giận dùng đũa bỏ vào phòng sau khi đã... ăn hết ba bát cơm, híc. Còn tôi thì cười thầm trong bụng, bố tôi đúng là không gì có thể lay chuyển nổi, một Xmen đàn ông đích thực, hihi.

Đúng như tôi dự đoán, ngày hôm sau tôi đã nổi tiếng khắp toàn trường, mà nguyên nhân không phải là do tôi đã đạt giải đặc biệt trong kì thi nào đó mà là vì tôi đã ném hoa của hotdog í lộn hotboy số một của trường vào sọt rác

vì thế mà ngay cả khi tôi không hề rời chân khỏi chỗ ngồi của mình nhưng vẫn nhận được những ánh mắt sắc hơn dao cạo của lũ con gái trong trường.

Mà cái lũ này đúng là gần dờ lắm cơ, chỉ là ném hoa thôi, mà chúng làm cứ như là tôi ném kim cương, hột xoàn đi không bằng. Nếu được thì tôi đã ném luôn cái thùng chết dằm ấy vào sọt rác rồi.

Rõ khổ, chung qui cũng chỉ tại cái bệnh mồm trai đòi đòi không chữa được. Haizzz, chán.

Theo như lời cảnh báo của con Trang thì tôi phải cẩn thận vì hành động của tôi đã lọt vào đôi mắt hí của mấy tay đàn chị lớp 12 đều là fan hâm mộ của tay Phong cả chón kia.

Đấy tôi đoán có sai đâu, dính vào mấy cái loại du côn như tên Phong, không sớm thì muộn tôi cũng mang vạ vào thân.

Nhưng mà có phải tại tôi muốn dính vào hấn đâu, tại số trời đã định, tôi và hấn là oan gia, mà các cụ đã có câu: oan gia thì ngõ hẹp, mà ngõ hẹp thì khó đi, khó đi nên mới hay chạm mặt như thế đấy, híc híc....

Buổi trưa, tại căngteen trường, tôi và con Trang đang làm nghĩa vụ của một con người đó là ăn cơm, đang ăn, bỗng tôi thấy cả căngteen như sôi lên, tiếng la hét ầm ỉ mỗi lúc một to,

nhưng tôi đã thấm nhuần tư tưởng đạo đức của bố, nên không thèm để ý đến mấy chuyện tầm xào ba láp vẫn tiếp tục cúi xuống ăn.

Nhưng con Trang thì không, mắt nó tròn tròn lên như mắt ốc nhồi, miếng bánh mì đang ăn dở rơi tõm xuống bát canh, nước canh văng tung tóe ra bàn

Tôi nhăn mặt nhìn nó nói:

- Giờ thì tao đã biết kiếp trước mày là con gì rồi Trang ạ, mày không thắc mắc à, theo tao thì trôi dạt về năm triệu năm trước thì mày là một con ruồi.

Nó không thèm đếm xỉa đến câu bói của tôi mồm miệng vẫn há ra.

...Cạch..._ tôi ngồi đây đc không?

một giọng nói vang lên, tôi hơi ngước mặt lên để nhìn kẻ vừa phát ra câu nói, đập vào mắt tôi là một mái đầu màu vàng, còn ai vào đây ngoài ông thầy khi vàng nửa chữ. Hóa ra đây là nguyên nhân gây ra sự hỗn loạn ở cầngteen.

Tôi không thèm ư hử gì típ tục cúi xuống ăn, còn con Trang thì lẳng xăng lấy ghế mời ông thầy khi vàng ngồi tíu tít nói:

- thầy cứ ngồi tự nhiên, bàn còn rộng lắm

Còn tôi thì lằm bằm

- Muốn ngồi cứ ngồi còn phải hỏi, đúng là lịch sự rôm

Con Trang quay qua liếc xéo và từng xéo một cái vào tay tôi đau thấu trời, ông thầy khi vàng không nói gì chỉ cười.

Rồi quay sang ông thầy khi vàng con Trang cười rõ tươi nói:

- Mặc kệ nó đi thầy, con này nó cứ khùng khùng thế đấy...

- Này, đồ con ruồi, mày..._ Tôi câu tiết gắt nhưng nó không thèm đếm xỉa đến tôi tiếp tục nói:

- Sao thầy lại ra đây ăn cơm? Có nơi dành riêng cho các thầy cô mà?

- À ừ...tại thầy thích ăn cùng với các em

- thích cái gì, hâm hấp thì đúng hơn_ tôi lằm bằm

Con Trang lại lừ mắt sang tôi và lại từng xéo một cái rõ đau nói:

- Tao sút mày sang Tây gặp Voldemort bây giờ

- Ồ hơ, sao mày biết tao hâm mộ Voldemort_ tôi khoái chí nói

- Trời, có ai điên như mày đi thích nhân vật phản diện ấy không?

- Có, sắp rồi

- Ai?

- mày...hahahaha

- Còn lâu, tao thích anh Harry baby cute cơ, hứ

Nó nói rồi tức tối vớ lấy cái bánh mì, nhưng chưa kịp sức miếng nào thì một lần nữa chiếc bánh mì lại rơi xuống bát canh khiến nước canh bắn tung tóe. Tôi nhìn nó thờ dài:

- Haizz...mày chỉ sống được với con ruồi thôi Trang ợ.

Nhưng nó không thèm để ý đến câu châm chích của tôi, run run chỉ tay về đằng sau. Lần này thì tôi quay lại để xem là con ma nào. Khuôn mặt lạnh lùng pha lẫn sự giận dữ của tên Phong đập vào mắt khiến tôi giật mình suýt ngã lộn đầu vào bát canh.

Phong nhìn tôi chằm chằm bằng đôi mắt giận dữ như con hổ cái bị cướp mất con. Tôi nuốt nước bọt ừng ực vội quay đi chấp hai tay lại khăn:

- Ôi các cụ tổ tiên nhà mình có hiền linh hãy bảo vệ con khỏi bọn ma quỷ hiện hình, giúp con xua đuổi mấy thằng người âm này đi.

Tôi nói xong liền quay lại với đĩa cơm của mình hoàn thành nốt công trình dở dang

- Ra ngoài tôi có chuyện cần nói_ cái giọng lạnh lùng của Phong vang lên

Ô hay cái tên này, tôi là con cún cho hấn sai bảo đấy à? Nghĩ thế nên tôi không thêm ư hử gì quay sang con Trang hỏi:

- Trường mình có nuôi quạ không mày?
- Không, sao mày hỏi thế? _ con Trang ngờ ngác hỏi
- Ủ thì tại tao nghe có tiếng quạ kê..

Nhưng tôi chưa kịp nói hết câu thì đã bị tên Phong nắm tay kéo dậy, khiến tôi bị nghẹn, suýt sặc cơm lên mũi

- Sao tôi nói cậu không nghe hả? _ hấn gằn giọng nói
- sao tôi phải có nghĩa vụ nghe, lời cậu nói là thánh chỉ à? _ tôi tức tối vặc lại. đúng là cái đồ cờ hó

Thầy Thiên lúc này cũng đứng dậy, giữ tay Phong nói:

- bỏ tay em ấy ra, Cậu hành động quá lỗ rồi đấy...

Nhưng hấn không thêm đếm xỉa đến lời ông thầy khi vàng kéo tay tôi bỏ đi một nước trước con mắt sững sờ của tất cả mọi người

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Đồ PX

- Này cậu làm gì thế? Còn không mau bỏ tay tôi ra? _ tôi vùng vằng nói, cố gắng rút tay ra khỏi tay hấn. Nhìn khuôn mặt đờ đờ sát khí của hấn tôi sảng giọng hỏi:
- Thế có chuyện gì thì nói mau đi chứ hà đồ PX
- PX là cái gì vậy? _ hấn nhú mày hỏi
- À... P là perfect, còn X là Xmen. Ý..ý tôi muốn nói cậu là người đàn ông hoàn hảo _ tôi cố nín cười nói
- Thật không? _ hấn nhìn tôi ngờ vực
- Ai nói phét cậu làm gì, thế có chuyện gì nói đi chứ _ tôi gắt
- À, ừm... _ hấn lúng túng rồi buông gọn lỏn một câu _ tôi quên rồi
- Sặc... kéo người ta ra cho bằng được rồi bảo quên rồi, cậu có bị ảm ỉc không đấy
- Tôi thích thế _ hấn nói rồi đút tay vào túi quần bỏ đi. Tôi nhìn theo hấn mà chẳng hiểu gì cả. Haizz chắc đang tuổi dậy thì, nên thằng bé biến tính thế đấy.

Nhưng đang đi đột nhiên hấn quay lại, rồi không nhìn tôi hấn ấp úng nói:

- Từ giờ cho phép cậu gọi tôi là PX đấy

Nói xong hấn dong thẳng. Đợi hấn đi khuất, tôi mới dám ôm bụng cười ha hả. để tôi giải thích về cái nghĩa sâu xa của từ PX nhé. Là thế này:

X là íc, PX là pic mà pic bằng pig bằng con lợn.

Thế là từ rày thì tôi tha hồ gọi hấn là con lợn trong khi hấn chẳng biết gì cả rồi haha. Nhưng.. chuyện này là bí mật, để lộ ra là tôi đi tong ngay.

Buổi chiều, sau khi đã kết thúc tiết cuối, vẫn như mọi khi tôi định xách cặp trở về bên nồi cơm gia đình, thì nữ nhân Văn hót hải chạy vào thở hỏn hển rồi nói với tôi:

- Nhiên, thầy hiệu trưởng muốn gặp cậu, chắc là có chuyện gì gấp lắm, thầy hẹn cậu ở văn phòng.

Nói xong cô nàng phấn luôn, nhanh như ma quỷ hiện hồn, híc. Mặc cho tôi đứng đó ngẩn tò te, chẳng hiểu gì cả. Đúng là chuyện lạ đây, sao bỗng dưng
***** Vẫn lại từ tế với tôi thế nhỉ?

Bình thường, có ai nhờ vả việc gì liên quan đến tôi là y rằng cô nàng tăng lơ đi, không thèm để ý, thế mà hôm nay lại đột xuất hăng hái chạy đến báo cho tôi biết cơ đấy. Hay là ăn nhầm phải hột com có dính thuốc chuột rồi?

Nhưng thôi, cứ đi xem sao cái đã.....Tôi nghĩ rồi nhanh chân bước đến văn phòng thầy hiệu trưởng

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Những lần bị đánh

Trời đã tối rồi, chẹp.. chẳng biết hôm nay là ngày gì mà sao cái số tôi lại xui như thế nhỉ? chung qui tất cả cũng chỉ tại cái tên PX Phong, mà sao khi không tôi lại cứ dính phải hán thế nhỉ?

thôi. . .thôi phải mau mau tống tiễn hán ra khỏi cuộc đời đầy hoa lá của tôi mới đc, từ khi dính phải hán chẳng hiểu sao cái số tôi nó lại mang màu ảm đạm như thế.

Tôi vừa than thở trong lòng vừa nhìn đồng hồ, cũng may bố tôi vừa đi công tác chứ không quả này tôi lại phải mất cả tiếng đồng hồ để ca bài ca con cá học bài chăm chỉ để năn nỉ ông không giáng mấy cái roi mây xuống cái thân xác tàn tạ của tôi.

Mà cũng lạ cơ, từ bé đến h tôi bị đánh lần nào là y rằng lần đó liên quan đến bọn du côn. Để tôi nhớ lại xem nào. . .ừm:

- Lần thứ nhất: năm đó tôi vừa chập chững bước vào lớp một chẳng hiểu nghe đâu được bài hát "bố em là du côn, mẹ em là côn đồ, cả nhà là lưu manh.." bèn học theo về nhà hát líu lo, lẽ dĩ nhiên là ăn vài cái vụn vào mông mà chẳng hiểu gì cả. Ôi ngộ nghĩnh trẻ thơ. híc

- lần thứ hai: đó là năm tôi học lớp ba, đang đi học về, tò mò tôi ghé lại xem mấy tay du côn đánh nhau nên về muộn, hậu quả là lãnh một cái roi. Lạ chưa chứng dám, hồi đó tôi vẫn còn ngây ngô con gà gồ.

- Lần thứ ba: tôi cũng chẳng nhớ nữa, có lẽ là hồi lớp năm, lúc đó bố tôi dạy tôi học Toán, thấy cái mặt ông cứ hầm hầm, tôi ngây ngô nói: "ô cái mặt bố giống mấy thằng du côn con thấy trên phim thế" Má ơi nào tôi có biết cái roi mây bố tôi đang cầm sẵn trên tay. Huhuhu..

- Lần thứ 4: chính là cái lần tôi đã cười lăn lộn vì nghe được chuyện bố tôi bị bọn du côn đánh gãy răng.

May mắn là đã chưa có lần thứ năm híc...

Lịch sử về vang như vậy cũng đủ để tôi nên tránh xa cái lũ đầu trộm đuôi cướp ấy đi. Kéo không sớm thì muộn cuộc đời của tôi sẽ chìm trong màu đen tối.

Chiếc xe buýt đỗ xích trước mặt khiến dòng suy nghĩ của tôi bị cắt ngang.

Mang tâm trạng tức giận khi nhớ về quá khứ hào hùng đầy bi thương của mình tôi bước lên xe bằng những bước chân voi, mọi người trên xe buýt đều nhìn tôi với ánh mắt lòng trắng chiếm 90% kèm theo những tiếng lầm bầm:

- Bọn trẻ thời nay thật là, chẳng ý tứ gì cả.

Đã thế ông tài xế xe còn nói vọng xuống:

- Đề nghị bà con không được dất súc vật lên xe nhá.

Chúa ơi sao ai cũng muốn hành hạ tôi thế này? Tôi tức đến nghẹn cả họng, chỉ mong sao lấy lại được phong độ vạc cho cái ông tài xế vô duyên kia một trận, nhưng thôi tôi mệt quá rồi, chẳng thèm đòi co làm gì cho tốn nước bọt, nghĩ vậy nên tôi đành ngậm ngùi lê xác xuống cuối xe, lúi mp3 ra cắm vào tai và ngủ...z.z.z

.....

Tôi tỉnh giấc sau một cú va chạm mạnh vào băng ghế đằng trước. Tôi dụi mắt và xoa xoa chỗ đau bực mình cầu nhàu:

- Đi đứng cái kiểu gì không biết nữa, tự dưng thẳng cái rẹt, đau thấu trời.

Rồi mắt nhắm mắt mở nhìn xung quanh xe, lạ chúa, sao chỉ còn mình tôi thế này, mọi người đi đâu hết rồi, chẳng lẽ đây là chuyến xe tử thần đưa tôi đến với cõi âm, huhuhu tôi chưa muốn chết đâu

Sau vài phút hoảng loạn vì tưởng "sắp đc gặp diêm vương" cuối cùng tôi cũng trấn tĩnh lại và hỏi ông tài xế mắc dịch:

- Chú ơi, mọi người đâu hết rồi?
- Xuống xe hết rồi còn đâu, thế cô bé có xuống không thì xuống luôn đi? _ ông chú lên tiếng
- Dạ, thế đến phố X chưa chú?
- Ờ hay cô bé đang mơ ngủ đấy à? Đi quá phố X mấy cây số rồi còn đâu. ...

Đoàng.....có tia sét vừa giáng xuống đầu tôi. Quý thần thiên địa ơi, mẹ nữ Oa, chúa Giêsu, thánh Ala, thần Zeus ơi, con đang ở đâu thế này sao các ngài không bảo vệ cho một thiên thần nhỏ bé là con đây huhuhuhu. ...

Giờ mới nghĩ sao tôi lại có thể ngủ quên được cơ chứ biết làm thế nào đây, đã thế tôi lại là một đứa mù đường nữa. Đành cầu cứu ông chú tài xế thôi híc. Nghĩ vậy tôi bèn lên giọng nài nỉ:

- Chú tài xế đẹp trai ơi, chú có thể cho xe buýt về lại phố X được không?

Đáp lại lời thỉnh cầu của tôi là một tràng cười khà ồ:

- Ồ hơ hơ, cô bé vẫn đang ngủ đấy à? Xe buýt phải đi tiếp chứ quay lại làm gì, thế giờ cháu có xuống không, hay là típ tục đi.

Không xuống chẳng lẽ lại ở lại vì vụ cùng cái ông tài xế vô duyên này khắp thành phố chắc. Đúng là hỏi thừa, nghĩ vậy nên tôi chẳng nói chẳng rằng lẳng lặng bước xuống xe.

Chiếc xe buýt lao vụt đi để lại một dáng người bé nhỏ cô đơn trên vỉa hè. Sự thực là lúc này đây tôi chỉ muốn hét thật to cho bố tức, nhưng chỉ sợ ngay sau đó ngôi nhà típ theo của tôi là bệnh viện tâm thần thì chết. nên tôi đành ngậm ngùi lê bước trên vỉa hè vừa đi vừa lẩm bầm bài hát:

- Tôi lê bàn chân bước đi trên con đường dài, híc huhuhuhu.

Đang tuyệt vọng đột nhiên tôi nhớ ra con đề yêu, phải rồi tôi sẽ gọi mẹ ra đón.

Suýt chút nữa là tôi đã nhảy cẫng lên sung sướng rồi, nhưng người ta nói hi vọng càng nhiều thì thất vọng càng lớn trong trường hợp này của tôi câu nói ấy đúng 100%. Bởi vì chiếc đề yêu của tôi đã ngòm củ đào vì hết bin rồi.

Đúng là đen đui từ đầu đến chân, lạ chúa con đã làm gì nên tội mà người hành hạ con như thế này?

Tôi đang than thở cho số phận hẩm hiu của mình thì đột nhiên có tiếng gọi ở đằng sau:

- Này, đợi đã.

Tôi vội vàng dừng bước, không phải là ông trời đã nghe thấy tiếng tôi than thở mà động lòng trắc ẩn đem đến cho tôi một vị cứu tinh đấy chứ.

Tiếng nói ấy của ai đây? nhưng thôi là ai cũng được, thầy Thiên hay kẻ cả là tay du côn Phong tôi cũng chấp nhận hết, miễn là hấn cứu tôi thoát khỏi tình trạng dở khóc, dở cười này.

Nghĩ vậy lên tôi sung sướng vội quay đầu lại

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Ôi chúa ơi...cứu con

Khuôn mặt tôi dường như đông cứng lại, trí não ngừng hoạt động, ,tiêu rồi, tiêu thật rồi kì này tôi chết là cái chắc huhuhu. ...

Cái người vừa mới gọi tôi không phải Phong cũng chẳng phải là thầy Thiên mà là... Dương - Phan Mạnh Dương. Cái tên bị tôi hắt cả li sữa vào người trong bữa gặp mặt hôm thứ 7. Đúng là xúi quẩy mà, sao khi không hấn lại đến tìm tôi đúng lúc này chứ, đã thế đi cùng hấn còn mấy tay đàn em mặt mày khà ồ nữa. Chúa ơi con chưa muốn chết sớm

- Sao thế? tôi gọi cậu đấy, Tôn Nữ Hà Nhiên - thần đồng của trường cấp ba Thanh Đằng_ Hấn nhấn mạnh câu sau kèm theo một nụ cười hiểm ác.

Hừ cái đồ mắc dịch, có cần phải réo cả tên họ của tôi giữa đường giữa chợ như thế không. Cái tên thuộc dòng dõi cao quý của tôi lại để cho cái đồ cò hó như hấn gọi linh tinh à? Nhưng thôi bây không phải là lúc tôi nên tức giận, nghĩ vậy tôi bèn nở một nụ cười tươi như hoa nói với hấn:

- Ủa? bạn nhận nhầm người rồi, tôi không phải là học sinh trường Thanh Đằng đâu, hihhih...

Nói xong tôi quay đầu định ba chân 4 cẳng dông thẳng. Nhưng quái sao chân tôi vẫn chạy mà người thì không nhúc nhích thế này.

Tôi bèn quay đầu lại. Khuôn mặt cò hó con của tay Dương đập vào mắt khiến tôi suy thì phải vào viện vì một cơn nhồi máu cơ tim, híc. Bàn tay voi của hấn đang nắm chặt lấy vạt áo tôi, khuôn mặt ánh lên sự đều giả.

- Định làm ngơ luôn à? Khuôn mặt cậu có hóa ra tro tôi cũng nhận ra, nhờ li sữa của cậu mà mặt tôi trắng, mịn hơn đấy_ hấn cười rõ đều nói

Tôi hoảng quá vội la lên:

- Ê này... này tôi đã bảo không quen cậu mà, sao cứ nắm áo người ta thế, định giờ trò bắt nạt con gái nhà lành giữa ban ngày ban mặt đấy à?

- ha ngộ ghê. Mấy giờ rồi mà còn ban ngày ban mặt_ hấn nhếch mép mỉa mai

- Ủ ha_ tôi cười ngô nghê rồi ngọt ngào nói_ ban ngày hay ban đêm cũng như nhau cả thôi, mới lại một người quang minh chính đại đẹp trai (dại gái) xuất chúng như bạn Dương thì ai lại làm những chuyện khuất tất ấy hihhih...

Nhưng đáp lại nụ cười cùng giọng nói ngọt ngào của tôi hấn chỉ nhếch mép một cái gằn giọng:

- Tôi quen quá rồi, không cần diễn kịch đâu, chắc là trong đầu cậu đang chửi rủa tôi thậm tệ phải không?

Khiếp mới có không gặp mấy ngày mà hấn đã đi tu luyện ở đâu rồi biến thành con sâu chui vào bụng tôi mất rồi.

Quả thật là lúc này đây tôi chỉ muốn lấy lại phong độ tát cho hấn một cái nhàn lửa rồi chửi một trận cho bồ tức. Nhưng nhìn đám đàn em của hấn đứng lúc nhúc đằng sau tôi lại không đành để hấn mất mặt (không dám thì đúng hơn). Nghĩ vậy tôi đành xuống nước năn nỉ:

- Dương nè, cũng tối rồi tôi phải về nhà không bố tôi đánh, cậu tha cho tôi lần này rồi lần sau tôi mời cậu ăn cơm để tạ lỗi được không?

- Hừ... mời ăn cơm? Tạ lỗi? cậu nghĩ hạ nhục tôi xong rồi muốn làm gì thì làm sao? Nói cho cậu biết hôm nay tôi sẽ cho cậu biết tay._ hấn lên giọng đe dọa.

- Thế cậu muốn làm gì?_ tôi bực mình xẵng giọng nói

- Hừ, thì mời cậu vào con hẻm kia chơi chứ sao nữa._ hấn nhìn tôi và nở nụ cười đều đôi mắt ánh lên sự gian tà.

Nghe câu nói của hấn tôi hoảng kinh, sợ run lên quá thật bây giờ tôi chẳng biết nên làm gì. Có lẽ chỉ còn cách la to lên cho bàn dân thiên hạ biết thôi. Nghĩ vậy nên tôi bèn lấy hơi hét to lên:

- Bớ ng... _ Nhưng tôi chưa kịp nói đến chữ thứ hai thì đã bị tay Dương bịt miệng kéo vào con hẻm gần đó. Má ơi kì này tôi chết thật rồi, tôi không muốn cái tên mình bị đưa lên mục "gia đình chúng tôi thương tiếc báo tin..." đâu. Cứu tôi, có ai không?

Sau khi đưa tôi vào sâu trong hẻm tay Dương ms bỏ bàn tay bẩn thỉu của hấn ra khỏi chiếc miệng xinh xắn nhả hoa nhả ngọc của tôi. Nhìn khuôn mặt đều giả của hấn lơ lửng trong bóng đêm tôi trừng mắt giận dữ nói:

- Tôi thật không ngờ cậu lại bi ổi như vậy, nếu cậu còn không thả tôi ra thì tôi sẽ la to lên cho cả làng cả nước biết việc làm xấu xa của cậu đấy.

- Hừ... Cậu cứ về la thoải mái, cùng lắm là có con chó con dưng cắn vào cứt cậu, chứ ở đây chẳng ai nghe thấy cậu la đâu._ Hấn cười đều rồi đưa bàn tay dơ bẩn lên vuốt má tôi._ Đây là cái giá phải trả cho việc sỉ nhục tôi, chưa có đứa con gái nào dám làm thế với tôi cả.

- Tôi chỉ sỉ nhục những người đang sỉ nhục thôi._ tôi mỉa mai nói

Tên Dương trừng mắt nhìn tôi gằn giọng:

- Mạnh miệng nh? để xem làm này cậu làm gì để thoát được tôi.

Hấn nói rồi vung tay quật mạnh một phát, chiếc cằm của tôi đau nhói, một chiếc cúc áo bị đứt, bắn tung đi. Tôi sợ đến run lên, trong tình huống này, cái đầu của tôi dường như bị đóng băng không thể hoạt động đc nên chẳng nghĩ ra đc cách gì cả. Cái tên ác quỷ đội lốt người trước mặt sẽ làm gì tôi đây, huhuhuhu...chẳng nhẽ cuộc đời tươi sáng của tôi sẽ kết thúc tại đây ư? Không... tôi không cam tâm. Đúng lúc ấy thì.....

....BRÙM...BRÙM....B RÙM....

một người lái xe mô tô lao vào con hẻm vắng nơi tôi đang gặp nạn, đâm thẳng vào chỗ bọn đàn em của tay Dương khiến bọn chúng nháo nhào vội vàng chạy sang hai bên.

Người lái xe mô tô tháo mũ bảo hiểm bước xuống xe, trông như một tay trùm xã hội đen thứ thiệt vậy, vẻ lạnh lùng toát lên trong đêm tối, đã thế hắn lại mặc quần đen, áo đen ms kính chữ. Chẳng lẽ hắn là đồng bọn của tay Dương đến đây để giúp tên Dương xử tôi.

Oa oa oa sao ông trời lại lỡ đối xử tàn nhẫn với tôi như vậy. Chỉ cần thấy tên này là tôi đã tưởng tượng ra cảnh mình nằm trong quan tài rồi, híc.

Tôi thấy tên Dương quay ra khẽ liếc tên mặc áo đen rồi nói:

- Sao mày biết mà đến giúp tao?

Đấy, đấy tôi đoán có sai đâu nào, sao cái số tôi nó lại đường cùng như vậy nhỉ? tên mặc áo đen bước đến gần chỗ tôi đứng, khẽ quét ánh mắt lạnh lùng qua tôi rồi quay sang tên Dương, cất giọng nói lạnh lùng tựa như băng:

- Mày nghĩ tao đến để giúp mày?

Giọng nói này sao nghe quen quá, chẳng lẽ là....?

Tôi quay sang nhìn chăm chăm vào tên mặc áo đen, dù trong bóng tối nhưng tôi vẫn lờ mờ nhận ra hắn có một khung người rất chuẩn, khuôn mặt toát lên vẻ lạnh lùng đáng sợ nhưng vẫn không thể mất đi vẻ đẹp trai quyến rũ, các đường nét trên mặt đều hoàn mĩ như một tuyệt tác điêu khắc. Giống như một vị hoàng tử bóng đêm vậy.

Người có khuôn mặt đẹp như vậy chỉ có thể là hắn, Trần Lam Phong.

Tên Dương nhếch mép mỉa mai rồi tiếp tục quay sang tôi nói:

- Mày có giúp hay không cũng không quan trọng, miễn là đừng phá tao là được.

Nói rồi hắn lại tiếp tục dùng bàn tay dơ bẩn để vuốt ve khuôn mặt của tôi, khi bàn tay của hắn chạm vào môi tôi, tức khi tôi dùng chiêu "cầu cạp chùng" cắn cho hắn một phát thật mạnh vào bàn tay. Tên này đau quá kêu rú lên vội vàng dứt tay ra khỏi răng tôi hét lên tức tối:

- Con khốn tao cho mày chết

Nói rồi hắn vung tay lên định đánh tôi, thấy vậy tôi vội đưa tay lên che mặt, huhuhu kì này thì khuôn mặt trắng rằm của tôi sẽ biến thành hình quả quéo mắt.....

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Cuộc đấu trâu

Nhưng một lúc lâu sau vẫn chẳng thấy động tĩnh gì cả, tò mò tôi mở hé mắt để nhìn, bàn tay đang đưa lên định đánh tôi của tên Dương đang bị Phong giữ lại. Hắn quay ra trừng mắt nhìn Phong gần giọng nói:

- Tao đã nói mày đừng xía vào chuyện của tao rồi cơ mà

.....

Phong vẫn im lặng, dùng bàn tay của mình siết thật chặt tay tên Dương, khiến hắn nổi giận quát:

- Chuyện này không liên quan đến mày, tránh sang một bên

- Ai nói chuyện này không liên quan đến tao_ Phong lạnh lùng nhả từng chữ

- Vậy là mày không tránh ra chứ gì_ Dương trừng mắt quát

..... Im lặng

- Thế thì đừng trách tao

...BỐP.....dứt lời Dương lao đến vùng tay nắm Phong một cú mạnh như trâu húc người, tên Phong không chống đỡ gì cả, khuôn mặt đẹp giai của hắn lênh lênh củi đắm, ngã nhào xuống đất, từ miệng chảy ra một dòng máu.

Quái lạ, sao thiên hạ đồn thổi hắn có đai đen karate cơ mà, thế sao một cú nắm của con cò hó Dương mà cũng không đỡ được, hay là trong lúc chạy xe trên đường đâm phải chỗ nào, đầu bị đập mạch rùi.

Tôi nghĩ mà trong lòng không khỏi lo lắng, sợ hãi. Chẳng hiểu hắn anh hùng cứu mỹ nhân thế nào mà mới một cú nắm đã xin cà que rồi, đúng là...

Tên Dương tiếp tục lao đến chỗ Phong như một con bò điên túm cổ áo Phong vùng nắm tay giáng thêm một cú nắm nữa, máu từ miệng Phong lại phun ra, nhưng khuôn mặt hắn vẫn lạnh lùng không tỏ vẻ gì là đau đớn môi khẽ nhếch lên một nụ cười mỉa mai. (nếu là tôi chắc tôi đã khóc ròng lên rồi).

Tức khí trước thái độ coi thường của Phong đối với mình, tên Dương nghiêng răng ken két định dùng cây gậy của bọn đàn em đưa cho phang cho Phong một cú.

Eo ơi kì này thì không còn răng mà húp cháo, tôi hoảng kinh đưa hai tay úp vào mặt.

.....BỐP.....- Ôi.....

một tiếng bốp ròn tan vang lên tiếp theo là tiếng hét lên đau đớn, tôi lấy bầy bỏ tay ra hé hé mắt nhìn, nhưng đôi mắt của tôi gần như lòi ra, kẻ ngã xuống đất không phải là Phong mà là Dương, hắn đang đau đớn ôm khuôn mặt bị đánh hẳn học nhìn Phong.

Còn Phong, hắn đã đứng dậy từ lúc nào, cầm thanh gậy vát sang một bên, phui bụi trên áo, nhếch mép nở một nụ cười kiêu ngạo lạnh lùng nói:

- hai cú nắm vừa rồi, coi như tao đền cho mày vì mày là bạn tao, còn bây giờ thì..._hắn ngừng nói khẽ nhìn tôi rồi quay sang tên Dương gần giọng nói_...bây giờ tao sẽ cho mày biết tay vì dám đụng vào...người con gái của tao.

Sặc..hắn đang nói cái quái gì vậy? Ai..ai là người con gái của hắn cơ? Tôi là con gái của bố mẹ tôi chứ của hắn bao h, thế mà sao chưa được sự cho phép của tôi, hắn đã dám phát ngôn linh tinh như thế chứ.

Tôi trừng mắt nhìn hắn nhưng hắn nào có để ý đến sự giận dữ của tôi, mà thôi trong tình huống cấp bách thế này, có giận cũng vô ích, miễn sao được cứu khỏi cái nơi quỷ quái này và cái bọn đầu trâu mặt ngựa kia là tôi mãn nguyện rồi. Nghĩ vậy tôi nuốt cục tức vào bụng căng mắt xem cuộc đấu trâu.

Tên Dương lồm cồm bò dậy, lấy tay xoa xoa phần bên má bị đánh buột một câu gọn nhẹ:

- Nhào vô

Dứt lời lũ đàn em của hắn đều xông vào tên Phong chuẩn bị lược chín hắn, mặt mũi tên nào tên nấy đều sặc mùi sát khí. Còn Phong hắn cời chiếc áo cánh đen vạt cho tôi nói:

- Cầm áo cho tôi, và ở yên đây.

Rồi xông vào lũ đàn em của tay Dương tả xung hữu đột như Lục Vân Tiên cứu Kiều Nguyệt Nga khỏi bọn cường hào. Thi ra lời thiên hạ đồn không sai chút nào, Phong rất giỏi võ, những cú nắm, đá, bay người của hắn đều rất bài bản giống hệt mấy tay võ thuật trên phim truyền hình.

Trông hắn chẳng khác gì mấy anh chàng diễn viên chính trong mấy bộ phim tình cảm lãng mạn Hàn Quốc, đang liệu mình cứu nữ chính.

Nhưng còn tôi thì sao? Tôi thì lại khác xa so với các nhân vật nữ chính trên phim, bởi thay vì ngồi run rẩy sợ hãi hay luôn miệng gọi tên nhân vật nam... thì tôi lại ngồi cần áo của Phong rồi vỗ tay reo hò vì thích.

Trông tôi giống như một khán giả đi xem bò tót húc nhau thì đúng hơn. Híc.

Chỉ trong vòng 15 phút Phong đã xử gọn mấy tay đàn em của Dương khiến bọn chúng đau đớn nằm lăn lộn trên đất, còn tôi thì sung sướng quá không kìm chế được reo lên:

- Aha...con bò tót đen đã chiến thắng (Phong đang mặc chiếc áo phông đen cộc tay nên tôi gọi hắn là con bò tót đen. hìhì)

Cả lũ đều quay ra hướng ánh mắt ngạc nhiên dành cho nhân vật nữ chính là tôi đây. Thấy mình đang là trung tâm của sự chú ý tôi vội xua tay cười ngây ngô nói:

- Hìhì hehe đừng để ý, tôi nói mớ ý mà...

Cả bọn không thèm chú ý đến tôi nữa quay ra trừng mắt nhìn nhau, bọn đàn em bại trận đều đứng núp sau lưng Dương. Tên Dương quay ra nhìn Phong rồi chán nản nói:

- Mày thay đổi rồi Phong ạ, trước kia mày có làm như thế này vì một đứa con gái nào đâu.

.....Phong vẫn im lặng

- Mày đã quên, người đàn bà đó đã bỏ bố con mày đi như thế nào à?
- Tao không quên nhưng cũng không khắc sâu trong lòng mãi mãi._ Phong lạnh lùng nói
- Hừ... mày sẽ phải hối hận, con nhỏ đó rồi cũng bỏ mày đi như người đàn bà ấy thôi
- Mày im đi, tao không muốn nghe
- Nó không thuộc về thế giới của những thằng như tao và mày đâu, nó chỉ thuộc về thế giới của sách vở, của những thằng mọt sách thiên tài.
- Tao đã nói mày thôi đi cơ mà._ Phong quát
- Thôi, có nói với mày lúc này cũng vô ích, tao nghĩ mày thích con nhỏ ấy mất rồi._ Dương nói rồi chán nản khoát tay ra hiệu cho bạn đàn em bỏ đi.
- Tao và mày... vẫn là bạn chứ?_ Phong ngập ngừng nói với theo

Tên Dương quay lại nhìn Phong giờ nắm đầm ra, rồi chậm rãi xoay nắm đầm chìa ngón tay cái hướng lên trên xong quay đầu bỏ đi, tôi bỗng thấy trên khuôn mặt của Phong thấp thoáng một nụ cười.

Ở hai cái tên này, lại còn làm dấu hiệu nữa chứ khiến tôi chả hiểu gì cả, à còn cuộc trò chuyện của bọn họ, cái gì mà người đàn bà ấy, rồi lại con nhỏ ấy, mọt sách, thiên tài... Linh tinh beng khiến tôi chẳng hiểu gì cả, liệu có liên quan gì đến tôi không nhỉ?

Đang thắc mắc thì tiếng nói của tên Phong lạnh lùng vang lên:

- Đưa áo cho tôi, nhanh lên

Tôi ngơ ngác nhìn hắn thì hắn quát lên:

- Đừng có nhìn tôi và đưa áo đây nhanh lên

Tôi âm ỉ vắt chiếc áo vào mặt hắn rồi bực mình càu nhàu:

- Hừ, chưa gì đã lên mặt rồi, nếu không phải mi đã cứu ta thì ta đã cho mi lỗ mũi ăn trâu rồi đồ hách dịch...

Nhưng tôi chưa kịp nói hết câu thì hắn đã dắt xe đi đến đầu con hẻm rồi, khiến người gì mà lướt đi như ma ý.

Ừ cứ đi đi, đi cho khuất mắt ta đi đồ du côn mặc dịch, nhưng tiếng gió rít ở đằng sau khiến tôi sợ hãi vội ba chân 4 cẳng chạy đến chỗ hắn, sợ quá, tôi đang tay bấu lấy cánh tay phải của hắn thì...

- A..._hắn đột nhiên kêu lên rồi hất tay tôi ra

Tôi tròn mắt nhìn hắn, tôi có bầu mạnh lắm đâu, sao hắn phải kêu to như vậy nhỉ, đã thế lại còn phản ứng mạnh nữa chứ, làm cứ như sợ tôi đụng vào lắm không bằng, cái đồ ở dơ mà còn học đòi sạch sẽ. Tôi hắn học nhìn hắn, nhưng hắn không thèm để ý tiếp tục dắt xe đi.

Nhưng tôi bỗng thấy lạ, trời có lạnh lắm đâu nhỉ? đã thế hắn lại vừa đánh nhau xong không thấy nóng hay sao mà đã mặc áo rồi, còn nữa trên người hắn tủa đầy mồ hôi kia kia, rõ ràng là rất nóng sao còn mặc áo?

- Trần Lam Phong, cậu đứng lại đó_ Tôi gọi to

Phong dừng lại, dựng xe quay xuống nhìn tôi cau mày lạnh lùng hỏi:

- Sao vậy? sợ quá nên không đi nổi à?
- Tôi rét quá nên không đi nổi (đang nóng sắp chết đây)_ tôi bực mình nói
- Hahahaha, cậu có bị làm sao không đấy, thời tiết như thế này mà kêu nóng, còn tôi thì đang nực muốn chết đây_ hắn nhìn tôi cười giễu
- A ha, đang nực muốn chết sao cậu còn mặc áo?_ tôi mỉm cười ranh mãnh hỏi

Hắn giật mình lúng túng thấy rõ, vội quay đi lấp liếm:

- Tại tôi thích...

Hừ lại là cái kiểu trả lời trốn tránh ấy, bực mình, tôi chạy đến chỗ hắn, dùng lực định lột chiếc áo cánh đen của hắn ra thì...

Chương 38: Băng bó

.....XOẠT.....chiếc áo rách làm hai mảnh (híc, công lực thâm hậu quá), tên Phong quay xuống trừng mắt nhìn tôi giận dữ, nhưng tôi không thêm để ý đến thái độ tức giận của anh bởi vì khi chiếc áo rách làm đôi để lộ ra hai cánh tay rắn chắc của anh tôi mới để ý, trên cánh tay phải có một vết chém, máu tứa ra ròng ròng.

Tôi sợ hãi ngã ra đằng sau, đưa tay lên bịt miệng.

Anh chau mày nhìn tôi rồi lấy một mảnh áo quần chỗ vết thương lại rồi kéo tôi đứng dậy cầu nhàu:

- Đồ ngốc, tôi đã cố ý che vết thương đi vậy mà còn...

Tôi dờ dẫm nhìn vào chỗ vết thương của anh, mặt cắt không còn giọt máu, nhìn thấy khuôn mặt tôi như thế, anh hỏi:

- Sao vậy?

- Cậu..có..bị..thần..kinh..không đấy_ tôi lấy bẫy nhả từng chữ khiến anh tức mình nhào đến gõ vào đầu tôi một cái đau điếng bực tức nói:

- Đây, tôi vì muốn tốt cho cậu thể mà cậu lại mắng tôi là đồ thần kinh như vậy à?

- Không thần kinh thế sao bị thương mà không băng bó, lại đi dùng áo che lại, có ai ngăn cản như cậu không?_ tôi quát lên

- Vì cậu sợ máu mà_ anh cũng quát lên, rồi tức giận quay mặt đi chỗ khác.

Mặt tôi nghếch ra trước cái lí do của anh. Thì ra là vì tôi sợ máu nên mới cố ý che đi, gì chứ thế lại càng điên hơn, chẳng lẽ anh muốn tôi vào tù vì tội gián tiếp giết người à, đồ điên.

một lúc sau anh quay ra nhìn khuôn mặt ghệt ra của tôi, rồi nhếch mép cười nói:

- Sao thế? Cảm động đến không nói lên lời à?

- Cảm động cái con khỉ mốc, cậu muốn ngày mai công an ập đến nhà tôi rồi đem nhốt tôi vào tù vì cái tội đã làm cho cậu mất máu đến chết à? Cái đồ điên kia._ tôi giận dữ hét lên

- Đây, sao cậu chẳng giống con gái gì hết thế_ anh cũng bực tức nói

- Tôi không giống con gái chỗ nào hả?

- Đáng lẽ ra cậu phải cảm động đến chảy nước mắt chứ sao lại gào lên với tôi như thế

- Tôi không dư nước mắt để cảm động cho cái việc làm ngu ngốc của cậu, cậu có thể sẽ bị ngắt do mất máu đấy, đến lúc ấy tôi không chịu trách nhiệm đâu_ tôi hét lên

- Cậu... hừ đi theo tôi_ anh nói rồi kéo tôi đến một băng ghế đá, ngồi xuống, anh cởi mảnh áo ra và chia chỗ bị thương ra chỗ tôi bực tức nói:

- Cậu mau băng bó cho tôi đi.

- Nhưng, tôi sợ máu mà..._ tôi run rẩy nói_ chẳng phải cậu cũng không muốn tôi nhìn thấy máu sao?

- Hừ...đấy là lúc trước, nhưng sao tôi phải lo cho một người dám quát ầm lên với tôi trong khi tôi vì lo lắng cho cô ta nên mới phải làm vậy

- Tôi xin lỗi_ tôi nhìn anh hối lỗi rồi cười toe nói_ nhưng sao cậu không nhờ một ai đó băng hộ, tôi đảm bảo chỉ cần cậu lên tiếng sẽ có hàng trăm cô xông đến đấy hehe

- Không lằng nhằng, tôi nói cậu băng là cậu phải băng_ anh nói dứt khoát

- Không băng_ tôi bướng

- Đây, cậu quên ai là người cứu cậu à? Đối xử với ân nhân như thế mà xem được à? Bố cậu có dạy cách đối nhân xử thế không đấy.

Câu nói của anh khiến tôi cứng họng đúng là tôi đã nợ anh một mạng thật. Nghĩ vậy tôi đành ngậm ngùi đứng dậy nói:

- Thôi được rồi, cậu chờ ở đây, tôi đi mua băng quấn

Nói xong tôi thất thểu bước đi, còn hắn thì cười nhếch mép cười đều gọi với theo:

- Nhanh lên đây

Cái đồ hách dịch, huhuhuhu sao thân tôi lại như thân con trâu thế này

Tôi vào tiệm thuốc tây gần đó và mua một ít bông băng, gạc cứu thương (chep, tiếc tiền quá). Lúc trở ra tôi thấy hắn vẫn đang ngồi ở đó, khuôn mặt đẹp trai toát lên vẻ lạnh lùng, nhưng cũng không kém phần quyến rũ, trong mắt hắn hình như chứa đựng một nỗi buồn xa xăm nào đó mà tôi không biết và cũng chẳng thêm biết làm gì cho một.

Xung quanh chỗ hắn ngồi mấy cô nương hóm trai tụ tập lại, chỉ chỉ chỏ chỏ, xuýt xoa khen hắn đẹp trai, liên tục che miệng cười khúc khích. Đúng là... còn trẻ mà đã mắc bệnh kinh niên rồi.

"Trông như cái tăng băng di động thế mà cũng được nhiều cô thích, con gái thời này cận hết rồi" tôi lẩm bẩm do dự không biết có nên chạy đến chỗ hắn không, nếu thế thì thế nào tôi cũng sẽ trở thành trung tâm của những ánh mắt dao cạo mắt.

Đúng lúc ấy thì hắn đã thoát khỏi nỗi buồn (ngu ngốc của hắn) nheo mắt nhìn tôi lạnh lùng nói:

- Nhanh lên, tôi sắp mất máu chết rồi đây

Ngay lập tức mọi ánh mắt của các cô nương hóm trai đều đổ dồn vào tôi, có vài cô còn nhìn tôi cười giễu có ý nói to:

- Chắc con nhỏ này là ôsin của anh ấy thôi

- Ủ, trông cái mặt quê thí mò

.....

Bực mình không chịu được, trông cái mặt tôi thông minh sáng láng tư chất ngời ngời như vậy thế mà bọn họ dám gán cho tôi cái danh ôsin của PX, khác nào Tôn ngộ không bị phong chức bệ mã ôn,

Hừ... đã thế thì tôi cho các nương tình mộng. Nghĩ vậy tôi nở một nụ cười gian xảo chạy đến bên Phong, "giả vờ" nũng nịu kéo áo hắn cố tình nói thật to:

- Anh yêu, anh chờ em lâu chưa? Hihi em hồi hộp lắm cơ, lần đầu ra mắt bố mẹ anh mà.

Rồi tôi dịu dàng ngả đầu vào vai Phong khẽ nháy mắt với các cô nương hóm trai kia và nở một nụ cười hạnh phúc khiến cho bọn họ xem chút nữa là hét lên vì ghen tị.

Nhìn thấy "đôi uyên ương" hạnh phúc bên nhau, bọn họ đều thất thểu bỏ đi với khuôn mặt dài như cái bơm. Sau khi bóng các cô nàng đã khuất tôi mới bỏ đầu ra khỏi vai Phong ôm bụng cười rũ rượi:

- Hahahahaha.... dễ thương ghê.

Sau khi để tôi dứt khỏi tràng cười như điên, Phong mới cau có căn nhắc:

- Cậu sống là để chọc tức người khác đấy à?

- Ờ hay họ chọc tức tôi trước đấy chứ, ai bảo họ dám nói tôi là ôsin của cậu, thật là mất mặt

- Thế không phải à? _hắn nhếch mép cười đều

- Aha, vậy ra cậu muốn tui làm ôsin cho cậu? _tôi cũng cười đều không kém_ nhưng nếu là tôi thì tôi lại chẳng muốn có một ôsin như cậu đâu.

- Là sao? _hắn ngơ ngác

- hớ hớ, một người thông minh xuất chúng như tôi mà có một tên ôsin bần tiện như cậu thì mất mặt lắm hahaha....

Tôi ôm bụng cười nắc nẻ còn hắn thì nhìn tôi trừng trừng, mặt đỏ lên vì tức.

- Thế cậu có băng bó cho tôi không hay là định ngồi đây cười suốt tối _hắn bực mình gất lên

- haha..Ok..ok làm gì mà nóng thế

Tôi cố gắng kìm con cười khằng khặc của mình lại, lấy ra cuộn bông băng và gạc cứu thương nói:

- Là cậu muốn tôi băng đấy nhé, xấu ráng chịu

- Lãng nhăng quá, làm nhanh đi, sắp ngổm vì mất máu đây_ hấn gắt

- Ủ_ cứ ngổm đi, tôi đốt cục xương cho để ở bên đấy gặm chơi.._ tôi cười đều, nhưng nhìn thấy khuôn mặt nổi gân chằng chịt của hấn tôi vội thu răng lại nói với hấn bằng giọng hối lỗi:

- Ấy ấy đừng giận, tôi đùa thôi mà, giận lên là máu phọt ra chết tươ...à thôi hihi không nói nữa, không nói nữa hihi_ tôi vội cười lấp liếm, rồi bảo hấn chia cánh tay bị thương ra để chuẩn bị băng bó.

Nhưng khi hấn chia vết thương trên cánh tay ra, tôi mới phát hoảng lên, đúng là máu chảy ra khá nhiều, hình ảnh con chó con bị đâm chết lại hiện về khiến tôi không dám nhìn vào tay hấn, dùng băng quấn bừa.

- Này..._ giọng nói lạnh lùng đáng ghét của Phong vang lên khiến tôi giật mình vội hỏi:

- Sao..?

- Tôi bị thương trên cánh tay chứ không phải trên bàn tay, cậu băng sai chỗ rồi_ hấn lạnh lùng buông một câu

Trời ạ, thế mà từ nãy đến giờ hấn không thèm ư hử gì đến khi tôi băng sắp xong rồi mới lên tiếng "đúng là cái đồ chấp cheng bị lang ben" tôi rủa thầm mà không biết có một người đang nhìn mình cười thầm

Tôi nhanh chóng tháo chỗ băng trên bàn tay hấn rồi ra bực tức hỏi :

- Cậu chỉ chỗ bị thương đi để tôi còn biết, đúng là phí công mà

- Lên trên một chút...lên chút nữa...được rồi.

Tôi lại hi hụi băng vết thương trên tay cho hấn mà không nhìn vào mục tiêu, thôi kệ cứ quấn bừa như trói gà là được.

Tôi trầm nghĩ và cứ thế tiếp tục quấn băng một cách không bài bản, chắc cái này hồi học giáo dục quốc phòng thầy giáo cũng dạy nhưng hình như tôi toàn ngủ thôi thì phải.

- Này..._ lại là cái giọng lạnh lùng ấy

- Sao? Lại băng sai chỗ à?_ tôi bực mình gắt lên

- Không, lần này thì đúng, nhưng cậu đang trói gà đấy à?_ hấn cười mỉa mai

- Ủ_ tôi ngoan ngoãn gặt đầu_ tôi cũng thấy thế

Hấn ngạc nhiên ra mặt trước sự ngoan ngoãn của tôi, tròn mắt nói:

- Phư phư, thật không ngờ cậu cũng biết nhận sai đấy

- Có gì đâu, đúng là tôi đang băng bó cho một con gà xì cà que mà hihi_ tôi thản nhiên nói kèm theo một nụ cười không thể đều hơn

- Cậu.....

- Haha xong rồi_ tôi cười nói rồi vỗ hai bàn tay vào nhau phấn khích quay ra nhìn công trình của mình.

Nụ cười mãn nguyện trên môi tôi vụt tắt, thay vào đó là một nụ cười ngượng ngịu, thú thật cái công trình băng bó của tôi bây giờ trông chẳng khác gì cái mớ dây trói chân con gà, chéo lên chéo xuống, vắt ngang vắt dọc, nhìn đến là buồn cười.

Tôi nuốt nước bọt ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt nộ khí xung thiên của Phong cười hihi nói:

- hihi...đẹp ha, phải công nhận được tôi băng bó xong cái cánh tay của cậu trông dễ thương hấn lên nhỉ?

- Đẹp cái con khi mốc, tôi dùng một tay quấn còn đẹp hơn_ hấn hét lên bực tức.

Ư hử cái đồ đều, rõ ràng hấn bắt tôi phải băng bó cho bằng được, tôi còn cảnh báo trước với hấn rằng trình độ băng bó của tôi không được tốt cho lắm thế mà giờ còn chê lên chê xuống chê ông chê eo, đàn ông con trai gì mà chú ý tiểu tiết thế chứ. Tôi bực mình cau có nhìn hấn gắt lên:

- Chính cậu bắt tôi băng cơ mà, với lại tôi không nhìn vết thương thì làm sao băng cho đẹp được, như thế này đã là tốt lắm rồi đấy, vậy mà còn kêu ca, lăm lòi y như đàn b..._ tôi định nói nốt chữ "bà" thì đã bị đôi mắt đang mở trừng trừng của hấn làm cho khiếp vía, vội vàng phanh kit lại

- Đàn gì?_ hấn gằn giọng hỏi

- Ô hơ, haha, tôi định nói đàn ông, chứ không lẽ cậu muốn đàn bà? _ tôi hỏi kèm theo một nụ cười đều.
- Không lằng nhằng nữa mau băng lại cho tôi đi _ hấn cau có gắt
- hai từ thôi: không băng _ tôi bướng
- Tại sao???? _ hấn hét lên
- chẳng tại sao cả, cậu là gì của tôi mà tôi phải nghe theo, già néo thì đứt dây, tôi cũng cạn tình cạn nghĩa rồi
- Tôi là ân nhân của cậu, đừng có vọng ân bội nghĩa như thế
- Này, cậu làm cứ như vừa đỡ hộ tôi viên đạn trúng tim vậy, mà nếu là người tốt thì chẳng ai người ta kể công rồi đòi trả nợ như cậu cả đâu.
- Tôi có nói tôi là người tốt đâu. _ hấn mĩa mai nói
- Thế hả, vậy tôi càng không thể giúp cậu, một người tốt như tôi chỉ thích giúp đỡ người tốt thôi _ tôi đáp lại
- Thế cậu có chịu băng lại cho tôi không?
- Đã bảo không mà, tôi băng rồi còn băng lại làm gì, cậu định biến thành xác ướp Ai Cập đấy à?
- Quán như cậu mà gọi là băng bó à? Phần trên thì lỏng phần dưới thì chặt, đã thế chỗ bị thương thì lại để hở, không biết cậu ăn gì mà hậu đậu thế? _ hấn mĩa mai nói.

Tôi nhìn hấn nở một nụ cười đều nói:

- Ừ tôi hậu đậu thật, còn cậu thì rất khéo, nhưng tôi thắc mắc....
- Thắc mắc gì?
- Tôi ăn cơm nên mới hậu đậu, còn cậu ăn gì mà khéo thế, chắc là một thứ đặc biệt lắm nhỉ? _ tôi cười đều hỏi hấn
- Cậu..... _ hấn nghiêng răng trèo trẹo mặt đỏ lên vì tức

Phur phur, kì này tôi chọc hấn giận thật rồi, thôi thì nhìn đi một chút, kéo hấn bức mình bỏ tôi lại ở đây thì chết, nghĩ vậy tôi bèn nở một nụ cười hình bán nguyệt, xuống nước năn nỉ hấn:

- Hìhìhì, thôi mà đừng giận nữa, tôi đi mua băng quần lại cho cậu là được chứ gì.

Nói xong tôi đứng dậy định đến chỗ tiệm thuốc tây vừa nãy thì hấn nói với theo bằng một cái giọng lạnh lùng pha chút kiêu ngạo:

- Nhanh lên đấy, tôi không chờ được lâu đâu, đồ hậu đậu.

Tôi nghiêng răng trèo trẹo chỉ muốn quay lại cho hấn ăn bánh mì làm từ công ti Bitút, đúng là cái đồ đáng ghét kiêu căng hách xì dầu, tôi đã xuống nước năn nỉ hấn mà giờ hấn lại còn giờ cái giọng hách dịch ra.

Tôi cố nuốt giận định bước tiếp thì nghe thấy tiếng khúc khích ở đằng trước, ô hô công nhận tay Phong này được hâm mộ ghê, đám các cô nương hám trai lúc này vừa bị tôi chọc tức bỏ đi thì giờ lại xuất hiện một nhóm mới cũng mắc chung một chứng bệnh kinh niên là mê trai đẹp.

hớ hớ sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ, Trần Lam Phong mi muốn ta băng bó cho mi chứ gì vậy thì được thôi, ta sẽ cho mi được một rừng mỹ nữ sẵn sàng, kha kha lời quá còn gì.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Báo ứng của Phong

Tôi nghĩ rồi nở một nụ cười tà khí nhanh chân bước về phía các cô nương xinh đẹp ngọt ngào nói với các nàng:

- Các chị ơi, các chị có thấy cái anh mặc áo đen đằng kia không? Anh ấy đang bị thương rất muốn được các chị băng bó cho đấy....

Tôi chưa kịp nói hết câu thì cả đám con gái đã thi nhau chạy vào tiệm thuốc mua bông băng rồi xông ra chỗ băng ghế Phong đang ngồi, chuẩn bị "săn sóc" cho hắn.

Chỉ tội cho tên Phong giương đôi mắt ngơ ngác con nai vàng nhìn những mỹ nữ đang hùng hổ chạy đến chỗ mình mà chẳng hiểu gì cả.

Còn tôi thì ôm bụng cười nắc nẻ, nhìn theo đám con gái mà lắc đầu, haizzz có lẽ mai sau khi trở thành nhà KH rồi, thì việc đầu tiên tôi sẽ làm là phải nghiên cứu ra một loại thuốc chữa bệnh hám trai mới được.

Tôi sung sướng đút hai tay vào túi ung dung quay đầu bỏ đi, vậy là khỏe re, vừa đỡ tốn tiền mua bông băng vừa không phải băng bó cho cái tên PX Phong và ngồi chịu đựng những tiếng cầu nhàu của hắn.

Nhưng hình như tôi đã sử dụng qua cách này ở đâu í nhỉ, không nhớ nữa, phù... dạo này trí nhớ kém tệ.

Tôi nhanh chân bước đến một cửa hàng bánh ngọt, trong lúc chờ mấy mỹ nữ săn sóc cho Phong xong, tôi phải nạp thêm năng lượng bằng một chiếc bánh rán Doremon mới được. Kha kha, đúng là không còn gì hạnh phúc hơn.

Sau khi nhai+ nuốt+ ngấu+ nghiền xong chiếc bánh tôi ung dung trở lại chỗ Phong ngồi, chắc mắt giờ này hắn đang sung sướng ngất đi được, không dung lại được nữa, sáu mỹ nữ săn sóc cho còn gì.

Nhưng sao đột nhiên tôi lại thấy hơi tung tức nhỉ. "đúng là cái đồ nhìn thấy gái là mắt sáng như đèn pha ô tô" tôi lẩm bẩm rửa thầm rồi bước đến chỗ băng ghế đá lúc này hắn ngồi.

Nhưng quái sao tôi chẳng thấy ai nhỉ? tôi ngó quanh quất 4 phía nhưng không tìm thấy mống nào kể cả một cái bóng.

Chẳng lẽ... tên Phong giận quá mất khôn, bỏ đi mất rồi. Ôi không nếu thế thì tôi phải làm sao đây, chẳng lẽ phải đi bộ về nhà, nhưng mà tôi có biết đường đâu mà mò về. Những suy nghĩ vừa rồi làm tôi không khỏi sợ hãi mặt méo xẹo sắp khóc đến nơi, chúa ơi sao người lại đối xử tàn tệ với con như vậy.

Đã thế xung quanh lại có tiếng gió rít, tiếng côn trùng kêu râm ran khiến tôi sợ mất mật. Không kìm chế được, tôi ngồi bệt xuống bủ lu bù loa lên:

- Oa oa oa...huhuhuhu... ba hồn 7 vía của Phong ở đâu về đây đi, huhuhu tôi biết tôi sai rồi, đừng đi mà...oa oa oa...quay lại đi tôi sẽ không gọi cậu là PX là cò hó nữa đâu, tôi cũng không thêm dấu khẩu với cậu nữa, à còn nữa tôi sẽ băng bó cho cậu mà...híc

.....

- Này...ai không biết lại tưởng nhà cậu có tang đấy_ một giọng nói lạnh lùng vang lên cắt ngang bài ca khóc thương con cá của tôi.

Tôi vội ngoảnh khuôn mặt méo mó tìm nhem nước mắt... cá sấu của mình quay lại, là Phong, hắn đã đứng cạnh tôi từ lúc nào, hai tay vòng trước ngực, khuôn mặt lạnh lùng khẽ nhếch lên một nụ cười mỉa mai.

Ôi không hiểu sao lúc này nhìn khuôn mặt lạnh lùng đáng ghét đó của hắn tôi lại thấy thân thương biết bao, không kìm chế được tôi vội bật dậy chạy đến ôm chầm lấy hắn, huhuhu vậy là sống rồi, cứ tưởng cả đêm nay phải ngủ lại với mấy con côn trùng chứ. Xem ra ông trời vẫn còn biết thương hoa tiếc ngọc, hura.

- Hà...ra đây là cách cậu biểu hiện tình yêu đấy hả?_ Phong lạnh lùng nói, nhưng lần này trong giọng nói của hắn lại mang cả sự thích thú và một chút âm áp lệ lói.

Tôi giật mình trước cái hành động quá lộ của mình, ngượng quá đi mất, sao tôi có thể ôm hắn ngọt xớt như thế nhỉ? Huhu chắc chắn là tôi đã ăn nhầm phải bùa mê thuốc lú của hắn rồi.

Mặc dù rất ngượng (tôi cũng là con gái chứ bộ) nhưng tôi không vội vã đẩy hắn ra như mấy cô gái trên phim vẫn làm, tôi chỉ nhẹ nhàng buông ra, giả vờ tròn mắt nhìn hắn, rồi lấy tay búng mũi hắn cái chóc cười híp mí nói:

- Chu choa, cún Milo nhà bà đấy hả? Sao em biết chị ở đây mà đến, ôi chao lâu không gặp mà bộ lông xù của em vẫn trắng ghê ha.

Lời tôi nói hiệu nghiệm ngay lập tức, mặt Phong chuyển từ trắng sang đỏ rồi từ đỏ sang tím tái. Hắn nghiêng răng trèo trẹo nhìn tôi trừng trừng quát:

- Cậu có biết mình đang nói chuyện với ai không hả?

Tôi tròn mắt nhìn hắn giả vờ ngạc nhiên nói:

- Ủa Phong hả? ôi ôi cho tôi xin lỗi nha dạo này mắt tôi nó kém nhem thế đấy, nhìn khuôn mặt đẹp giai của cậu mà tôi lại làm thành khuôn mặt để thương của con cún Milo nhà... .

Nhưng tôi chưa kịp nói hết câu thì đã bị sát khí của Phong bóp cho ngạt thở, thấy tình hình căng thẳng tôi bèn lảng sang chuyện khác:

- Ô à... mấy cô gái kia đâu rồi, sao không thấy cô nào hết vậy?

- Tôi đuổi hết đi rồi_ hấn gắt

Tôi nhăn mặt nhìn hấn rồi nhìn sang vết thương trên tay hấn, trời ạ, không biết mấy cô mỹ nữ này làm ăn thế nào mà vết thương trên tay hấn vẫn được băng bó lớp băng tôi đã quấn, tôi nuốt nước bọt hỏi hấn:

- à, này mà... mấy cô kia không băng bó cho cậu à? Sao vẫn là lớp băng cũ tôi đã băng?

- Tôi không muốn họ động vào tôi nên đuổi đi hết rồi.

- Eo, cậu tàn nhẫn quá đấy_ tôi nhăn mặt nói

- Cậu còn tàn nhẫn hơn_ hấn nói và nhìn thẳng vào mắt tôi.

Ồ hơ, cái tên này đúng là thù dai, có thể mà hấn cũng mắng tôi tàn nhẫn, nhưng thôi đúng là tôi có lỗi thật,

haz dù sao hấn cũng đã cứu tôi thôi thì làm ơn làm phúc một lần, nghĩ vậy tôi bèn kéo hấn đến băng ghế đá, ở đó có mấy cuộn bông băng mà các cô gái kia vất lại, tôi ngồi xuống tháo lớp băng cũ, rồi bảo hấn lau hết máu đi, sau đó mới cẩn thận băng bó lại, chà lần này thì tuyệt, tôi sung sướng ngẩng đầu lên nhìn hấn cười toe toét....

Nụ cười trên môi tôi chợt vụt tắt khi bắt gặp cái nhìn chăm chú của hấn, trong đôi mắt màu cà phê đẹp tuyệt vời ấy không còn sự lạnh lùng, kiêu ngạo như tôi vẫn thường thấy nữa thay vào đó là một ánh mắt dịu dàng ấm áp, khiến cho một đứa miến dịch với trai đẹp như tôi còn phải ngán ngạo, thật không ngờ một tên được nhốt về từ hồ băng vĩnh cửu như hấn mà cũng có cái nhìn ấm áp như vậy.

Nhưng tôi bỗng thấy ngượng, không hiểu trên mặt tôi có dính cái gì mà hấn nhìn dừ vậy, hừ khuôn mặt sáng sủa của tôi sinh ra là để cho hấn muốn nhìn là nhìn chắc, bực mình tôi dùng nội công gõ vào đầu hấn một cái rõ mạnh cầu nhàu:

- Nhìn cái gì mà nhìn, chộc đui mắt bây giờ muốn nhìn thì nhìn vào tay cậu đi, lần này thì đẹp rồi đấy

Tôi nói xong rồi chỉ vào tác phẩm nghệ thuật của mình, mỉm cười mãn nguyện, nói với hấn:

- Khà khà, cậu phải thấy hãnh diện vì là người đầu tiên được Tôn Nữ Hà Nhiên tôi băng bó cho đấy, sướng không?

Hấn bèn thu lại ánh mắt có 102 vừa nãy nhìn vào chỗ tôi băng bó cau có nói:

- Cậu mà đi làm bác sĩ thì số người xuống âm ti sẽ tăng vọt, chắc chỉ có tôi mới chịu được một bác sĩ như vậy

- Nếu thế thì người ta phải cảm ơn tôi dài dài, vì đã tổng tiễn được một thằng đười ươi như cậu xuống cửu âm_ tôi đáp lại

- Cậu... được lắm, vậy chắc là tôi không chờ cậu về được rồi, tôi sắp phải xuống cửu âm kia mà_ hấn mĩa mai nói bằng cái giọng kiêu căng đáng ghét, môi nhếch lên một nụ cười đều giả.

Câu nói của hấn như đá choảng xuống đầu tôi, hừ hừ sao trên đời lại có người bỉ ổi như hấn nhỉ, cãi nhau không lại với tôi thì đem chuyện đưa tôi về nhà ra để uy hiếp, nếu tôi mà biết đi xe mô tô thì tôi đã choảng cho hấn ngã đi sau đó cướp xe của hấn đồng về nhà rồi, nhưng tiếc thay điều đó không thể xảy ra vì tôi đâu có biết đi xe máy đâu huhu.

Vì vậy, lúc này nhẩn nhẩn là biện pháp duy nhất, nghĩ vậy tôi đành ngậm ngùi nuốt cục tức vào bụng, rồi nở một nụ cười hình bán nguyệt ngọt ngào nói với hấn:

- Hìhì, aida cậu Phong đẹp trai (bất tài, đại gái), tốt bụng (sắp rụng) thân mến, làm gì mà cậu chấp chi nhỏ mọn thế, chờ tôi về một chút không được sao?

- Tôi vốn là một con người nhỏ mọn như thế đấy, sao nào?_ hấn nhếch mặt lên hỏi tôi, ôi chao sao tôi lại muốn tổng cái dép bi tít của mình vào mồm hấn thế nhỉ?

- Cậu đã chờ hơn trăm cô gái rồi, giờ chờ thêm mình tôi thì có mất mát gì đâu_ tôi nói

- Ai nói thế, tôi chưa từng chờ một cô gái nào trên con đên thân yêu của tôi cả đâu.

- Con đên thân yêu là cái gì?_ tôi ngây ngô hỏi

- Là cái xe mô tô của tôi chứ còn gì nữa_ hấn gắt

Tôi ngán ngạo một lúc rồi cố nín cười nhìn hấn khề khàng nói:

- Thì ra là vậy....tôi hiểu rồi

- hiểu cái gì?_ hấn ngờ ngác nhìn tôi

- trước giờ tôi cứ tưởng cậu thay bỏ như thay áo là vì muốn che đậy một cuộc tình loạn luân giữa hai thằng con trai té ra không phải vậy.

- Hừ, giờ cậu mới biết hà, tôi là một thằng con trai chính cống đấy.

- Vâng... cậu không yêu con trai nhưng cậu lại mang trong mình một mối tình lặng câm với bé mô tô, hahahaha... _ nói đến đây tôi không nhịn được phá lên cười nắc nẻ.

Sau khi dứt được tràng cười như điên lại, tôi mới để ý đến không gian xung quanh mình đang sắc mùi sát khí, tôi vội nuốt nước bọt ừng ực quay ra nhìn khuôn mặt đang tím tái vì tức của Phong.

Thôi rồi quả này tôi chạm vào tổ ong bò về rồi, tốt nhất là nên lái sang chuyện khác, nhưng chuyện gì nhỉ? à..à...tôi ngược mặt lên nhìn hấn nở một nụ cười không thấy mặt trời nói:

- Phong nè, ờ ừm...lúc cậu nói chuyện với tên Dương đó, có nhắc đến một người phụ nữ là ai vậy?

Khuôn mặt đang tím rím vì tức của hấn đột ngột chuyển sang màu trắng bệch, khiến cho tôi có cảm giác đang đi giữa tiết trời mùa đông bên Nga, hờ hờ không lẽ tôi lại nói không đúng chuyện.

- Này, có chuyện gì mà cái mặt cậu buồn như con chó gặm cỏ thế? _ tôi lên tiếng dò hỏi

Khi câu nói vừa thoát ra khỏi miệng thì tôi đã biết đó là một sai lầm, ngay sau đó hấn liền phản ứng với câu "hỏi thăm thân tình" của tôi bằng cách lừ đôi mắt nửa trên đen, nửa dưới trắng sang nhìn tôi khiến cho tôi liên tưởng đến bộ phim kinh dị "mắt mèo".

một khoảng không gian im lặng đang chìm ngập giữa tôi và hấn, chưa bao giờ tôi thấy cái mặt hấn lại đáng sợ như vậy, trông cứ như một tay đồ tể sắp chọc tiết lợn ấy, phải đến một lúc lâu sau khi tôi đang phân vân không biết có nên mở miệng bảo hấn làm ơn làm phúc chở tôi về một lần không thì...

- Bà ta là mẹ tôi.... _ giọng nói lạnh lùng của hấn đột ngột vang lên khiến cho quả tim của tôi suýt phọt ra ngoài, nhưng sao giọng nói của hấn lại buồn bã đến vậy nhỉ?

có lẽ trong trường hợp này tôi nên im lặng lắng nghe thì hơn, không khéo nhớ mồm nhớ miệng động chạm gì đến hấn là khỏi về nhà luôn.

Hấn dừng một lúc rồi nói tiếp:

- Đó cũng là người tôi hận nhất trên đời, bà ta đã bỏ bỏ con tôi từ lúc tôi 5 tuổi để chạy theo một người đàn ông khác, mà chung qui cũng chỉ tại nhà tôi quá nghèo..._hấn chưa chút nói, rồi cười nhạt, tiếng cười chứa đựng một nỗi đau đã khắc sâu vào trong tim.

- Khoan, đừng bốc phét nhà cậu giàu lắm mà... _ tôi phọt miệng nói, ngay lập tức tôi lại nhận được cái nhìn kinh dị từ đôi mắt mèo của hấn, eo ơi đúng là cái mồm nó hại cái thân, cũng may hấn chưa nhắm tâm đến độ đào hố chôn sống tôi.

- Lúc trước nhà tôi rất nghèo, sau khi bà ta bỏ đi, bố tôi mới hận đời làm việc như điên để tạo lên cơ nghiệp như ngày hôm nay (nhưng sắp bị hấn phá nát rồi)_ Hấn lạnh lùng nói tiếp

Trong giọng nói thuộc tính băng của hấn chứa đựng sự đắng cay, uất hận và căm thù, khiến cho người ngồi bên cạnh hấn ta là tôi đây còn phải run lẩy bẩy da gà nổi lên từng mảng, eo ơi, không khéo sắp có án mạng mất.

Hấn nói xong rồi im luôn, khiến cho tôi rơi vào tình trạng bối rối, quả thực bây giờ tôi không biết phải nói gì với hấn, sống từng ấy năm trên đời nhưng tôi chưa hề biết cảm giác bị bỏ rơi là như thế nào, tôi cũng không ngờ một người như hấn lại có hoàn cảnh đáng thương như vậy, nhưng cũng có thể tại hoàn cảnh xô đẩy nên hấn mới trở lên xấu xa như thế.

Và lại tôi không phải là người biết cách an ủi người khác, nhớ trong khi an ủi hấn, cái bản chất thích nói móc nói mỉa người khác của tôi nó lại lộ ra rồi động chạm gì đến nỗi đau của hấn thì chết.

Nhưng im lặng mãi thì cũng không được, suy nghĩ một hồi cuối cùng tôi cũng phun ra một câu chẳng rõ là an ủi hay mỉa mai nữa:

- À tôi hiểu rồi, té ra đó là lí do khiến cậu thích bốn cột tình cảm của các cô gái khác, chắc chắn đây có thể coi như một căn bệnh xuyên thế kỉ - bệnh: ghét đàn bà.

Ngay lập tức ánh mắt chó luộc của hấn lại chuyển sang tôi, không phải chứ tôi lại nói gì sai à?

Nhưng không, lần này không có một sắc thái biểu lộ sự tức giận nào trên khuôn mặt hấn, không những vậy, hấn còn cười, đúng vậy trên môi hấn khẽ nhếch lên một nụ cười, khiến tôi phải trở mắt ngạc nhiên.

Rồi nhìn tôi không chớp mắt hấn nói bằng cái giọng lạnh tanh pha chút thích thú:

- Hừ...cậu nói đúng đấy, tôi hận bà ta nên hận luôn cả những cô gái chỉ biết có tiền và mẽ bề ngoài. Nên tôi mới thích bốn cột với họ,... nhưng tôi đã bị báo ứng rồi.

- Bị báo ứng???.... _ tôi tròn mắt ngạc nhiên hỏi hấn

- Đứng_ hấn gật đầu nhẹ nhàng

Tôi nuốt nước bọt nhìn chòng chọc vào người hấn khẽ khàng nói:

- Không lẽ...cậu bị tai nạn...và báo ứng mà cậu nói đến chính là cái..ấy ấy đấy..

- Ấy, ấy cái gì cơ? Từ lúc nào cậu học cái kiểu úp úp mở mở thế_ hấn gắt

- Thì..thì đại khái là mắc bệnh giống thái giám ấy_ tôi ngáp ngừng một lúc rồi huych toẹt ra luôn.

Ngay khi cậu nói đậm chất ngây thơ của tôi vừa phọt ra, thì khuôn mặt Phong lập tức biến đổi sang màu xám xịt, không lẽ bị tôi nói trúng tim đen?

CÓP...._ ần nói bậy bạ, đúng là trong đầu cậu chứa toàn rác

Hấn vung tay gõ vào đầu tôi một cái rồ đau, tôi ảm ức đưa tay lên xoa chỗ bị đánh giận dỗi nói:

- Hừ đầu tôi chứa toàn rác thì đầu cậu chứa toàn phân...

- Toàn gì_ hấn trừng mắt nhìn tôi hỏi lại

Tôi vội vàng phanh kít lại, đánh trống lảng:

- Tôi cứ thích lấp lửng thế đấy, đầu cậu chứa gì thì tự cậu đi mà nghĩ...mới lại không phải báo ứng như vừa rồi tôi nói thì cậu bị báo ứng gì, nói xem nào, cứ lấp lửng mãi.

Nghe tôi hỏi, hấn bèn thu lại ánh mắt mèo kinh dị đang trừng trừng nhìn tôi quay mặt sang hướng khác, ngáp ngừng nói:

- Tôi..chính tôi lại đang bị một đứa con gái khác bồn chồn...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Cô gái dấu mặt

Thông tin vừa rồi của hấn khiến tôi quên ngay cơn đau trên đầu, hai mắt sáng lên như đèn pha ô tô reo lên:

- Cái gì? Thật không? Cô gái nào mà lại có thể dắt mũi được cậu thế? Chắc phải là người đặc biệt lắm nhỉ, ôi ôi chuyện này sẽ trở thành một đề tài giật gân đây, cậu nói xem tôi có nên bán tin này ra ngoài không, đảm bảo thu được ổi tiền đấy nhỉ hehe....

Tôi cười hehe rồi tự vỗ ngực trước trí thông minh siêu hạng của mình, hỏi tiếp:

- Mà nè, cô gái ấy là ai thế? Tôi có biết không? Có học trường Thanh Đằng không? Gì mà giấu kĩ thế

- Cậu thực sự muốn biết cô gái ấy là ai hả?_ Hấn hỏi lại kèm theo một nụ cười nửa miệng

Mắt tôi sáng lên, ô hô chuyện lớn như vậy sao lại không muốn biết cơ chứ, thông tin về cô gái bí mật này mà lộ ra thì tôi cũng chẳng còn lo mình phải hứng chịu những ánh mắt dao cạo của mấy cô nương ở trường nữa.

- Muốn, muốn lắm, cậu mau nói đi, là cô nào mà đen đuôi xì lộn mà may mắn thế?

- Hừ, cậu muốn biết?

Tôi gật đầu lia lịa

- Nhưng tôi lại không muốn nói_ hấn buông một câu xanh rờn, nụ cười tươi như hoa buổi sớm trên khuôn mặt tôi vụt tắt, tôi bực mình xẵng giọng:

- Nếu từ đầu đã không muốn tiết lộ thì còn nói ra làm gì, đồ dở hơi.

- Tôi thích thế_ trời ơi sao tôi muốn đâm vào mặt hấn thế chứ, lại là tôi thích thế, muốn đòi vẫn là câu trả lời dở hơi ấy, không khéo nếu hấn bảo thích giết tổng thống Mĩ thì ông Barack Obama cũng phải đề phòng, kéo bị nã đại bác vào đầu lúc nào không hay.

Đang suy nghĩ lung tung đột nhiên tôi lại nhớ đến cuộc nói chuyện của hấn và Dương, hình như có nhắc đến một cô gái, không lẽ hai người này là một, hehe đúng là không ai thông minh hơn tôi cả, suy nghĩ đó vừa lóe lên trong đầu thì tôi đã vội kéo tay hấn reo lên như là vừa giải ra mật mã Davinci vậy:

- A ha, tôi nhớ ra rồi, có phải cô gái dắt mũi cậu chính là cái con nhỏ một sách mà cậu và tên Dương đã nhắc đến vừa nãy không?

- Sao cậu biết? _ hấn hơi ngạc nhiên hỏi tôi

- Hehe, tôi mà lì, ừ ừ mình phục mình quá.... À mà này, nghe thì có vẻ nhỏ đó học rất giỏi, nhưng nó học có giỏi bằng tôi không? _ tôi ngược ánh mắt dò hỏi lên nhìn hấn

- Tôi cũng không biết, có lẽ là giỏi như nhau _ hấn nói, trong đôi mắt của hấn ánh lên sự thích thú

Nghe thế, tôi xì mặt xuống, bần ỏi là bần, dù vẫn biết tôi không phải là người giỏi nhất, nhưng nghe nói có người ngang ngửa mình khiến cho tôi không khỏi khó chịu, mang trong mình tâm trạng bực bội, tôi hơi gắt:

- Đó là ai thế?

Phong nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cau có khó chịu của tôi, cười rãnh mồm nói:

- Cậu đang ghen đấy à??

- Ai..ai nói thế, vớ vẩn, từ ghen viết như thế nào tôi còn không biết nữa là _ tôi nói rồi bực mình quay mặt sang chỗ khác, đáng ghét không thèm nhìn mặt cái tên PX ấy nữa.

- Không ghen, thế sao cậu lại bực bội _ hấn hỏi bằng cái giọng nhừa nhựa đáng ghét pha chút thích thú

- Tại vì....mà thôi, có nói cậu cũng không hiểu đâu _ tôi gắt

- Cậu thật sự không biết cô gái ấy là ai à? _ hấn hỏi, đôi mắt lạnh lùng ánh lên sự tỉnh quái

- Ồ hay, cậu có bị đứt dây não không đấy, cậu có hàng trăm cô bạn gái, thích cô nào tôi làm sao biết được

- Ngốc.... _ hấn mắng tôi, lạy chúa từ hồi cha sinh mẹ đẻ đến giờ chưa có ai mắng tôi ngốc cả, nhìn cái mặt thông minh sáng láng, tương lai tiền của chất đồng của tôi mà hấn dám nói tôi ngốc sao, bực mình tôi hét lên giận dữ:

- Này, ai cho cậu nói tôi ngốc, tôi mà ngốc thì cậu là cái đồ thiếu năng trí tuệ, tứ chi bại liệt nằm ở nhà bì bô o, ô, ơ...

Nhưng hấn xem chừng không thèm để ý đến lời vàng ngọc của tôi, bình thản nói:

- Cậu có muốn biết tên cô gái ấy không?

- Cậu có thêm nói cho tôi biết đâu _ tôi khoanh tay trước ngực bực mình gắt lên

- Ok..giờ tôi sẽ nói cho cậu biết, được chứ?

Nghe câu nói vừa rồi của hấn, tôi quên hết mọi bực tức vội quay ra nhìn hấn mắt sáng như vì sao đêm hè, khề khề tin này mà bán ra ngoài, cũng đủ cho tôi ăn mấy năm

- Thật không? Ai vậy? cậu nói nhanh đi, tôi hơi hộp quá rồi... _ tôi giục

- Người ấy chính là.....

.....

- Này, hai cô cậu kia có biết bây h là mấy h rồi không? Muốn hú hí gì thì vào khách sạn mà làm, còn ở đây là công viên, các cô cậu đang làm ô ứ nơi công cộng đấy

Đứng vào giây phút quan trọng ấy, giây phút quyết định sự sung túc của tôi trong mấy năm tiếp theo, thì một giọng nói "trầm ấm" vang lên khiến cho tôi suýt phải vào viện vì đột quỵ

Không hẹn mà gặp tôi và Phong cùng quay ra nhìn người vừa phát ra giọng nói thuộc tính kim ấy, té ra là ông bảo vệ, trời ạ sao lại đúng lúc thế không biết, lựa lúc nào không phá lại phá đúng lúc này, người gì đâu mà vô duyên quá.

Nhưng khoan đã, ông bảo vệ vừa mới nói cái gì cơ? Hú hí ư? Khách sạn ư? Ô ứ ứ nơi công cộng ư? Lạy chúa chứng giám, Hà Nhiên tôi một đời trong sạch chỉ biết quanh quẩn bên sách vở và mẹ cha vậy mà ông bảo vệ lại có thể gán cho tôi cái mác hư đốn như thế ư, huhuhu thế này thì có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết tội.

Chiếc điện thoại vừa được nạp năng lượng kêu ồm ồm - có tin nhắn. Tôi uể oải với tay lấy con đế mở xem tin nhắn. Tin tôi thót lại... là Phong

Sau khi xem xong tin nhắn, tin tôi lại thót một cái nữa, nhưng lần này là vì tức giận đến tột độ. Suýt chút nữa thì tôi đã ném con đế yêu cùng dòng tin nhắn chết tiệt của hắn ra bụi chuối rồi.

Nội dung của cái dòng tin nhắn như sau:

Đúng là sắc mùi sát khí, nhận được dòng tin nhắn của hắn mà tôi có cảm giác như mình đang được đóng phim kinh dị, tôi vào vai nhân vật nữ chính "may mắn" lọt vào tầm ngắm của tay sát thủ biến thái.

Tên Phong này đúng là... đến lúc đi ngủ cũng ám người ta. Cũng là nội dung như thế sao hắn không ngọt ngào hơn nhỉ, chẳng hạn như:

Xùy xùy chết tiệt, tôi vừa nghĩ cái quái gì thế này, một tên đao phủ giết lợn, lạnh lùng tàn ác như tên Phong thì biết gì mà ngọt ngào...

đang suy nghĩ lung tung đột nhiên tiếng con đế yêu ting.. ting.. ting... lại vang lên khiến tôi giật mình ngã nhào xuống giường, đau đốn thay cho cái bàn tọa của mình tôi bức tức với tay lấy chiếc điện thoại, lại một tin nhắn nữa

_ là ông thầy khi vàng Thiên, vẫn là nội dung như thế nhưng có phần ngọt ngào, dịu dàng hơn nhiều so với Phong, haizzzz hai người này đúng là... tư tưởng lớn gặp nhau. Nhưng mà họ bói đâu ra số điện thoại của tôi thế nhỉ?

Chắc là con Trang bẻm mép rồi. Đúng là cái đồ bạn đêu. Mơ về hai tên này thì thà tôi thức trắng đêm nay còn hơn, híc híc... Nói vậy nhưng chỉ năm phút sau... tôi đã ngủ ngon lành.

Và tôi đã mơ, giấc mơ về một chàng trai có khuôn mặt đẹp như một thiên sứ với mái tóc màu... vàng.

Thiên sứ nở nụ cười ấm áp, rạng rỡ với tôi, rồi dịu dàng dắt tôi đến một nơi có khung cảnh đẹp như mơ.

Ở nơi đó, có chàng hoàng tử của tôi đợi sẵn, chàng mang một vẻ đẹp hoàn mỹ, khuôn mặt lạnh lùng môi khẽ nhếch lên một nụ cười đẹp mê hồn, chàng hoàng tử có mái tóc màu... nâu hạt dẻ...

Những ngày sau đó thì lũ con gái trong trường chẳng biết suy nghĩ cái gì mà gán cho tôi mấy cái biệt danh lạ hoắc, có 102 trên đời, nào là công nương thuốc độc ư, nào là phù thủy độc được ư nói chung v..v và v..v.

Thế là không dung, biệt danh thần đồng của trường cấp ba Thanh Đằng của tôi bay vào quên lãng, thật là không còn gì để đau đốn hơn.

Nguyên nhân của những biệt danh ấy chẳng qua là do bọn họ luôn cho rằng tôi chắc chắn đã bỏ bùa mê thuốc lú gì đó cho tên Phong uống, bởi tính đến nay tôi là cô gái hắn quen lâu nhất, bọn họ còn cho rằng với khả năng thiên bẩm về môn sinh học có lẽ tôi đã chế tạo ra một loại tình dược giống trong Harry Potter chẳng hạn.

Còn tôi thì chỉ biết lắc đầu ngao ngán, đúng là miệng lưỡi thế gian, tua tủa gai.

Mà tôi thì có phải là bạn gái của hắn đâu cơ chứ, tất cả là do hắn tự biên tự diễn, thấy người sang bắt quàng làm họ đấy chứ.

Mà dạo này không hiểu hắn ăn gì mà không chịu được, không tới nào mà hắn không nhắn tin cho tôi, và tin nhắn thì cục cằn vô duyên, và sắc mùi sát khí y như con người của hắn vậy.

Tin nhắn chỉ vồn vện ba chữ :

Còn tôi thì cũng học theo hắn nhắn lại với hai chữ cụt lùn (ý là chờ hắn chết trước)

thành ra thói quen, tới nào cũng vậy hắn đều nhắn cho tôi và tôi nhắn lại hắn như thế. Cuối cùng vì quá tiếc tiền cho việc trả lời những tin nhắn điên khùng của hắn, tôi quyết định làm lơ luôn, đã thế thì một mình nguoi nhắn, một mình nguoi điên. Ngay lập tức hắn phản hồi bằng một tin nhắn mang tính kinh dị dọa dẫm

Tôi hơi giật mình nhưng vội trấn tĩnh lại ngay, hắn nghĩ tôi là trẻ con hay sao mà tin lời hắn, đêm hôm khuya khoắt chỉ có thằng dờ hơi mới mò đến nhà người khác. Nghĩ vậy nên tôi quyết định không thèm đếm xỉa gì nữa.

Nhưng chỉ 15 phút sau hắn đã chứng tỏ cho tôi thấy hắn đúng là một thằng dờ hơi thật sự khi phóng xe đến trước cổng nhà tôi, thấy thế tôi hoảng kinh vội vội vàng vàng nhắn lại cho hắn:...

Khi tin nhắn vừa gửi đi thì hắn cũng biến mất. Nhìn theo hắn qua cửa sổ mà tôi méo cả mắt, chúa ơi tôi đang dính phải loại người gì thế này, huhuhu cứu.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tẩu đàn

Nhưng chưa đi được bước nào thì tôi lại bị ai đó nắm tay giữ lại, hừ lại là mấy tay thích quấy rối con gái nhà lành đây mà, đang bức mình tôi quay lại định đâm cho tên kia một phát, thì chợt chợt lại, khuôn mặt lạnh lùng kiêu ngạo của Phong đập vào mắt khiến tôi giật mình, mắt trở ra nhìn hấn chẳng hiểu chuyện gì cả, hấn mời Vân cơ mà sao lại xuất hiện ngay bên cạnh tôi y như một con ma vậy, đã thế lại còn nắm tay nắm chân người ta nữa chứ.

Đến người thông minh như tôi cũng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, vội quay sang nhìn chỗ Vân đang đứng, hay là hấn có thuật phân thân nhi (bệnh hoang tưởng ngày càng nặng), nhưng đập vào mắt tôi là khuôn mặt đang đỏ lên vì giận và xấu hổ của Vân, ánh mắt của cô nàng nhìn tôi như thể tôi vừa cướp mất miếng thịt trong miệng cô ta vậy, những người còn lại cũng đang trở mắt nhìn tôi và Phong.

Cái quái gì đang diễn ra vậy nhỉ??Tôi quay ra nhìn Phong nhíu mày thắc mắc:

- Sao cậu lại...

Nhưng hấn không để tôi kịp nói hết câu, lẳng lặng gài bông hoa hồng bạch đẹp đẽ lên tóc tôi, khẽ nhếch môi nói:

- Tôi có được cái điểm phúc mời tiểu thư đây cùng hòa tấu một bản violon không?

Lạy chúa nếu ánh mắt có thể giết người thì tôi đã chết được mấy chục lần rồi. Lời nói và hành động lịch thiệp của hấn khiến cho tất cả các cô gái mê mẩn, rú lên như phải gió, nhìn tôi với ánh ghen tị, chỉ hận chưa đá được tôi bay sang Châu Âu, thì ra lúc hấn rẽ sang bên trái là để đi đến bên chiếc bàn tiệc rồi ngắt một bông hoa hồng bạch và hiện tại thì nó đang ngự trị trên mái tóc tôi đây.

Hấn đúng là muốn làm cho người khác đau tim mà, chắc chắn hời bé hấn hay đi về nhà bằng đường vòng lẩn.

- Tiểu thư?_ Phong tiếp tục hỏi bằng cái giọng trầm trầm đáng ghét

"Đợi kiếp sau con nhé" tôi nghĩ thầm nhưng dĩ nhiên là không dám nói ra chỉ nở một nụ cười hàm tiếu e lệ, nghiêng răng trèo trẹo, gằn nhỏ giọng nói:

- Cậu đang làm cái trò gì đấy, thôi ngay đi.

Đáp lại sự tức giận của tôi, hấn chỉ nở một nụ cười nửa miệng lạnh lùng kéo tay tôi đi lên lễ đài.

Lúc này đây tôi chỉ muốn được nắm tóc vặn ngược cổ hấn ra đằng sau rồi ném vào thùng rác, sống chung với mấy em đồ hộp phế thải, sao trên đời lại có cái loại kiêu căng hách dịch, độc tài phát xít, chẳng ngượng, mắc bệnh đù cột điện như hấn nhỉ, đúng lúc ấy thì.....

- Buông tay ra, em ấy chưa đồng ý mà_ Thầy Thiên nói, rồi giữ lấy bàn tay kia của tôi. Ôi chuyện gì xảy ra vậy nhỉ? Ác mộng lị tái diễn Lạy chúa hai cái tên ngốc...

Thấy thế mọi người đều quay ra nhìn cảnh tượng có một0hai này, xuýt xoa giống như đang được xem phim Hàn, cảnh hai thằng con trai giằng một đứa con gái ý, họ ném những ánh mắt ghen tị và ngưỡng mộ về phía tôi, nhưng có ai hiểu cho tôi không nhỉ?

Thật là đau đầu sao cái số tôi lại chó thế nhỉ? Đi đâu cũng gặp rắc rối, đến bây h lại trở thành trung tâm của cái màn phim xấu hổ này, ôi trời giá có cái thùng để chụp vào đầu thì tốt biết mấy, mắt mặt chết đi được.

- Bỏ ra_ Phong lạnh lùng gằn giọng nói, bàn tay tôi bị hấn siết chặt.

Tôi vội quay ra nhìn ngữ khí của Phong, chợt giật mình, trong đôi mắt màu cà phê của hấn hình như có lửa, toàn thân phát ra mùi sát khí.

Tôi đã quá quen với điệu bộ lạnh lùng của hấn nhưng lần này quả thật là đáng sợ, nếu tình trạng này cứ tiếp tục không khéo xảy ra án mạng mất, thôi thì dĩ hòa vi quý.

Nghĩ vậy tôi bèn lấy lại bình tĩnh, khẽ rút tay ra khỏi tay ông thầy khi vàng mím cười dịu dàng nói:

- Em không sao đâu, Phong thiếu gia đã mời sao em có thể từ chối được, thầy yên tâm.

- Có thật không sao không? Em nhớ cẩn thận đấy._ ông thầy khi vàng khề nhíu mày liếc mắt nhìn khuôn mặt đáng sợ của Phong, rồi quay sang tôi lo lắng hỏi

- Vâng, không sao, không sao_ tôi mím cười trấn an

- Đi nhanh lên_ không để tôi cười nốt hấn đã siết mạnh tay kéo tôi đi, cả người phát ra lửa giống như siêu xayza trong manga Dragollball vậy, thực sự trông hấn lúc này chẳng còn là một vị thiếu gia đạo mạo nữa mà giống một con ác quỷ hơn. Má ơi cứu con.....

Tôi bị hấn lỏi như như lỏi cún lên trên lễ đài chính, một người giúp việc lấy ra một cây đàn violon nhỏ rất đẹp đưa cho tôi, huhuhu bây h tôi mới toát mồ hôi hột, thực ra hồi nhỏ tôi cũng có học đàn violon, nhưng vì ham chơi nên đã bỏ từ lâu rồi, và bài duy nhất mà tôi biết kéo là...Em bé bỏng bông.

Ừ ư, nhưng nếu kéo đàn bài này thì tôi thà chui qua lỗ chó còn đỡ mắt mặt hơn, nhưng biết thế nào được, đâm lao thì phải theo lao thôi. Nghĩ vậy tôi bèn rụt rè đưa tay ra định đón lấy cây đàn, nhưng.....

Tôi chưa kịp đón lấy cây đàn thì đã bị Phong giữ tay lại, rồi lạnh lùng nói với người giúp việc:

- Cắt cây đàn này đi.

Người giúp việc răm rắp nghe lời hấn lập tức đem cắt cây đàn violon đi, trước con mắt ngỡ ngác chẳng hiểu gì cả của tất cả mọi người. Tôi trơ mắt ếch nhìn hấn ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại cắt cây đàn đi?

- Vì không cần dùng đến nó nữa_ hấn đáp gọn lỏn

- Ô hơ, nói như đùa, không có đàn thì tôi đánh bằng không khí à? Hay là cậu đùa ý rồi, không muốn chơi đàn nữa?_ tôi ngược đôi mắt cún con, long lanh và tràn đầy hi vọng lên nhìn hấn

- Ai nói không chơi đàn nữa? Chúng ta sẽ vẫn cùng hòa tấu violon_ hấn nói rồi mỉm cười ranh mãnh nhìn tôi đôi mắt ánh lên tà khí, khiến cho tôi ớn lạnh cả da gà, cảm giác như đang có một mối nguy hiểm sắp ập đến.

- Có gì thì làm luôn đi, lằng nhằng quá_ tôi gắt

- Cầm lấy_ hấn nói rồi đưa cho tôi cây đàn violon.

Tôi cầm cây đàn violon trên tay ngỡ ngác nhìn hấn ngơ nghe nói:

- Vậy ra người đánh đàn bằng không khí là cậu chứ không phải là tôi à? Càng tốt đỡ mắt công chọn bài phù hợp, thế tôi đánh bản em bé bỏng bông nhé?_ tôi nói kèm theo một nụ cười.

- Ngốc, ai nói tôi sẽ đánh đàn bằng không khí, tôi sẽ kéo đàn bằng tay của cậu_ hấn nhếch mép cười ranh mãnh, rồi không kịp để tôi phản ứng gì, hấn đã đi vòng ra đằng sau tôi, tay trái của hấn đặt lên tay trái tôi, giúp tôi đưa cây đàn violon lên sát cổ, còn bàn tay phải của hấn nắm chặt lấy bàn tay đang cầm thanh kéo đàn của tôi, lưng của tôi chạm vào ngực hấn, âm áp khuôn mặt của hấn ngay sát cạnh tôi, gần đến nỗi tôi có thể cảm nhận được hơi thở ấm nóng của hấn phả vào cổ.

Trong phút chốc, tôi bỗng thấy khó thở, trái tim đập thình thịch như vừa thi chạy marathon về, chết tiệt, sao tôi lại có những biểu hiện như vậy nhỉ? Bình tĩnh, phải thật bình tĩnh, đúng rồi có thể là do đây là lần đầu tiên tôi đứng gần một thằng con trai như thế nên mới có biểu hiện như vậy thôi.

Không sao cả, nghĩ vậy, tôi bèn lấy lại tinh thần dùng khuỷu tay thụi cho hấn một cú vào bụng gần giong:

- Làm trò gì thế? Có mau bỏ ra không?

Nhưng hình như cú thụi bằng khuỷu tay của tôi không xi nhê gì so với hấn. Khuôn mặt hấn không hề lộ ra vẻ đau đớn, đã thế hấn còn nhếch môi cười mỉa mai, bàn tay hấn siết chặt tay tôi hơn, rồi cúi xuống thì thầm rít lên gần đủ vào tai tôi:

- Cấm kháng cự, đây là hình phạt dành cho cậu. Hôm nay...cậu đã làm tôi phát điên lên, ai cho phép cậu được mặc đẹp như vậy rồi dung dăng dung dề cùng anh ta đến dự tiệc, hừ...

Tôi ngỡ ngác trước câu nói hàm chứa một bờ dao găm của hấn, trong lòng không khỏi thắc mắc. Hấn đang ghen??

Tiếng xôn xao bên dưới khiến tôi giật mình cắt ngang dòng suy nghĩ, dường như tất cả mọi người đều bị kích động trước hành động quá ư là thân mật của tôi với Phong.

Các cô gái đều tỏ ra ghen tị thấy rõ, ném những ánh mắt "vạn người mê, 9.999 người chết" về phía tôi, híc híc sao đạo diễn phim kinh dị không xuất hiện ở đây nhỉ, nếu thế thì ông ta đã bỏ túi được một cảnh phim giết người bằng ánh mắt của các cô gái vô cùng chân thực và sống động rồi.

Tôi đảo mắt khắp bữa tiệc, chợt giật mình trước cái nhìn đăm đăm của ông thầy khí vàng, một cái nhìn chứa đựng sự đau thương, đôi mắt mang sắc tím diu dằng nhưng buồn bã, đôi mắt ấy khiến tôi sợ hãi không dám nhìn, vội vàng cup mắt xuống, cảm giác giống như tôi vừa mắc một lỗi gì lớn lắm.

Phong nhìn biểu hiện trên khuôn mặt tôi, không nói gì chỉ lẳng lẳng kéo tay tôi, đặt thanh kéo đàn lên những dây đàn violon, và một bản tình ca sâu lắng vang lên.....

Tiếng đàn đưa không khí của bữa tiệc chìm vào trong những nốt nhạc du dương đầy màu sắc, tất cả mọi người dường như đều đang mơ màng tận hưởng sự ngọt ngào sâu lắng của khúc đàn violon.

Tôi như người mất hồn, thả hồn theo tiếng đàn sát bên tai, cảm nhận từng hơi thở ấm nóng phả vào cổ mình của Phong, chợt xao xuyến, những ngón tay

dài, mảnh khảnh của hắn đặt lên tay tôi kéo đi nhẹ nhàng.

.....

một lúc lâu sau, khi tiếng đàn đã dứt, mọi người như tỉnh khỏi cơn mê, vỗ tay rào rào, ai lấy đèn ngược những đôi mắt ngưỡng mộ về phía Phong, tôi vội vàng thoát khỏi vòng tay hắn hấp tấp chạy xuống thoát khỏi cái lễ đài ma quỷ, và tiếp tục đón nhận những ánh mắt muôn thưở một kiểu ghen tị của các cô tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Bị chơi đùa

Cuối cùng phần khai mạc buổi lễ đã kết thúc và h là phần mà tôi trông mong mòn mỏi nhất hà hà NHẢM thôi, xem kìa biết bao nhiêu là đồ ngon vật lạ, xem ra không thương thức phí cả đời.

Nghĩ vậy tôi bèn sung sướng nở một nụ cười phô ra hàm răng trên, cầm chiếc đĩa đi đến bên các món thức ăn, mà nuốt nước miếng ừng ực, ông trời đúng là không bạc đãi tôi.

- Cháu là.....

một tiếng nói trầm đục vang lên ở phía sau khiến cho miếng biết tết bò trong họng tôi bị nghẹn lại.

Tôi vội vàng đặt chiếc đĩa xuống, lau chùi mồm mép cẩn thận rồi mới quay ra

- Bác là..._ tôi tròn mắt nhìn người đối diện, là bố của Phong và cũng là bạn của mẹ tôi chủ tịch tập đoàn W_ cháu chào bác ạ, cháu là Tôn Nữ Hà Nhiên, chúc mừng sinh nhật bác_ tôi cung kính cúi đầu chào mỉm cười lễ phép nói

- Ô..._ đôi mắt bác Hải sáng lên rồi mừng rỡ nói_ vậy ra cháu là con gái của Phan Hoa và Mạnh Hùng hả (bố mẹ tôi)? Ta là Hải bạn đại học của bố mẹ cháu đấy.

- Dạ vâng, cháu biết ạ, xin lỗi bác, hôm nay bố mẹ cháu bận đột xuất nên không thể đến chúc mừng bác được.

- Không sao_ bác Hải cười hiền_ mà Nhiên này cháu bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?

- Dạ cháu 17 ạ_ tôi lễ phép nói

- Vậy là bằng tuổi thằng Phong nhà bác rồi, lúc này thấy hai đứa cùng đánh đàn chắc có quen biết nhau nhỉ? Cháu cũng học Thanh Đăng phải không?

- Dạ.. vâng_ tôi giật thót cả người vội trả lời

- Bác còn nghe nói cháu học giỏi. Haizzz nếu thằng Phong nhà bác được một nửa của cháu thì tốt biết mấy

- Hahaha, cũng bình thường thôi ạ_ tôi khiêm tốn nói, nhưng trong bụng thì đang nổ pháo hoa bùm bụp, sướng đến nỗi mũi mắt thui.

- Nếu vừa nãy nó có làm gì thất lễ đến cháu, thì bỏ qua nhé, nó là thằng sống thiếu thốn tình cảm của mẹ, bác lại bận rộn nên tính cách mới ngang tàng thế đấy

- Dạ không sao, cháu không để bụng đâu ạ_ tôi mỉm cười và nghĩ "không để bụng mới là chuyện lạ"

- Nhiên, ai vậy????_ tiếng thầy Thiên đột nhiên vang lên khiến tôi giật mình quay lại, ông thầy vừa thoát khỏi vòng vây của các cô gái đi đến bên cạnh tôi liếc mắt nhìn bác Hải dò hỏi

- À, đây là bác Hải, bạn mẹ em, và cũng là chủ của bữa tiệc này_ tôi giải thích

- Chào bác_ thầy Thiên cúi đầu mỉm cười chào bác Hải

- Ra đây là bạn trai của Nhiên hả? đẹp trai lắm_ Bác Hải nhìn thầy Thiên gật gù nói

Thấy thế tôi vội xua xua tay giải thích:

- Không phải đâu ạ, đây là thầy giáo thực tập của cháu, chúng cháu chỉ đi cùng nhau thôi ạ.

- Vậy hả, thế mà bác cứ tưởng, à bác quên Hùng có cho cháu yêu đâu nhỉ?
- Vâng ạ hơ hơ_ tôi nói rồi cười như một con ngố, cái tính bảo thủ cố chấp của bố tôi đến người ngoài còn biết, híc híc
- Mà Nhiên này, nghe nói cháu sẽ ra nước ngoài du học phải không?
- Dạ vâng, cháu định sau khi tốt nghiệp cấp ba sẽ đi du học bên Mĩ, nếu được thì có thể sau khi tốt nghiệp đại học xong, cháu sẽ đón bố mẹ sang định cư ở bên đó luôn_ tôi mỉm cười nói, ôi nước Mĩ tươi đẹp hãy chờ ta.
- Vậy à, rất có chí đấy, hahaha....
- Bố.....

Tiếng nói lạnh lùng của Phong đột nhiên vang lên ở đằng sau khiến tôi giật mình, cuộc trò chuyện bị gián đoạn.

Phong đi đến bên cạnh chỗ tôi và bác Hải đang đứng, khuôn mặt lạnh tanh, sắc thái rất khó coi, trong đôi mắt màu cà phê của hắn hình như có lửa. Sao vậy nhỉ? lại ăn nhầm phải bả chuột à?

- À, Phong lại đây con, chắc con cũng biết Nhiên nhỉ? con bé là con gái của bạn học đại học cùng với bố_ bác Hải lên tiếng
- Hừ..._ Phong khẽ nhếch một nụ cười mỉa mai nhìn tôi nói_ Không chỉ quen biết thôi đâu, chúng con rất thân nhau đấy, bố biết không cô ấy là "thần đồng thông minh số một" của trường con à

Hắn cố tình nhấn thật mạnh câu "thần đồng thông minh số một", híc híc sao nghe khen mà tôi lại có cảm giác đáng sợ thế nhỉ?

Lạnh cả xương sống, thấy gai gai trong người. Hắn nói với bác Hải mà cứ nhìn tôi chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống. Không lẽ...tôi lại làm gì sai sao.

Không ổn rồi, nếu tình trạng này cứ kéo dài không khéo tôi bị hắn nhìn ra tro mắt, chuẩn lẹ thôi. Nghĩ vậy tôi bèn nở một nụ cười hình bán nguyệt nói với bác Hải:

- Thôi bác và Phong cứ nói chuyện cháu ra kia có chút việc_ tôi nói rồi kéo tay ông thầy khi vàng đi, cái tên PX Phong này đúng là nắng mưa thất thường y như con gái vậy, không biết ai đen đuôi như cái chùi lại vợ phải người như hắn nữa, híc.

Tôi đang tiếp tục sự nghiệp đang dở là chọn thức ăn công cho cái dạ dày, thì thấy nữ nhân Thảo Vân yêu điệu bước đến, trên tay là ly rượu vang đỏ, môi nở một nụ cười "dịu dàng" đầy sát khí.

Tôi nuốt nước bọt quay ra nhìn cô nàng, lại sắp có chuyện gì xảy ra đây? Không phải là định đánh ghen đấy chứ, có thể là cho tôi một cái bạt tai nháng lửa, hay là hắt rượu vào mặt..v..v.. ôi ôi có thể lắm chứ, con gái mà.

Nghĩ vậy tôi bèn hiên ngang đứng đó thủ thế chuẩn bị đón nhận những ngón đòn của cô nàng.

Nhưng hình như tôi đã đánh giá thấp kẻ đứng thứ hai trong bảng điểm của trường thì phải, cô ta không ngóc đến như thế.

Vân vẫn mỉm cười dịu dàng nhìn tôi, trông không giống một kẻ đi đánh ghen cho lắm. Đến khi khoảng cách giữa chúng tôi chỉ còn lại vài chục cm, Vân đột nhiên đá hai chân vào nhau, giả vờ bị ngã, li rượu vang đỏ trên tay cô ta hất thẳng vào người tôi, khiến tôi không kịp trở tay, chiếc váy trắng tinh luôn vết rượu đỏ, mà lại ngay ở phần nhạy cảm mới đau chứ.

Tôi sững sờ, mọi người cũng sững sờ, tôi vội nhìn xuống chiếc váy bị lem bầm của mình rồi nhìn Vân lấp bắp:

- Cậu...cậu..

Vân nhìn tôi nở nụ cười không thể đều hơn, rồi ngay lập tức trở về với vẻ thờ non găm cổ thường ngày, vội vàng chạy đến xuýt xoa nhìn tôi nức nở nói:

- Xin lỗi, xin lỗi cậu Nhiên không phải tôi cố ý đâu, chỉ tại cái giày cao gót này khiến tôi vấp té_ cô ta đưa tay lên lau nước mắt sụt sùi, diễn vở kịch oan thị màu rồi quay sang mọi người nói_ nếu không cậu cứ thử hỏi mọi người xung quanh xem, tôi thực sự bị vấp ngã mà

Xung quanh những tiếng đồng tình nổi lên, họ thi nhau gật đầu đồng ý trước lời thanh minh của Vân.

Tôi cố nén giận, quai hàm bạnh ra chỉ hận chưa úp cả cái bánh kem vào mặt con nhỏ. Phải bình tĩnh, bình tĩnh lại, giờ không phải là lúc tức giận.

Có lẽ tôi đã đánh giá quá thấp Vân, nhưng ngược lại, cô ta cũng đánh giá quá thấp tôi khi dám giờ trò đó ra với tôi.

Hừ, nếu tôi mất bình tĩnh và nổi giận thì kế hoạch của cô ta chắc chắn sẽ thành công, và tôi là người bị bề mặt. Nhưng rất tiếc, bạo lực không phải là cung cách của tôi và đặc biệt bỏ qua mọi chuyện lại càng không phải là cung cách của tôi.

Hừ muốn đóng kịch chứ gì, tôi đây cũng đóng được.

Nghĩ vậy tôi bèn liếc mắt về phía bàn tiệc ở ngay bên cạnh, rồi nở một nụ cười dịu dàng không kém nhìn Vân nói:

- Không sao đâu, mình biết mà

Vân có vẻ ngạc nhiên trước hành động của tôi, cô nàng cứ trở mắt nhìn tôi như thể vừa nhìn thấy một bệnh nhân bị mắc bệnh thần kinh lại biết làm đề thi đại học.

Tôi liếc Vân khắp lượt, rồi ánh mắt chợt dừng lại ở dưới chân cô nàng, đến lúc đóng kịch đây. Ánh mắt tôi chợt mở to ra, lộ rõ sự kinh hoàng, tôi đưa tay lên bịt miệng lùi dần về phía sau, còn Vân thì chẳng hiểu gì cả, trở mắt nhìn tôi

- Vân này, cậu đứng im đấy nhé, đừng động đấy_ tôi run rẩy nói

Vân khó hiểu nhìn tôi nhũn mày đáp:

- Cậu nói linh tinh cái gì vậy, tôi không hiểu

- C..o..n r..ấ..n _ tôi nuốt nước bọt ừng ực, lắp bắp nói

- Cái gì cơ? Nói to lên xem nào_ Vân vẫn ngờ ngác không hiểu

- Có con rắn đang bò dưới chân cậu kia_ tôi hét to lên, ngay lập tức mọi người đều hốt hoảng vội tản đi, có người còn kêu rú lên, còn Vân thì không phải nói cô nàng hoảng đến mức nào, theo phản xạ tự nhiên nhảy dựng lên và tiếp đất an toàn vào.....bàn tiệc bên cạnh, khiến nước hoa quả, rượu, bánh gato đổ hết vào người. Thanh công, hehe.

Tôi nhìn khuôn mặt đang tức đến nổi nếp nhăn nổi lên chẳng chịt trông giống một mụn thủy sinna của Vân nở một nụ cười tươi "dịu dàng" nói:

- Tôi giành nhà vệ sinh trước nhé

Xong quay đầu bỏ đi thẳng. Đã bảo mà đừng đến tôi là chỉ có thể thảm, cho tôi một thì tôi sẽ trả gấp 10, bản tính tôi nó vốn hảo tâm thế đấy, kha kha.

- Em mặc vào đi kẻo lạnh_ tiếng thầy Thiên đột nhiên vang lên khiến tôi giật mình, chiếc áo vest đen đẹp đẽ đã được khoác lên người tôi, ông thầy không nhắc thì tôi cũng đang cảm thấy hơi lạnh đây, đặc biệt là chỗ bị phần rượu loang ra, thật là khó chịu

- Cảm ơn thầy, thầy ra xe trước đợi em được không, em vào nhà vệ sinh một lát rồi ra, chúng ta sẽ về._ tôi mỉm cười nói

- Ừm, tôi sẽ ra trước đợi em, nhớ cẩn thận đấy._ Ông thầy khi vàng dịu dàng nói rồi quay người bỏ đi.

Tôi thở dài một hơi rồi bước vào nhà vệ sinh, chào ôi cái đầu sắp nổ tung rồi đây. Sau khi rửa qua loa mặt mũi và phần váy bị bẩn tôi khoan khoái bước ra khỏi nhà vệ sinh thì...

- Khoan đã....._ tiếng một người vang lên khiến tôi giật mình

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: xích mích

- Tao cần nói chuyện với mày

Tôi quay ra nhìn người đang đứng đối diện với mình, vuốt tóc lạnh nhạt hỏi:

- Có chuyện gì thế? Muốn trả thù à?

Người đó không ai khác chính là Vân, cô nàng trừng mắt nhìn tôi quát:

- Mày làm tao bề mặt trước bao nhiêu người mà còn dám giờ cái giọng ấy ra à? Con ranh.

Tôi nhìn điệu bộ thể thảm của Vân mà suýt nữa phá lên cười, một hot-girl lúc nào cũng yếu điệu, đoan trang, nhất nhất bảo vệ hình tượng đẹp đẽ của mình vậy mà h trông nhếch nhác, khó coi chẳng khác gì nàng công chúa cóc cả. Hừ đáng đời, ai bảo chọc vào tôi làm gì, nghĩ vậy tôi thản nhiên đáp:

- Cậu ăn nói cho cẩn thận nhé, tôi nhớ không nhầm thì người gây sự trước là cậu mới đúng, tôi chỉ trả lại những gì cậu đã cho tôi thôi. Cậu có dám nói với tôi rằng li rượu lúc nãy là cậu không cố ý?_ tôi nhướn mày hỏi

- Phải, lúc đó là tao cố ý đấy, rồi sao? Mày đáng bị như vậy, cái gì mày cũng cướp của tao, từ thành tích học tập cho đến Phong._ Vân hung hăng nói

Chẹp... Chán chết lại liên quan đến Phong, sao ai cũng thích gây sự với tôi chỉ vì hấn thế nhỉ? Hấn đúng là cái đồ xui xẻo, Tôi mà là bố hấn thì tôi đã bán tổng bán tiền hấn sang Trung Quốc, gả cho một con mụ khom già lắm của thích gặm cỏ non rồi.

- Tất cả chỉ tại mày, nếu không có mày thì mọi thứ đã thuộc về tao rồi. Sao cái chậu hoa ấy không đưa mày biến mất luôn nhỉ?_ Vân hét lên

Chậu hoa, chậu hoa nào nhỉ, sống bao năm trên đời mà tôi lại không biết mình thích chơi hoa đấy. Khoan đã chẳng lẽ chậu hoa mà Vân nói đến chính là cái thứ đã suýt đưa tôi đi gặp các cụ tổ tiên nhà mình ư? Tôi mở to mắt nhìn Vân bàng hoàng, nghiêng răng treo treo gần giọng nói:

- Vậy ra cậu là người đã vất chậu hoa xuống đầu tôi??

- Đúng, không sai, sao nào định tố cáo à? Miễn đi chẳng ai tin mày đâu._ Vân khinh khỉnh nói

Tôi nhìn khuôn mặt đều già của con nhỏ chỉ hận không giáng cho nó mấy cái tát vào mặt, suýt nữa là tôi mất mạng vì nó thế mà còn giờ cái giọng "ta đây không bao h sai" của mình ra nữa chứ, con gái thời nay đúng là đáng sợ, đặc biệt là những loại chết vì liều như Vân, chung qui cũng chỉ tại một chữ tình. Bực mình quá, đã thế tôi cứ chọc ngoáy vào cái chữ tình của cô ta cho bồ ghét.

Nghĩ vậy tôi bèn nở một nụ cười ranh mãnh nói với Vân:

- Ai da, thôi tôi cũng không muốn để ý đến nữa, dù sao thì cũng phải cảm ơn cậu, nhờ có chậu hoa đó mà chúng tôi đã xích lại gần nhau hơn._ tôi nhấn mạnh câu sau

- Cái gì... cơ...?_ Vân lắp bắp hỏi

- Chắc cậu đứng trên tầng cũng biết, người cứu tôi hôm đó là Lam Phong phải không?_ tôi mỉm cười nói rồi nhìn vào nét mặt xa xăm vì tức của Vân khoái chí nói tiếp:

- Thực ra, lúc đầu Phong chưa thích tôi lắm đâu, nhưng sau lần đó tôi và cậu ấy dần hiểu nhau hơn và chúng tôi đã có bước chuyển biến lớn, ai da thực sự phải cảm ơn cậu rồi.

- Mày...mày đã dụ dỗ cậu ấy phải không?_ Vân nghiêng răng tức giận nói.

Tức nữa đi, cho cô ghen đến chết mới thôi, cái đồ độc ác, giết người không ghém tay, chẳng hiểu cô ta lấy đâu ra cái dũng khí để ra tay với một người dễ thương như tôi cơ chứ.

Mà đúng là sau lần đó tôi đã hiểu tên Phong hơn thật, bản chất của hấn là một tên lưu manh giả danh tri thức, ác qui đội lốt mỹ nữ xí lộn mỹ nam, độc tài phát xít thích làm theo ý mình... biết bao nhiêu là tính xấu của hấn lộ ra, tôi mà thêm tiến thêm một bước nữa với hấn à? Còn lâu. Và còn cả first kiss của tôi nữa chứ.

Sax lại nghĩ gì thế này? Ồi ời đúng là dư âm ám ảnh mà, tôi đã quyết định vứt nó vào phân ruột già tổng tiền ra ngoài rồi mà sao bây h lại nhớ đến cơ chứ. Không được, không được..

- Nói mau lên, chính mày đã dụ dỗ Phong phải không?_ Tiếng quát của Vân vang lên khiến tôi giật mình, cắt ngang dòng suy nghĩ

- Phư phư, muốn nghĩ sao cũng được, nhưng tôi dám chắc với cậu một điều, rằng nếu tôi là hấn tôi sẽ chẳng bao h đi thích một cô gái tính xấu như cậu đâu_ tôi mỉa mai

___CHÁT___

Vân tức giận vung tay, một cái tát nháng lửa hạ cánh xuống khuôn mặt mịn màng do dùng olay thường xuyên của tôi. Tôi ôm bên má đỏ ửng vì bị đánh lừ lừ nhìn Vân gần giọng mỉa mai nói:

- Hừ... thì ra đây là bản chất thật của cậu, hung hăng và bạo lực, tôi tự hỏi một người cư xử vô văn hóa như cậu sao lại có thể đứng thứ hai của trường nhỉ?

- Mày..._ Vân vung tay định giáng cho tôi thêm một cái tát nữa, lẽ dĩ nhiên là tôi không ngu đến mức để cho con nhỏ đánh tiếp, nhanh như cắt tôi giơ bàn tay của mình lên giữ lấy tay Vân nhếch mép cười nói:

- Bác Hồ từng nói: "cái tát không chỉ làm đau con người, mà nó còn làm nhục con người ta" (tôi bịa đấy) có biết vì sao cậu không bị lãnh lại một cái tát từ tôi không? Bởi vì tôi là một cháu ngoan Bác Hồ nên không thích làm trái lời Bác dạy_ tôi tự hào vỗ ngực nói, ời Bác muôn năm, Bác kính yêu...zô zô.

Vân nhìn điệu bộ khinh thường của tôi tức giận dùng tay kia định giáng cho tôi một cái tát nữa

Tôi nhanh tay dùng bàn tay kia của mình đón lấy tay Vân, hai bàn tay của cô nàng đều bị tôi hoàn toàn khống chế. Tôi nhìn cái đầu xỉ khói của Vân, cười híp cả mắt nói:

- Ày, đừng chống cự, tôi đang giúp cậu trở thành cháu ngoan Bác Hồ đấy_ nói xong, tôi thả tay Vân đẩy mạnh khiến cô nàng mất thăng bằng ngã dúi

duì. Tôi lạnh lùng nói (ồ, tại gần tên Phong quá, nên tôi nhầm rồi):

- Đây là trả lại cho cái tát của cậu, à còn nữa _ tôi cười _.... lần sau nếu muốn yêu đương gì thì đến tìm Phong, chứ đừng có gây sự với tôi, tôi vô tội, không biết gì cả đâu, đừng làm gì động đến tôi kéo mang vạ vào thân đấy, hehe

Nói xong tôi quay đầu bỏ đi thẳng, đúng là mất thời gian quá, nhưng đi được một đoạn thì tôi nghe thấy tiếng hét đằng sau vang lên:

- Tôn Nữ Hà Nhiên, mày đứng lại đấy....

Tôi quay lại mở to mắt nhìn Vân chột bàng hoàng, Vân đang cầm trên tay một thanh gỗ to hung hăng lao đến chỗ tôi như một con bò tót thấy vãi đồ và vung tay quật mạnh thanh gỗ vào người tôi....

-----BỐP----- một tiếng động ròn rã vang lên, thanh gỗ gãy làm đôi...

Tôi mở to đôi mắt sững sờ nhìn thanh gỗ bị gãy làm đôi ở dưới chân rồi ngược lên nhìn chăm chăm vào người đang đứng đối diện, nuốt nước bọt ừng ực vì sợ, còn Vân thì bàng hoàng run rẩy đưa tay lên che miệng lấp bấp:

- Pho...ng

Vào đúng giây phút cây gỗ sắp giáng xuống người tôi, chẳng hiểu Phong từ đâu chui ra, đứng chắn ngang giữa tôi và Vân, lẽ dĩ nhiên là cái lưng của hắn lĩnh nguyên phát gậy.

Tôi len lén liếc nhìn Phong, lo sợ không biết hắn có bị chấn thương hay bị ảnh hưởng ở chỗ nào không, (nhờ hắn có làm sao tôi bị bắt vào tù thì chết) nhưng tuyệt nhiên trên khuôn mặt anh tuấn, lạnh lùng của hắn không hề biểu lộ ra một sự đau đớn nào cả (hắn là quý chắc).

Hắn nhẹ nhàng quay ra tránh mắt nhìn Vân khiến cô nàng sợ mất mặt, lấp bấp nói:

- Ph..ong, Phong không sao chứ? Xin lỗi, Vân không cố ý đâu, chỉ là trong lúc nóng vội....

- Thôi đi, tôi ghét nhất là loại con gái giả vờ ngoan hiền, nếu không nể tình bố cô thì tôi đã chẳng thèm để ý đến cô rồi _ Hắn lạnh lùng nói

- Không phải đâu, tất cả là tại con nhỏ đó _ Vân chỉ tay vào tôi hét lên _ Phong phải tin Vân, chính nó đã tát Vân trước

- Ê, ề ần nói cho cẩn thận, đừng có gắp lửa bỏ tay người, tôi là cháu ngoan Bác Hồ không bao h làm mấy chuyện đó đâu nhé có Bác ở trên trời cao chứng giám _ tôi vội lên tiếng phản bác,

- Phong, không phải đâu, đừng tin nó....

- Trước khi tôi nổi giận, cô nên biến đi, đừng ra về vô tội trước mặt tôi _ Phong lạnh lùng lên tiếng.

Vân ngược đôi mắt dăm lệ lên nhìn khuôn mặt lạnh băng của Phong ôm mặt òa khóc rồi bỏ chạy. Tôi nhìn theo bóng con nhỏ chép miệng thờ dài lắm lắm: "thương thay cho một hot-girl khổ vì tình", rồi quay đầu định bỏ đi. Nhưng chưa kịp đi được mấy bước thì tôi đã bị Phong giữ lại, hắn gần giọng nói:

- Đứng lại đó, ai cho phép cậu đi

Tôi quay lại nhú mày nhìn hắn bực mình gắt:

- Chân tôi tôi có quyền đi, cậu là gì mà cấm tôi

- Cậu nói năng như vậy với người đã cứu mình mấy lần à? Nếu lúc này không có tôi thì h cậu còn đứng được ở đây không? _ Phong gay gắt

Câu nói của hắn khiến cho tôi giật mình, chột dạ, hình như tôi đã quên mất một điều quan trọng là chính hắn đã đỡ cho tôi một đòn chí mạng. Nghĩ vậy tôi bèn dịu nét mặt xuống mỉm cười ngượng ngịu hỏi hắn:

- Lúc này thành thật rất cảm ơn cậu Ô... ừm cậu không sao chứ?

- Hừ... Nếu tôi nói có sao cậu có tin không? _ hắn hỏi

Tôi phát hoảng ngó khắp người hắn hấp tấp hỏi:

- Cậu..cậu đau ở đâu? Có bị chấn thương sọ não không?

- Tôi đau ở đây _ hắn nói rồi chỉ vào trái tim mình, tôi mở to mắt nhìn hắn ngơ nghe hỏi:

- Thanh gỗ đó có dính à?

- Không, có sao cậu lại hỏi thế? _ hắn nhú mày nhìn tôi, tỏ vẻ không hiểu

- Nếu không thì làm sao ảnh hưởng đến trái tim cậu được_ tôi thản nhiên nói

- Cậu.....ngốc thật hay giả vờ ngốc thế?_ hấn nghiêng răng nói rồi kéo tay tôi đẩy mạnh vào tường, hai bàn tay hấn ghì chặt lấy tay tôi, hoảng quá tôi la lên:

- Ê, ê làm gì vậy hả, nam nữ thọ thọ bất tương thân, cậu có biết cậu đang phạm phải một trong những điều tối kỵ không nên làm của một thằng con trai không?

- Chống cự vô ích, tôi sẽ không bỏ ra cho đến khi cậu nói rõ ràng mọi chuyện

- Nói rõ ràng cái gì cơ? Tôi đã làm điều gì ảnh hưởng đến cậu đâu cơ chứ? Nếu là vì chuyện cậu cứu tôi thì tôi đã cảm ơn cậu rồi còn gì.

Bàn tay hấn siết mạnh hơn, hấn trừng mắt nhìn tôi hỏi:

- Chuyện cậu nói với bố tôi có phải là sự thật không?

- Chuyện gì cơ?_ tôi nhú mày tỏ vẻ không hiểu, chẳng lẽ trong lúc nói chuyện với bác Hải tôi đã thất lễ điều gì?

- Chính là chuyện cậu sẽ đi du học và định cư luôn ở bên đó đấy_ Hấn quát

À thì ra là chuyện đó, thế mà hấn làm tôi tưởng có chuyện gì quan trọng lắm cơ, hùng hù hỏ hỏ cứ như là cháy nhà đến nơi không bằng, tôi bực mình nhìn hấn xẵng giọng nói:

- Chuyện đó thì có liên quan gì đến cậu, rõ là bao đồng

- Đừng lằng nhằng, cậu chỉ phải trả lời có hoặc không thôi

- Sao tôi lại phải có nghĩa vụ trả lời cậu, đi hay không là quyền của tôi.

- Vậy là thực sự cậu muốn ra nước ngoài sống chứ gì?_ hấn nhìn tôi quát lên đôi mắt màu cà phê tràn đầy lửa giận, hai hàm răng nghiến chặt vào nhau cố kiềm chế sự bùng nổ của cơn giận điên cuồng.

Sát khí tỏa ra từ người hấn khiến tôi ngạt thở, tôi cảm thấy ám ức, tôi đã làm gì sai mà hấn lại áp bức, hành hạ và quát ầm lên như thế với tôi chứ? Thật quá đáng, bực mình tôi cũng giận dữ trừng mắt lên nhìn lại hấn ám ức hết lên:

- Đừng có quát lên như thế với tôi, ừ đấy tôi muốn ra nước ngoài sống đấy, có sao không, có ảnh hưởng gì đến cậu không? Bên cạnh cậu có biết bao nhiêu là hoa thơm cỏ lạ, quan tâm đến tôi làm gì cho mệt xác....

- Cậu.....

- Nhiên....._ một tiếng nói đột nhiên vang lên ở đằng sau khiến tôi giật mình, không hẹn mà gặp tôi và Phong cùng quay lại nhìn kẻ vừa phát ra tiếng nói, là thầy Thiên, có lẽ ở bên ngoài chờ lâu quá nên ông thầy mới suốt ruột đi tìm tôi, may quá thật đúng lúc, tôi đang muốn nhanh nhanh thoát khỏi cái tên devil Phong này lắm rồi.

Vì thế nhân lúc hấn không để ý, tôi đẩy mạnh tay hấn thoát ra ngoài chạy vội đến chỗ thầy Thiên hỏ hỏ nói:

- Về thôi thầy, em không muốn ở lại đây nữa

Rồi tôi kéo tay ông thầy bỏ đi, được một đoạn chợt tôi giật mình bởi tiếng quát giận dữ của Phong vang lên ở đằng sau:

- Tốt thôi, cứ đi đi, các người đều giống nhau đều muốn bỏ tôi mà đi....

Tôi nghe con tim mình đau nhói mà không hiểu tại sao? Trong giọng nói giận dữ đó chứa đựng một nỗi đau thương mà hấn đã chôn sâu trong lòng coi nó như vết sẹo mãi mãi không phai mờ theo thời gian. Có phải tôi vừa mới nói những lời tàn nhẫn với hấn?.....

Ngồi trên xe vì vụ về nhà mà lòng tôi nóng như lửa đốt, không biết sau khi tôi bỏ đi để lại lời nói tàn nhẫn đó, hấn có nghĩ quần rồi đi sát sinh không nhỉ?

Eo ơi, có thể lắm chứ một tên như hấn thì chuyện gì mà chả làm được, nhưng sao tôi lại phải lo lắng cho hấn nhỉ? Lỗi tại hấn trước mà, ai bảo tự dưng gây sự với tôi làm gì, thầy Thiên nhìn khuôn mặt lúc đỏ lúc xanh của tôi thì chỉ buồn bã lắc đầu không nói gì.

...KÍT....._ Chiếc xe phanh kít lại trước cổng nhà, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi

- Ô ủa, đến nhà rồi à?_ tôi ngơ ngác nói rồi mở cửa bước xuống xe, mỉm cười chào thầy Thiên_ Hôm nay rất cảm ơn thầy vì đã đi cùng với em, thôi muộn rồi em vào nhà đây

- Ủ_ ông thầy khi vàng nhìn tôi mỉm cười dịu dàng

Xong tôi quay đầu định bước vào nhà thì chợt nhận ra mình vẫn đang mặc trên người chiếc áo vest của thầy Thiên, tôi vội quay lại, cởi áo ra đem trả nó cho ông thầy mỉm cười thật tươi nói:

- Em xin lỗi, suýt quên à chiếc áo hơi bị ướt chút xíu

- Không sao.....À mà Nhiên này..._ thầy Thiên ngập ngừng nói

- Sao ạ?_ tôi hỏi

- à ừm...có phải em đã thích....._ lại ngập ngừng

- Thích gì cơ ạ?_ tôi ngơ ngáo hỏi lại, chẳng hiểu gì cả_ thầy nói rõ ra xem nào

- Ồ.....Mà thôi, không có chuyện gì đâu, em vào nhà đi, tôi cũng phải lướt đây_ ông thầy vội nói, rồi chưa kịp để tôi ư hử gì đã phóng xe đi mất hút, để lại tôi ở đó ôm một cục tò mò, thích gì nhỉ???? Haizzz thời kệ, chuyện vớ vẩn ý mà, cứ nghỉ xả hơi cái đã, đúng là mệt rã rời, tôi nghĩ rồi đẩy cửa bước vào nhà.

sau một hồi chịu sự tra khảo gắt gao của mẹ và đã qua trường bằng những câu trả lời qua quýt đại khái. Cuối cùng tôi cũng đã được trở về bên chiếc giường thân yêu chuẩn bị say giấc nồng, ngủ đúng là hoạt động tuyệt vời nhất trên đời hehe.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Thông tin động trời trên bảng tin

Sáng hôm sau tôi thức dậy và đến trường mang trong mình tâm trạng bực bội do sự ảnh hưởng của giấc mơ hôm qua. Chả là trong giấc mơ, tôi đã thấy mình đang chuẩn bị xức một chiếc đùi gà quay thơm phức, vàng ruộm thì không hiểu từ đâu, một con chó chạy đến cướp luôn miếng ăn của tôi, không những thế nó còn đập cho tôi một phát vào mông mới đau chứ, huhu sao đến trong mơ tôi cũng bị bắt nạt thế này.

Nhưng quái hơn, cái con chó cướp miếng ăn của tôi lại có lông màu nâu hạt dẻ giống hệt màu tóc của tên Phong. À..à tôi biết rồi chắc chắn là tên Phong ám ức nên đã biến thành con chó chui vào phá giấc mơ đẹp đẻ của tôi. Grmrừ...tức quá, tức quá đi mất.....

Tôi nghĩ và bực mình xách cặp định đi vào lớp, nhưng sao tôi bỗng có cảm giác gai gai trong người thế nhỉ? Vội quay người ngó xung quanh, tôi chợt sững sờ khi biết mình đang trở thành trung tâm của các ánh mắt, từ bọn lớp 10 lít nhít cho đến bọn cùng khối và cả những bà cô ông chú lớp 12 đều đang hướng ánh mắt lộ rõ vẻ tò mò nghiệp về phía tôi mà không cần giữ ý, họ liên tục lắc đầu chép miệng, rồi thì thầm rõ to:

"đáng thương quá, bị đá rồi".

"ôi dào tao đã bảo mà, hai người này không được bao lâu đâu mà".

.....

Tôi nghe mà những lời thì thầm "to to" của bọn họ, phải cố căng não ra mà cũng chẳng hiểu gì cả, lại chuyện gì xảy ra nữa đây? Chán quá không ngày nào là được yên thân cả. Thôi thì thầy kệ, tôi nghĩ rồi bỏ ngoài tai những lời nói "dở dẩn" được phát ra từ những bọn cũng "dở dẩn" không kém, chán nản bước vào lớp.

Ngay khi vừa vào đến cửa lớp, tôi lại vinh dự được nhận những ánh mắt "xót xa, thương cảm" của bọn trong lớp, chúng thì nhau chép miệng lắc đầu. Bọn này chắc sáng ra đã được ba má tẩm bổ cho một liều sít tép lộn nên giờ mới khùng khùng như thế đấy. Haizzz chán, tôi bực mình chép miệng, nhanh chân đi về chỗ ngồi, vắt cặp xuống rồi nằm nhào ra bàn, đúng là mỗi ngày đi học là một ngày cực hình.

Nhưng tôi chưa kịp nghỉ ngơi được phút nào, đang ngập dài thì con Trang không biết chui từ lỗ nào ra hùng hục hô hô chạy như bay vào lớp lao thẳng đến chỗ tôi xả nguyên một tràng dân ca và nhạc cổ truyền:

- Sao bây giờ mà mày còn ngồi đây ngập ngán ngập dài được hả, mau ra bảng tin mà xem, bọn nó đang đồn ầm lên ngoài kia kia...

Rồi không kịp để tôi hiểu rõ chuyện gì, nó đã nhanh tay kéo tôi chạy như bay ra khỏi lớp phăng phăng đi đến chỗ bảng tin của trường, hiện đang là một điểm nóng khi có biết bao nhiêu hs đang xúm đông xúm đỏ tại đó.

- Từ từ đã, làm gì mà mày dắt tao đi như dắt chó đi tìm thê?_ tôi hỏn hển nói.

- Nhanh lên, mày tự vào xem đi_ nó gắt rồi đẩy tôi vào đám đông.

Ngay khi vừa thấy bóng tôi, tất cả bọn họ đều tản ra, ai nấy đều hướng những ánh mắt thương hại về phía tôi, còn liên tục thì thầm to nhỏ ra điều hệ trọng lắm.

Chuyện gì vậy nhỉ? Ai chết hay sao? Tôi nhăn nhó ngơ ngác ngược lên nhìn cái bảng tin đang được dán mấy bức ảnh to, cùng với một dòng tit lớn, tôi nhìn những bức ảnh trên bảng tin, bảng hoàng sừng sốt không nói lên lời, những bức ảnh chụp cảnh một nam một nữ đang kiss nhau thắm thiết, người con trai không ai khác là Trần Lam Phong, còn người con gái chính là... hot-girl khối tôi, Hà Thảo Vân, trông hai người họ chẳng khác gì một cặp yêu nhau thực sự, tôi nuốt nước bọt nhìn lên dòng tit to đùng, viết bằng phấn đỏ nổi bật:

_ HOT BOY SỐ MỘT TRẦN LAM PHONG ĐÁ THẦN ĐỒNG HÀ NHIÊN ĐỀ QUA LẠI VỚI THẢO VÂN.

Dòng chữ in hoa nổi bật cùng những bức ảnh đầy biểu cảm của Phong và Vân đập vào mắt khiến tôi bàng hoàng, đứng đực ra một hồi lâu, không hiểu sao tôi lại thấy rất đau, trái tim tôi hình như không biết nghe lời chúng cứ liên tục hành hạ tôi, cảm giác khó chịu cứ ứ đầy trong cổ, tôi cắn môi cố giấu cái cảm xúc chẳng thể hiểu nổi của mình vào sâu trong lòng.

Có khi nào, tôi...bị mắc bệnh nan y không nhỉ. Chúa ơi, tôi chưa muốn chết đâu...

- Nhiên, nhiên mày có sao không? _ Con Trang bên cạnh khẽ nói, dùng tay lắc nhẹ vai tôi.

Tôi quay khuôn mặt ngơ ngác con chim non sang nhìn Trang rồi nhìn tất cả mọi người xung quanh, có một số người còn len lén lùi lại chỉ sợ tôi lồng lên rồi cho họ xuống cừu âm lấy chân kinh, trời đất họ làm như tôi là quỉ cái không bằng.

Tôi nghĩ rồi khẽ chom chớp mắt tỏ vẻ ngây thơ, nở một nụ cười dịu dàng khiến cho cả lũ càng run sợ hơn lắm lắm rồi tỏ: " không lẽ giận quá hóa khủng rồi".

Grrr...cái lũ chết dẫm dẫm rủa tôi bị khủng, tức chết đi được, tuy trong bụng thì tức anh ách nhưng tôi vẫn cố kiềm chế mọi cảm xúc bức bối, tiếp tục nở một nụ cười hàm tiếu e lệ, ngọt ngào nói:

- Hây, chắc các bạn hiểu nhầm rồi, sự thực là mình và Phong chẳng có bất cứ một mối quan hệ nào cả, mình chưa bao giờ là bạn gái của Phong cũng như ngược lại, vì thế chuyện cậu ta cặp với ai, hay kiss ai chẳng liên quan gì đến mình. Còn nữa, dòng tit này nên thay đổi thì hơn... _ tôi nói rồi rút khăn tay trong túi lau sạch dòng chữ: "ĐÁ THẦN ĐỒNG HÀ NHIÊN ĐỀ...", rồi dùng mẩu phấn rơi dưới chân viết thêm một dòng chữ nhỏ vào bên cạnh, và thế là dòng tit trở thành:

_ HOT BOY SỐ MỘT TRẦN LAM PHONG QUA LẠI VỚI HOT-GIRL THẢO VÂN - THẦN ĐỒNG HÀ NHIÊN VỖ TAY REO HÒ TỪ NÀY THOÁT KIẾP CHÂU CHÁU.

Xong tôi vỗ tay bôm bốp rồi ung dung kéo con Trang vào lớp trước con mắt sừng sốt của bao nhiêu người. Thanh danh cả một đời tôi gây dựng sao có thể để cho hai người đó phá hủy cơ chứ.

- Mày không sao thật chứ Nhiên? _ con Trang đột ngột lên tiếng khi hai đứa đang ngồi trong lớp khiến tôi giật mình quay ra nhìn nó ngơ ngác hỏi:

- Sao là sao cái gì cơ? Tao có bị gì đâu.

- Thế sao từ nãy đến giờ mày cứ lơ ngơ như người mất hồn thế?

- À...thì tao đang mải nghĩ bài toán _ tôi vội biện minh rồi giờ cuốn sách Toán lên.

- Ủ mày giỏi thật, đọc được chữ ngược cơ đấy _ nó mỉa mai nói, tôi giật mình liếc xuống quyển sách Toán ở trên tay, lạ chúa tôi đang cầm sách ngược.

- Hơ hơ mày không biết đọc sách ngược là một cách để rèn luyện mắt à? _ tôi cười nhạt nói.

- Mày...không thấy có cảm giác gì khi nhìn thấy mấy bức ảnh ấy sao? _ nó nhìn tôi dò hỏi.

- Cảm giác á? Có chứ, tao ngưỡng mộ hai đứa này ghê kiss nhau đẹp như trong phim ý, hí hí nếu bắt gặp thì tao đã quay video quăng lên diễn đàn rồi _ tôi cười híp mí nói.

- Nhiên này, mày thực sự không thích... _

- Thôi thôi tao biết mày định nói gì rồi, làm bạn với tao mấy năm trời mà mày không hiểu tao ư? Tao có biết yêu với thích là gì đâu, tao không muốn và cũng không được phép dính vào nó, và lại...tao vẫn còn ngây thơ lắm, hehe _ tôi nói xong liền nở một nụ cười tươi như hoa, vớ lấy cái bút gỗ nhip nhip vào tay lũ lo hất:

" Bé lên ba bé ra mẫu giáo

Cô thương bé vì có ba đón về

Ba đón về rồi ba vào nhà cô giáo

Ba vào nhà cô giáo ba ngày sau ba mới về..."

- Này Trang mày đoán xem ông bố bé này vào nhà cô giáo làm gì, hí hí... sau khi tự sướng xong tôi quay sang hỏi cái Trang, thì chợt nhận ra mình đang nói chuyện với không khí. Grừ, cái con nhỏ chết tiệt dám bỏ ra ngoài không ý kiến, chắc lại đi tám chuyện đây mà, đúng là...mất cả hứng, bài hát của người ta hay như thế mà không thèm nghe.

Tôi bực mình chán nản liệng cây bút đang cầm trên tay đi rồi gục đầu xuống bàn trầm nghĩ...

"Đáng ra phải mình vui mới đúng, sao tự dưng lại có cảm giác hụt hẫng vậy nhỉ, giống như... vừa mất đi một thứ quý giá vậy"

Không biết từ lúc nào mà trái tim tôi lại không thèm nghe theo chỉ dẫn của chủ nó nhỉ? Bực quá không khéo tôi bị bệnh tim thì chết, hôm nào phải đi khám bác sĩ mới được, tình trạng này cứ kéo dài thì sẽ ảnh hưởng đến việc...ăn, ngủ, nghỉ của tôi mất.

Tôi gật gù với suy nghĩ rất chi là khôn ngoan của mình, rồi hứng khởi cầm cuốn sách toán lên, đúng rồi chỉ có học mới át được bệnh tật. Đang say sưa với mấy con số thì tôi chợt giật mình bởi những tiếng ầm ĩ vang lên trong lớp, tưởng gì hóa ra nhân vật nữ chính vừa xuất hiện.

Cả bọn trong lớp thi nhau bàn tán xôn xao, nhưng Vân chỉ lẳng lặng bước vào lớp với khuôn mặt buồn buồn, hờ hờ đúng là chuyện lạ đây, tôi còn tưởng con nhỏ phải sướng đến độ cười ra nước mắt chứ, thế mà lại diễn cái bộ mặt buồn như con cá chuồn, con gái đúng là khó hiểu.

Chợt Vân quay xuống nhìn tôi đăm đăm, thấy thế tôi vội vàng nâng quyển sách Toán lên ngang mặt, quả thực lúc này tôi không muốn đối mặt với Vân, con nhỏ chắc chắn đang nhìn tôi với ánh mắt khinh bỉ, lộ rõ vẻ thương hại đây mà.

Một lúc lâu sau khi đã chắc chắn rằng Vân không nhìn nữa tôi mới yên tâm bỏ quyển sách xuống, nhưng một lần nữa tôi lại giật mình suýt chết, nàng Vân không biết uống sữa gì mà cổ dẻo thế, quay xuống nhìn tôi bao nhiêu lâu mà không thấy mồi, nếu đã thế thì tôi cũng chẳng trốn tránh làm gì, áp dụng chiến thuật lấy độc trị độc, nghĩ vậy tôi bèn giương mắt ếch lên nhìn lại Vân chăm chọc nói:

- Này bất lịch sự quá, sao cứ nhìn người ta chằm chằm thế, không lẽ bị "les" à.

Nhưng Vân không thèm để ý đến câu nói châm chọc của tôi, vẫn nhìn tôi chăm chú, tôi chợt giật mình khi phát hiện trong đôi mắt của con nhỏ phảng phất một nỗi buồn, giống như đang thất tình vậy. Thế là thế nào nhỉ? Tôi chẳng hiểu gì cả, đáng lí ra người nên vui nhất bây giờ là nó mới phải chứ, hay là bị ngã đến lộn cảm xúc rồi?

- Mày thật sự rất may mắn đấy _ cuối cùng sau một hồi nhìn tôi "âu yếm" Vân buông một câu chả ra đầu chả ra đuôi với tôi rồi nhanh chóng quay lên, để lại tôi ngồi ngẩn tò te chẳng hiểu gì cả, ngày hôm nay chắc là ngày các học sinh trường Thanh Đăng ăn nhầm phải thuốc chuột hết rồi, toàn nói linh ta linh tính (dĩ nhiên là trừ tôi ra hehe).

Hết giờ, tôi lấy lí do là phải làm nốt bài toán để ra về sau cùng, bởi tôi không muốn mình lại trở thành trung tâm của những ánh mắt sấm soi, những lời bàn tán thiếu thiện cảm, tôi mệt mỏi quá rồi, mong muốn tìm được một giây phút bình yên, không ai có thể làm phiền tôi được.

Cuối cùng khi đã chắc chắn không còn ai ở trường nữa, tôi mới uể oải đứng dậy xách cặp đi ra ngoài.

Không khí mát mẻ bên ngoài khiến tôi khoan khoái duỗi hai tay vặn vẹo cái cổ, nhanh nhanh về nhà thôi đói quá rồi, tôi mỉm cười xoa cái bụng rỗng ròi thông thả bước đi.

- Khoan đã...Đừng đi vội, tôi có chuyện muốn nói...

Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên ở phía sau khiến tôi giật mình quay lại, lập tức khuôn mặt tôi trở lên cau có nhìn người vừa phát ra tiếng nói, đáng ghét người mình không muốn gặp thì lại cứ gặp hoài...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Bữa tiệc

Hôm nay vừa về nhà tự nhiên tôi lại cảm thấy rất bất an, đột nhiên chị Lan không biết từ đâu chạy ra báo tin mẹ tôi bị ốm, phản ứng đầu tiên của tôi là trở mất ngay nhiên, gì thế này người ta nói ăn được ngủ được là tiên, xem ra bà tiên cũng có lúc ốm rồi.

Tôi tức tốc chạy vào phòng mẹ để hỏi thăm bệnh tình. Mẹ tôi đang nằm bẹp trên giường, trùm kín chăn.

- Mẹ..mẹ làm sao thế? Có cần con đưa đến bệnh viện không? _ tôi sốt sắng hỏi

Mẹ tôi mở chăn ra uể oải nhìn tôi ừ đột nói:

- Mẹ chẳng ăn được gì hết, người mệt mỏi, đầu óc nhức buốt, tứ chi bải hoải, không đứng dậy nổi
- Chắc chỉ cảm thường thôi mẹ đừng lo_ tôi trấn an
- Thế này thì mẹ phải làm sao đây hả Nhiên?_ Mẹ tôi chột than lên khiến tôi ngơ ngác chẳng hiểu gì cả vội hỏi:
- Có chuyện gì hả mẹ?

Mẹ tôi ra hiệu chỉ tay về phía chiếc túi xách, tôi ngơ ngác làm theo lấy chiếc túi đưa cho bà. Sau một hồi khó khăn trong việc mở túi mẹ tôi cuối cùng cũng lôi ra được một tờ thiệp mời màu đỏ rất đẹp đưa cho tôi

"Giấy mời dự lễ mừng sinh nhật của chủ tịch tập đoàn W ngày 12 tháng 4 năm 2011.....

_ Trần Lam Hải _"

Tôi đọc to chữ trên thiệp mời rồi đưa mắt dò hỏi nhìn mẹ tôi, bà với tay lấy chiếc thiệp mời thều thào nói:

- Bác Hải là bạn đại học của mẹ, bác ấy mời bố mẹ tôi nay tham dự sinh nhật lần thứ 45 của bác ấy, nhưng... haiz bố con thì đi công tác xa, mẹ thì ốm không đứng dậy nổi, bây giờ biết làm thế nào đây.

- Thì mẹ gửi tiền mừng là được mà_ tôi gợi ý

- Tiền thì nói làm gì, cái chính là tấm lòng, bác ấy đã gọi điện mấy lần bảo mẹ chắc chắn phải đến, giờ lại muối mặt chỉ gửi tiền thì còn ra thể thống gì nữa_ mẹ tôi nhăn mặt nói

Rồi chột nhớ ra điều gì đó, bà nhìn sang tôi, đôi mắt sáng lên

- A, sao mẹ lại không nghĩ ra nhỉ? Nhiên à, lần này con không giúp mẹ không được....

Cuối cùng sau màn nước mắt và năn nỉ của mẹ, tôi cũng nhận lời thay bà đi đến bữa tiệc tối nay, lạ chúa, sao mà cái số tôi nó lại bất tiện như thế nhỉ?

Tôi đã bao giờ đi dự những bữa tiệc kiểu ấy đâu cơ chứ. Thế mà giờ lại phải... Thảo nào lúc mới vào nhà tôi cứ cảm thấy bất an trong lòng, thì ra là chuyện này. Đúng là muốn sống yên ổn cũng không xong.

7.00 pm..., nếu như bình thường thì tôi đã ngồi trong phòng học bài, hoặc đọc sách rồi, nhưng hiện tại thì tôi đang bị mẹ quay như chong chóng trong phòng trang điểm, sau một hồi vật lộn với viên ngọc thô là tôi, bà cũng dùng tay ngắm nghía và gặt gù hài lòng trước công trình nghệ thuật của mình

Tôi bị đẩy đến trước gương để tự ngắm mình, phải công nhận, mẹ tôi trang điểm rất khéo, khiến tôi suýt thì thốt lên: "con nào kia"

Tôi mặc trên mình một chiếc váy dạ hội màu trắng rất đẹp, mái tóc đen dài mượt mà buông hờ hững xuống bên vai, trang điểm nhẹ với tông màu hồng nhạt, trông rất dịu dàng và thanh lịch.

Nhưng thật kinh khủng mẹ tôi bắt tôi phải đi một chiếc giày cao gót năm phân, trong khi bản tính tôi thì rất hậu đậu, không khéo chưa đến bữa tiệc đã bị ngã gãy cổ rồi. Tuy nhiên, dù cố gắng thuyết phục thế nào, mẹ tôi cũng không đồng ý và nhất quyết ép tôi đi đôi giày cho bằng được. Híc híc, đúng là số khổ.

Tôi đang định bắt taxi để đến chỗ hẹn, thì mẹ tôi đã kéo lại, mỉm cười ranh mãnh nói:

- Từ từ đã, sẽ có tài xế riêng mà.

Tôi trở mắt nhìn mẹ tôi chẳng hiểu gì cả, không biết bà lại giờ trò gì đây. Đúng lúc ấy thì...KÍT....

một chiếc limo mui trần màu bạc đỗ ngay bên cạnh tôi, người trong xe, nhìn tôi nở nụ cười rất tươi dịu dàng nói:

- Ừm...Hôm nay em đẹp lắm

Tôi vội quay ra, trở mắt nhìn, là thầy Thiên, sao thầy ấy lại ở đây nhỉ? Ngay lập tức tôi hướng ánh mắt dò hỏi sang mẹ tôi thắc mắc:

- Sao lại thế này hả mẹ?

- Có gì đâu mà phải ngạc nhiên, mẹ đã nhờ Thiên hộ tống con đến bữa tiệc, thế là đỡ phải mất tiền thuê taxi nhé_ Mẹ tôi mỉm cười rất tươi

Ông thầy khi vàng bước xuống xe, tươi cười chào mẹ tôi rồi quay sang tôi ngọt ngào nói:

- Lên xe đi, tôi đưa em đến bữa tiệc, dù sao ở đó em cũng không quen ai có người đi cùng cũng tốt hơn phải không?

Tôi ngần ngừ một hồi rồi cũng gật đầu đồng ý, ông thầy nói cũng đúng đi một mình thực sự rất ngại, và lại tôi cũng không quen đi những bữa tiệc kiểu

này nếu có người đi cùng mà lại còn là một thiếu gia nhà giàu như thầy Thiên thì càng an tâm, nhưng quan trọng hơn là tôi được đi xe chùa, đỡ tốn tiền taxi, dạo này xăng đang tăng giá, hehe thế là lợi cả đôi đường còn gì, nghĩ vậy nên tôi không ngần ngại bước lên xe của ông thầy khi vàng ưu ái dành tặng cho ông thầy khi vàng một nụ cười tươi như hoa buổi sớm.

Sau một hồi toát mồ hôi hột để lần ra cái địa điểm của bữa tiệc, cuối cùng tôi và thầy Thiên cũng tìm đến đúng địa chỉ. Chúng tôi được người quản gia niềm nở đón tiếp và đưa vào trong.

Và bây giờ thì tôi đang đứng trong khuôn viên nơi tổ chức bữa tiệc sinh nhật của cái ông Trần Lam gì đó với một khuôn mặt có thể diễn tả như sau: hai mắt mở to như ốc nhồi, mồm tự động biến thành chữ O, thỉnh thoảng lại nuốt nước bọt ừng ực- ẹp, không phải nói là quá đẹp, trông nơi này giống như cung điện vậy.

Quả thực đây là lần đầu tiên tôi được đến một ngôi biệt thự đẹp như thế, chắc nhà cái ông này phải giàu lắm, một bữa tiệc sinh nhật mà cứ như lễ hội vậy, phải có đến gần trăm cái bóng đèn được thấp sáng lãng phí tài nguyên quốc gia quá

Người đến dự tiệc toàn là những nam thanh nữ tú nhìn tướng cũng biết toàn là những người giàu có, nữ thì quyến rũ xinh đẹp, nam thì bảnh bao thanh lịch, khiến cho tôi không khỏi hoa mày chóng mặt, vội đưa cái thiệp mời ra xemchắc chắc W chắc chắn phải là một công ti lớn lắm, mà sao nghe cái tên ông này quen thế nhỉ, hình như...

- Em đang nghĩ gì thế? Chúng ta vào thôi. _ Tiếng nói dịu dàng của thầy Thiên vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

- Ồ..ờ vâng _ tôi lúng búng gật đầu, định bước đi trước thì chợt giật mình, bàn tay của tôi đã nắm gọn trong tay thầy Thiên, dịu dàng và ấm áp. Tôi vội hướng ánh mắt dò hỏi sang ông thầy gần giọng:

- Thầy làm gì đấy, bỏ tay em ra đi

- Đừng nói nhiều, em nên ngoan ngoãn chút đi.

Lẽ dĩ nhiên là tôi giật tay ra cho bằng được, lâu lâu: "Định lợi dụng con gái nhà lành hả? đừng hòng"

Ông thầy bị phản đối thì chỉ khẽ nhún mày liếc mắt nhìn tôi rồi rút tay vào túi quần.

Ngay khi bước vào bữa tiệc, ngay lập tức ông thầy khi vàng trở thành trung tâm của các tiểu thư, có mấy cô còn đến xin làm quen nữa chứ, tôi thì chỉ biết lác đác ngao ngán, haizz đẹp trai cũng không phải là sướng.

Tôi đang lơ ngơ ngắm nghía khung cảnh xung quanh thì bị tiếng nói trên lễ đài chính làm cho giật mình:

- Rất cảm ơn mọi người đã hạ cố đến chúc mừng buổi lễ sinh nhật lần thứ 45 của Trần Lam Hải tôi.

Tôi vội quay lên để ngắm dung nhan vị chủ tịch có cái cơ ngơi đáng ngưỡng mộ này. Ông ấy mặc một bộ vest đen lịch lãm, tuy đã bước sang tuổi trung niên, nhưng vẫn giữ được vẻ đẹp mạnh mẽ, lãng tử rất đàn ông, nhưng khuôn mặt này giống như được đúc ra từ một khuôn với một người....

- Nhân buổi lễ ngày hôm nay tôi cũng xin được giới thiệu con trai độc nhất của tôi, nó sẽ gửi tặng mọi người một tiết mục độc tấu violon....

Ông ấy nói đến đây tất cả mọi người trong bữa tiệc, đều hướng mắt lên lễ đài chăm chú chờ đợi vị thiếu gia của tập đoàn nổi tiếng này, ai nấy đều chung tâm trạng hồi hộp.....

và rồi người con trai trong bộ vest trắng, ao sơ mi kẻ sọc rất lịch lãm bước ra, trên tay là cây đàn violon, khuôn mặt tuấn tú, lạnh lùng nổi bật dưới ánh đèn, tất cả mọi người dường như đều đông cứng lại trước dung nhan của vị thiếu gia họ Trần, và khuôn mặt của tôi cũng đang trong tình trạng tương tự....

Là hần, không sai...Lạy chúa, đúng là oan gia ngõ hẹp mà.

Đúng vị thiếu gia tuấn tú đang đứng trên lễ đài kia thu hút biết bao nhiêu ánh mắt mơ màng của các cô gái chính là Trần Lam Phong, "bạn trai hờ" của tôi. Hic đúng là trái đất này hình tròn, đi qua đi lại, đi tới đi lui, đi lên đi xuống, đi ngược đi xuôi vẫn gặp phải hần.

Ông trời ơi, kiếp trước con đã mắc nợ gì hần?

Không khí bữa tiệc dường như đang nóng lên. Những cô gái từ già đến trẻ xuất hiện trong bữa tiệc dường như không ai còn đủ sức để hét lên nữa, tất cả mọi sinh lực, đều cố dồn hết vào đôi mắt nhìn cho thật kĩ vị thiếu gia anh tuấn của tập đoàn W.

Còn hần thì đáp trả những ánh mắt mơ màng ấy bằng một cái nhìn lạnh đến run người, băng tuyết phủ kín, hic hic đúng là chả lịch sự tẹo nào.

Nhưng khoan, bây giờ không phải là lúc đánh giá nhân phẩm của hần, tôi phải mau mau giấu mặt đi kéo hần thấy được là đi tong con mẹ hàng rong. Nghĩ vậy tôi bèn đưa tay lên che mặt, nhưng tất cả đã quá muộn, ngay khi tôi vừa định "e lệ" che đi khuôn mặt trắng rằm của mình thì hần đã kịp thời nhận ra tôi trong hàng vạn mĩ nữ ở đây,

đôi mắt hần mở to ra lộ rõ vẻ ngạc nhiên, khẽ nhún mày quét ánh mắt lạnh lùng khắp người tôi rồi chuyển sang nhìn người bên cạnh, chính là ông thầy khi vàng, cái nhìn lạnh lẽo pha chút giận giữ của hần khiến tôi có cảm giác ngày rằm tháng 7 đi chơi gặp ma, bị bắt trời lại và đón nhận ánh mắt mèo kinh dị

của con mà cho đến chết, huhuhu chúa ơi con còn yêu đời lắm.

Nhưng sao hấn lại giận dữ thế nhỉ? Chẳng lẽ sự xuất hiện của tôi khiến hấn khó chịu đến thế, đúng là cái đồ kiêu căng làm phách, ta đây cũng chẳng thèm, chẳng qua vì sự ủy thác của mẹ nên mới phải hạ cố đến đây thôi. Nhưng thôi tránh voi chẳng xấu mặt nào, cứ trốn trước cái đã, nghĩ vậy tôi định quay người bỏ đến một góc nào đó ngồi thư dãn...

- Đồ tấu violon quá có chẳng có gì hay, nếu có thể tôi xin được mời một tiểu thư lên đây cùng tấu đàn với tôi, được chứ?

Tiếng nói lạnh lùng của Phong vang lên khiến tôi chững lại, toàn thân đông cứng. Tất cả các cô gái còn lại đều nhao lên sung sướng, ai cũng mong mình chính là vị tiểu thư may mắn được cùng tấu đàn violon với Phong thiếu gia, còn tôi thì nuốt nước bọt ừng ực, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác bất an, không phải hấn định trả thù tôi bằng cách này đâu chứ, tôi có biết đàn violon đâu

Thôi rồi phải chuẩn nhanh trước khi hấn kịp đưa tôi vào rọ, nghĩ vậy tôi bèn nhấc váy định đông thẳng

- Tiểu thư mặc váy dạ hội trắng dưới kia, xin được mời tiểu thư _ Phong lên tiếng

Không khí xung quanh dường như đông cứng lại, toàn thân tôi mềm nhũn, không bước nổi chân, vội vàng nhìn xuống chiếc váy mình đang mặc, oa oa oa, nó màu trắng, ôi ôi cầu cho tên Phong bị mù màu nhìn trắng hóa xanh, nếu không thì tôi chết là cái chắc.

Tất cả các cô gái khác đều lùi lại, khuôn mặt ai nấy đều tiếc hùi hùi, than vãn là vì sao lại mặc váy xanh, sao lại mặc váy đỏ, tím...v.v.. mà không phải là váy trắng. Hơ hơ, biết trước thì đời đã giàu.

Và hiện tại thì tôi đang trở thành tâm điểm của mọi cái nhìn, ghen tị có, ngưỡng mộ có, thế này thì có chạy bằng trời, tôi đau khổ liếc xung quanh, thì chợt khựng lại, người mặc váy trắng không chỉ có mình tôi, mà còn có một mỹ nhân xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thùng nữa, tôi sung sướng ngoác miệng ra cười quay sang nhìn cô gái cùng chịu chung số phận với mình, tâm trạng chợt phần chấn lên thì... khuôn mặt xinh xắn như búp bê kia đập vào mắt khiến tôi suýt ngã lộn cổ.

Trời ạ, trái đất không chỉ tròn mà còn bé nữa, lại gặp oan gia nữa rồi. Cô gái ấy không ai khác chính là ***** Thảo Vân của trường tôi.

Dường như nhận thấy cái nhìn chăm chăm đang hướng vào mình, Vân cũng quay sang liếc tôi bằng nửa con mắt, khuôn mặt lộ rõ sự khinh bỉ. Nếu là bình thường thì tôi đã thọc gậy cô ta một câu nói móc cho sướng miệng rồi, nhưng thôi lần này nên nhịn vì biết đâu, Vân lại chính là cứu tinh cứu tôi thoát khỏi bàn tay ác quỷ.

Đúng lúc ấy, Phong từ trên bục bước xuống, nhẹ nhàng lướt đi, khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo thể hiện khí chất của một công tử. Tôi nhìn theo dáng hấn mà sợ hãi nuốt nước bọt ừng ực luôn miệng khấn: " Cầu trời khẩn phật, bên trái đi, bên trái đi"

Không hiểu có phải ông trời là người sinh ra tôi hay không, mà lại tốt tính thế, tôi khấn thế nào ông ấy làm theo y như vậy.

Đang đi, thì Phong ngoặt hướng bên trái là hướng Vân đang đứng, khiến cho khuôn mặt cô nàng ửng đỏ lên vì sung sướng, còn tôi thì có cảm giác như linh hồn mình vừa được giải thoát. Vội chấp hai tay lạy trời lạy đất và lạy Vân, ơn chúa tôi không phải là người hấn chọn.

Tất cả mọi người đều hướng ánh mắt sang nhìn cặp đôi violon, chẳng ai còn chú ý đến tôi nữa. May quá, tôi thở phào nhẹ nhõm quay người bỏ đi, nhưng sao trong lòng tôi lại không thấy vui nì, có cảm giác vô cùng khó chịu giống như tảng băng đang đè chẹt lên vậy, hồng rồi, chắc tại áp lực quá lớn nên mới như vậy, nhưng thôi không cần suy nghĩ nhiều, nghĩ vậy tôi bèn mỉm cười định bỏ đi một mạch, nhưng.....

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Tổ tình

Là Phong, hấn đứng đó nhìn tôi chăm chăm, trông hấn có vẻ mệt mỏi, à phải rồi, mệt mỏi cũng đúng thôi, đi chơi với người đẹp cả đêm cơ mà, tôi nhìn hấn bằng đôi mắt đầy sự ghét bỏ, khoanh tay trước ngực lạnh nhạt hỏi:

- Có chuyện gì thì nói nhanh đi, tôi không rảnh để đứng đây ngắm cậu đâu, không khéo có ai đi ngang qua nhìn thấy lại đổ cho tôi là đang nỉu kéo cậu.

Hấn ngược đôi mắt lạnh lùng nhưng buồn bã lên nhìn tôi ngập ngừng nói:

- Chuyện trên bàn tin...

- Thôi đi, tôi không muốn nghe đâu, nếu là chuyện yêu đương của cậu thì nói thật tôi không quan tâm, không để ý, cũng không đề cập, vì thế đừng nói mấy lời vô bổ này với tôi, nghe nhầm tai lắm _ tôi nói lạnh tanh

- Chuyện không như cậu nghĩ đâu, tất cả chỉ là hiểu lầm...

- Hiểu.. làm? _tôi kéo dài giọng nhếch mép khinh bỉ nói _ hai người kiss nhau thắm thiết ngay trên đường, rồi còn chụp ảnh đưa lên bảng tin cho thiên hạ người ta xem nữa chứ, thế mà bảo là hiểu nhầm, cậu nghĩ óc tôi là óc vịt đấy à?

- Tôi thật sự không biết những bức ảnh đó từ đâu mà ra, nhưng tôi chỉ mong cậu tin tôi, hôm qua tôi không có chủ ý kiss Vân, lúc đó tôi đã nhìn nhầm cô ta thành người khác.....

- Ôi, một lời phân trần thật thiếu thực tế, vậy ra tôi không biết cậu bị quáng gà đấy.

- Tôi hôm qua, sau khi cậu bỏ đi tôi đã uống quá nhiều. _ Giọng nói chân thành của hân vang lên khiến tim tôi thót lại, không được sao tôi lại yếu đuối như thế này, tôi đã hạ quyết tâm là không thêm để ý đến hân nữa cơ mà, nghĩ vậy tôi bèn lấy lại bình tĩnh lạnh lùng nói:

- Thôi tôi chán lắm rồi, không muốn nghe nữa...mà dù có thật chỉ là hiểu nhầm đi chăng nữa thì cậu cũng không cần giải thích với tôi làm gì, bởi tôi và cậu chẳng có bất cứ quan hệ gì sất, ..à còn nữa muốn yêu đương hay gây ra vụ lùm xùm gì thì đừng có kéo tôi vào, mất mặt lắm... _ Nói xong tôi quay đầu bỏ đi

.....

- Tôi thích cậu.....

Tiếng nói đột nhiên vang lên ở đằng sau khiến tôi chết sững, không bước nổi chân, hân vừa mới nói cái gì cơ, thích...thích tôi ư? Không thể nào, hân đang nói cái linh tinh gì thế, tôi không còn tin vào tai mình nữa, chuyện này thật quá sức tưởng tượng, phải rồi chắc chắn hân đang trêu đùa tôi, nếu không thì làm sao có thể nói ra cái câu cấm kị ấy chứ, đặc biệt đối tượng lại là một cô gái ngây thơ trong sáng chưa hề biết mùi vị của tình yêu như tôi?

Tôi nghĩ rồi nuốt nước bọt ừng ực, quay lại nhìn hân, cả khuôn mặt đỏ ửng lên, nóng ran. Hân đứng đó, hai tay buông hờ hững trông đẹp như một tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ, từ khuôn mặt cho đến dáng người, đặc biệt là đôi mắt màu cà phê ánh lên sự chân thành. Khoan...khoan chết thật, giờ nào rồi mà tôi còn đứng đây ngơ ngẩn nhìn hân, tôi nghĩ rồi tự gõ vào đầu mình lấp bấp hỏi lại:

- Cậu...u vừa mới nói cái gì cơ? _ chắc chắn là tôi đã nghe nhầm rồi.

- Tôi nói là tôi thích cậu._ hân gật lên, khuôn mặt hơi đỏ, rồi không nhìn tôi hân quay mặt sang hướng khác câu kinh nói _ tôi cũng không biết mình nghĩ gì mà đi thích cậu nữa (ý hân là tôi không xứng đáng mà, láo), tôi cũng đã phủ nhận nhiều lần, nhưng cho đến tối hôm qua khi cậu bỏ đi, tôi mới biết mình đã thích cậu thật rồi.

- Cậu... _ tôi chỉ vào hân _...thích tôi? _ rồi lại chỉ vào mình, chom chớp mắt. _ Hahahahaha, nực cười quá đi mất, cậu đang kể chuyện cười đấy hả, đúng là sô zách.

Tôi nhìn hân rồi bật cười ha hả, đang cười vui thì tôi nhìn thấy khuôn mặt lạnh tanh tỏa ra sát khí không màu không mùi nhưng có thể giết người của Phong, vội vàng phanh kít lại, chếp chếp miệng thần nhiên nói:

- Cậu nghĩ rằng tôi sẽ tin sao? Cậu đã nói câu này với các cô gái khác bao nhiêu lần rồi, nhiều đến nỗi không đếm xuể nhỉ? Tôi nói cho cậu biết tôi không dễ bị mắc lừa đâu, vì thế đừng đem tôi ra làm trò đùa.

- Ai nói tôi đang đùa, điều tôi nói là thật lòng, cậu là người đầu tiên và cũng là cuối cùng mà tôi thích. _ hân nghiêm túc nói, đôi mắt đẹp ánh lên sự kiên định.

Trong phút chốc cả người tôi như lơ lửng trên mây, cảm giác ngọt ngào tràn ngập cả trái tim, nhưng đúng vào giây phút đó một giọng nói lạnh lùng nghiêm khắc vang lên trong đầu đưa tôi trở về với thực tại:

"Nhiên, con hãy nhớ rằng không được yêu khi còn đang đi học, tình yêu của tuổi học trò chỉ là những giây phút mộng mơ thoáng qua ngắn ngủi, không bao giờ bền vững, nó sẽ chỉ làm ảnh hưởng đến việc học tập và tương lai của con sau này, hãy nhớ đây...nhớ đây.."

Tôi giật mình toát cả mồ hôi, giọng nói lạnh lùng thuộc tính kim của bố vẫn vang vọng trong đầu tôi, phải rồi sao tôi có thể để hân làm cho mu muội mà quên mất lời bố dặn cơ chứ, không được, tuyệt đối không được, tôi còn cả tương lai tươi sáng đang chờ đợi ở phía trước, không thể để bị ảnh hưởng bởi ba cái việc yêu đương tầm xào ba láp này. Nhưng trên hết là tôi không thể cãi lại lời bố...

Tôi nghĩ rồi dần lòng nở một nụ cười nhạt nói với hân:

- Thật lòng hay không tôi không quan tâm, nó chẳng liên quan gì đến tôi cả.

- Cậu... _ Phong trừng mắt nhìn tôi

- Cái tình cảm này rồi sẽ đi được đến đâu? Tôi và cậu là người của hai thế giới khác nhau, cậu quá từng trải trong tình yêu khi qua lại với hơn trăm cô bạn gái, còn tôi, tôi không muốn yêu và cũng không được phép yêu, với tôi bây giờ điều đó là quá xa xỉ. _tôi nói xong liền bỏ đi, được một đoạn tôi chợt dừng lại quay đầu nhìn hân nói. _ Mà này, cậu quên là tôi sẽ ra nước ngoài du học à? Liệu cậu có thể đợi tôi không? Không chứ gì, vậy thì thôi đi là vừa nhé.

Tôi nói xong thì cố gắng bước đi thật nhanh, chợt giật mình nghe tiếng động mạnh vang lên ở đằng sau, tim tôi thót lại, cố ngăn dòng lệ chỉ chực trào ra, dù vậy tôi vẫn cố gắng bước tiếp không quay đầu lại. Không sao đâu, sẽ chẳng làm sao cả, cứ coi như tôi vừa mới vứt đi một đôi giày thú vị thôi mà, sẽ chẳng ảnh hưởng gì đến tôi cả.

Nhưng... hình như tôi đã... thích đôi giày thú vị mất rồi... Chẳng biết từ bao giờ nước mắt đã lăn dài trên khóe mi.

Tôi cố gắng bước đi thật nhanh cho đến khi đã khuất tầm mắt của hắn rồi mới chạy vào núp ở đằng sau thân cây cổ thụ, cả người tôi run lẩy bẩy, đứng dậy cũng không nổi chứ đừng nói gì đến bước đi, tôi ngồi thụp xuống nghe trái tim mình đập liên hồi, tại sao lại thế, nếu tôi đã dứt khoát quyết định như vậy thì tại sao bây giờ lại cảm thấy đau lòng như thế, rõ ràng là tôi không hề thích hắn, nhìn thấy hắn là ghét, lúc nào cũng mắng hắn là đồ PX đồ kiêu căng hách dịch, lạnh lùng khó ưa, đã thế ở gần hắn tôi luôn gặp xui xẻo và đặc biệt, hắn lại là một tay du côn chính hiệu loại người mà tôi ghét nhất.

Nhưng... Người đẩy tôi thoát khỏi cái chậu hoa rơi xuống đầu là hắn, người ôm tôi vào lòng khi biết tôi sợ máu là hắn, người cứu tôi thoát khỏi tên Dương trong hẻm là hắn, người cố tình che đi vết thương vì sợ tôi nhìn thấy máu sẽ khóc là hắn và... người cướp đi first kiss của tôi cũng là hắn... Quả thực là tôi không biết mình đang ghét hay đang thích hắn nữa, đầu óc tôi bây giờ cứ rối tung cả lên, tôi không thể phân biệt được đâu là đúng đâu là sai, đâu là yêu đâu là ghét, quả thực còn khó hơn cả đề thi toán quốc gia.

Tôi cứ ngồi gục ở dưới gốc cây một lúc lâu như thế thì thấy Phong lững thững đi ra, hai vai của hắn trùng xuống như đang phải vác mấy cái bao gạo nặng cả tạ vậy, khuôn mặt bình thường vẫn héch lên tỏ vẻ cao ngạo thì hôm nay cúi xuống, lặng lẽ âm thầm hắn bước đi từng bước nặng nề, nhìn bóng hắn cô độc bước ra khỏi trường trái tim tôi khẽ nhói lên, chẳng lẽ tôi đã sai?

Không, không được sao tôi lại trở lên yếu đuối như thế này, một Tôn Nữ Hà Nhiên không bao giờ chịu khuất phục trước bất cứ việc gì biến đâu mất rồi, phải nhanh nhanh khôi phục lại tinh thần thôi, không thể vì một việc còn con con như thế làm cho mu muội được, tôi nghĩ rồi dứt khoát đứng dậy, lấy tay lau nước mắt, mỉm cười thật tươi bước đi, nhưng luống cuống thế nào lại vấp phải cái rễ cây chồi lên và thế là...

..... RÀM..... cả người tôi tiếp đất cái rầm xém thì thành trâu ăn cỏ, đúng là ê chề nhục nhã, may là ở đây không có ai, chứ nếu không tôi cũng chẳng biết giấu mặt đi đâu bởi cái màn chụp ếch ăn cỏ, hôn đất có 102 của mình.

Híc híc, tôi miễn máo xoa xoa cái đầu gối đáng thương, đúng là đau hơn hoại, ông trời thật là biết cách hành hạ con người. Đúng vào lúc tôi định chống tay xuống đất để đứng dậy thì một bàn tay trắng đẹp với những ngón tay dài mảnh khảnh chìa ra trước mắt tôi cùng một giọng nói dịu dàng, ấm áp:

- Đưa tay đây cho tôi.....

Tôi giật mình vội ngẩng mặt lên để ngắm dung nhan chủ nhân của bàn tay kia.

- Thầy... tôi bật thốt lên, ông thầy khi vàng đang đứng trước mặt tôi mỉm cười dịu dàng, mái tóc màu vàng đẹp nổi bật dưới ánh nắng _ Sao thầy lại ở đây?

- Em đứng lên trước đã, _ thầy Thiên cười nói chìa bàn tay về phía tôi.

Tôi gật đầu, rồi lúng túng đưa tay ra cho ông thầy kéo dậy. Đến khi đã đứng trên mặt đất bằng chính đôi chân của mình, tôi phui bụi trên váy áo, rồi ngước mắt lên nhìn thầy Thiên dò hỏi:

- Hết giờ rồi sao thầy còn ở đây?

- Tôi có việc cần làm ở trong thư viện, định giải quyết xong mới về. Thế còn em, sao bây giờ vẫn còn ở đây.

- O..em..em à em ở lại để làm nốt mấy bài Toán ấy mờ, hơ hơ _ tôi nói và cười như một con ngố tàu.

- Sau đó thì đứng tâm tình với bạn trai đúng không? _ ông thầy nhìn tôi chằm chằm, buông một câu giễu cợt.

- Bạn trai?...haha thầy bị mắc bệnh hoang tưởng hả, em từ nãy đến giờ có nói chuyện với ai đâu, haha. _ tôi méo cả mặt vội cười lấp liếm, cái ông khi này cứ lựa lúc tôi đang mệt mà đến quấy rối, trưa mất tiêu rồi mà không để cho người ta về nhà.

- Không cần nói dối đâu, tôi đứng đây đã thấy em và thằng nhóc đó nói chuyện với nhau rồi.

- Hơ hơ, à ừ nhỉ, em quên mất, lúc nãy em có gặp hắn bọn em nói chút chuyện linh tinh ý mà. _ tôi nói như miễn

- Chuyện linh tinh mà em bảo là việc thằng nhóc đó nói thích em à? _ ông thầy khi vàng nhìn tôi nhếch mép cười.

Tôi giật thót cả người, chết thật sao chuyện này lại để lọt vào tai người khác chứ, lỡ bị đồn ầm lên thì tôi chỉ có nước xách ba lô quả chuối sang Nam cực tránh bão. Tôi lo lắng nghĩ, vội ngẩng đầu nhìn ông thầy bằng đôi mắt cún con long lanh giờ giọng nài nỉ:

- Thầy Thiên đẹp trai, tài giỏi số zách xí lộn số một yêu quý của em ơi, xin thầy hãy coi như chưa từng nghe thấy chuyện gì được không? Nếu thầy giữ bí mật nhất định lần sau em sẽ mời thầy một bữa chè lam do chính tay em nấu? (đảm bảo ăn xong thầy đóng đô ở WC, và kết thân với ông tào tháo).

- Hừ, em nghĩ tôi là người bẻm mép như thế sao?_ thầy Thiên cau có nói
- Thế thầy không phải là người bẻm mép thật à?_ tôi cười đều.
- Em... thôi chuyện này tôi cũng không muốn nói ra, nhưng tôi chỉ muốn hỏi em một điều thôi...
- Điều gì ạ? một hay 100 em cũng chấp nhận hết, hehe chỉ cần thầy không tiết lộ chuyện này ra là được._ mắt tôi sáng lên như vì sao đêm hè
- Có phải em đã thích thằng nhóc ấy rồi không?_ Thầy Thiên hỏi và chăm chú nhìn vào tôi.

Cái nhìn của ông thầy khi vàng khiến tôi bối rối, đôi mắt màu xanh sắc lạnh như xoáy sâu vào thấu tâm can của tôi, cái nhìn khiến tôi vã cả mồ hôi, tim đập thình thịch có cảm giác cứ như mình đang bị bắt quả tang ăn vụng chuối vậy (sao lại chuối nhỉ?) Tôi nuốt nước bọt ừng ực, rồi không ngẩng đầu lên, cười hề hề trả lời lấp liếm:

- Thầy thật là, nếu đã nghe thấy em và hẳn nói chuyện thì thầy cũng phải biết em đã từ chối hẳn rồi còn gì.
- Vậy tại sao em lại khóc?

Tôi vội đưa tay lên che mắt cười cười:

- Khóc đâu mà khóc, mắt thầy bị cận thị nặng rồi.
- Còn nói không khóc, hai mắt đỏ lên kia kia_ ông thầy khi vàng cau mày nói rồi chỉ vào đôi mắt đỏ au của tôi.

Chẳng lẽ tôi khóc nhiều đến thế sao? Ngày xưa khi bị bố đánh tôi có bao giờ khóc đến đỏ mắt đâu, tôi giật mình nghĩ, chom chớp mắt vội lấy bừa một lí do:

- À, mẹ em vừa gọi điện thông báo là con Chít nhà em ăn phải bả chết queo rồi, buồn quá nên em mới khóc (Chít ơi, tha lỗi cho tao nha).
- Vậy sao?_ ông thầy khi vàng ngạc nhiên hỏi rồi rút điện thoại di động ra nói_ thế thì tôi phải gọi điện cho mẹ em mới được, chắc cô đang buồn lắm.

Sặc, cái ông này, đúng là dai hơn da trâu, hoảng quá, tôi vội nhào đến "nhẹ nhàng" tắt dùm điện thoại mỉm cười méo mó nói:

- Không cần đâu thầy ơi, chỉ là một con chó thôi mà, mẹ em sẽ không buồn đến nỗi tuyệt thực đâu... mà thôi em phải về nhà xem thế nào đây._ tôi nói rồi vội vã quay đầu định bỏ đi, nhưng đã bị thầy Thiên kéo tay giữ lại

- Khoan đã, em chưa trả lời tôi mà, em có thích thằng nhóc ấy không?

Ôi trời đúng là dai như đĩa xôi, đang một muốn chết mà cứ làm phiền, người đâu mà khủng nổi tiếng thế không biết. Bực mình, tôi hất tay ông thầy ra gạt gồng:

- Kệ em, thích hẳn hay không đâu có liên quan gì đến thầy, em về đây, mệt lắm rồi....

Nói xong tôi giận dỗi vùng vằng bỏ đi.

- Ai nói không liên quan..._ ông thầy khi vàng nói với theo.
- Liên quan ở chỗ nào chứ?_ bực mình tôi quay xuống hỏi trống.

- Tôi thích em, như thế đã được chưa?_ thầy Thiên nhẹ nhàng buông một câu có trọng lượng cả nghìn tấn, đôi mắt màu xanh nhìn xoáy vào tôi lộ rõ vẻ chân thành, sự chân thành mà tôi đã nhìn thấy trong đôi mắt của Phong, tôi tròn tròn mắt nhìn ông thầy khi vàng, hôm nay mọi người bị làm sao vậy nhỉ, không dung trong một ngày tôi được hai người nói thích mình, không sốc mới là lạ, hừ hừ, chúa ơi làm ơn hãy nói cho con biết đây chỉ là mơ thôi.

- Thầy..thầy đang đùa em hả?_ Tôi lắp bắp nói

- Không ai đem chuyện tình cảm ra để đùa cả, những lời tôi nói là thật lòng, tôi thích em, giống như một người con trai thích một người con gái, em là cô gái đầu tiên cho tôi cái cảm xúc ấy.

- Em...em..._ tôi lúng túng trước sự chân thành của ông thầy, quả thực đến trong mơ tôi cũng không bao giờ nghĩ chuyện này lại có thể xảy ra.

- Em xin lỗi, em chỉ coi thầy đơn giản như một người thầy mà thôi. Còn về chuyện thích quả thực là em chưa từng nghĩ đến.

- Em thích thằng nhóc đó phải không?_ ông thầy nhìn tôi cười buồn.

- Ồ....em.em...

- Có hay không?

- Em cũng không biết nữa._ tôi xiu mặt nói, quả thật là tôi cũng không biết tình cảm mình dành cho Phong là gì nữa, trong đầu tôi mọi thứ đều mơ hồ, khó đoán.

- Haizzzz, em có biết là trong chuyện tình cảm em ngốc lắm không? Ngốc đến nỗi khiến cho tôi phải khổ sở, và tôi tin rằng nhóc đó cũng phải khổ sở không kém tôi đâu.

- Thầy...đừng tưởng bây giờ em thấy có lỗi mà tha cho thầy đấy, sao lại gọi em là đồ ngốc hả?_ tôi nhăn mặt phùng mồm lên tức giận nói.

Nhưng ông thầy không thêm đề ý đến sự giận dữ của tôi, lấy tay gỡ đầu, nhếch môi nở một nụ cười buồn, trong giọng nói lộ rõ sự thất vọng:

- Vậy là tôi thất bại thật rồi.

- Em xin lỗi_ tôi cúi gầm mặt xuống_ Tại sao thầy lại thích em trong khi có biết bao nhiêu cô gái tuyệt vời hơn em sẵn sàng làm mọi thứ vì thầy, thầy có thể chọn người khác tốt hơn mà._ tôi gọi ý

- Không ai trên thế giới này có đủ khả năng để lựa chọn người mình sẽ yêu, và tôi cũng như vậy, tôi thích em đơn giản chỉ vậy thôi, không cần biết em như thế nào hay ra làm sao...nhưng tôi biết từ khi thích em là tôi đã cảm chắc thất bại rồi.

- Vậy tại sao thầy còn nói thích em?

- Vì nếu không nói ra sẽ rất mệt mỏi, cứ giữ mãi trong lòng thực sự rất khó khăn, tôi chỉ muốn nói ra một lần, để được sống thật với tình cảm của mình.

- Sống thật với tình cảm của mình?_ tôi hỏi lại.

- Đúng, nếu em thực lòng thích thằng nhóc đó thì hãy bày tỏ đi, hãy sống thật với tình cảm của mình một lần, kéo sau này phải hối hận.

- Không phải thầy thích em sao? Vậy mà cứ vun vào cho tình địch là thế nào?_ tôi nhún mày tỏ vẻ không hiểu

- Ha ha ha _ông thầy cười khan một tiếng rồi nói tiếp_ Không lẽ cứ phải đeo đeo theo đuôi, giữ em bên cạnh cho riêng mình mới là thích sao? Tôi thích em nhưng không muốn gò ép em, tôi chỉ muốn em sống thật với tình cảm của mình, muốn được nhìn thấy em hạnh phúc, và tôi biết chỉ có thằng nhóc đó mới có thể đem lại hạnh phúc cho em. Còn tôi dù rất buồn nhưng tôi sẽ không từ bỏ em đâu, tôi sẽ thích em theo cách của mình, lặng lẽ ở bên cạnh em, chúc phúc cho em, hãy nhớ đến tôi bất cứ khi nào em buồn, tôi sẽ là bờ vai cho em dựa.

Tôi đứng đó không thốt lên lời, tôi đã làm quá nhiều người tổn thương, bởi tôi quá hơi hợt, quá đa năng trong chuyện tình cảm, tôi sống mà không chú ý đến cảm xúc của người khác, tình cảm của họ đối với tôi thể hiện quá rõ ràng nhưng tôi lại không thêm đề ý, không thêm quan tâm, chẳng lẽ lối sống của tôi là sai lầm???

- Thôi muộn rồi, em cũng mau về đi không mẹ mong, tôi đi trước đây, tôi còn có chút việc trong thư viện._ ông thầy khi vàng đột ngột lên tiếng vẫy tay chào tôi rồi dứt tay vào túi quần quay đầu đi về phía thư viện.

Tôi đứng đó với bao cảm xúc hỗn độn, liệu tôi có thể sống thật với tình cảm của mình không? Tôi có thể nào không nghe lời bỏ thư một lần yêu và được yêu, tận hưởng cái xúc cảm ngọt ngào của tuổi học trò mộng mơ...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Lời tự bạch của Vân

Hôm đó sau khi rời khỏi bữa tiệc, quá đau khổ, tôi ôm mặt bỏ đi và chui vào một quán bar uống rượu giải sầu, đến khi tôi đã hơi ngà ngà say, thì nghe thấy tiếng đập phá dữ dội trong quán. Tò mò tôi ghé qua xem thì chợt giật mình, người đang nổi điên lên đập phá mọi thứ không ai khác chính là Phong. Cậu ấy đã nốc hết mấy chai rượu mạnh và say lừ đừ không biết trời trăng gì hết, phải khó khăn lắm tôi mới lôi được cậu ấy ra khỏi quán.

Dù hơi mệt nhưng tôi cảm thấy sung sướng vô cùng vì đây là lần đầu tiên được đứng gần cậu ấy như vậy, đã thế cậu ấy còn gác đầu dựa vào vai tôi nữa chứ. Tôi để cậu ấy đứng dựa vào cột đèn rồi định gọi taxi thì đột nhiên cậu ấy kéo tôi lại, và ôm tôi vào lòng thật chặt như sợ nếu buông tay ra thì tôi sẽ biến mất vậy, cậu ấy gác đầu xuống vai tôi thì thầm:

- Tôi... thích cậu, lâu rồi...

Tôi tròn mắt lên sững sờ, trái tim đập liên hồi xem thì vọt ra khỏi lồng ngực, Phong đang tỏ tình với tôi ư? Tôi vui đến nỗi không thốt nổi lên lời, có phải tôi đang mơ không? Nhưng tôi chưa kịp tận hưởng cái cảm giác ngọt ngào ấy được bao lâu thì chợt nghe thấy cậu ấy thì thào nói tiếp:

- Cậu đừng đi, đừng ra nước ngoài, tôi xin cậu đừng bỏ tôi ... Nhiên.

Nh. i. ên ư???? Tôi chết sững, cả người như đông cứng lại, thì ra người cậu ấy thích là con nhỏ đó chứ không phải tôi, tại sao cơ chứ? Nó có gì hơn tôi mà cậu ấy lại thích nó như vậy, tôi cay đắng nghĩ trái tim như quặn thắt lại. Tôi biết Phong từng quen rất nhiều cô gái, nhưng tôi vẫn luôn hi vọng bởi tôi biết cậu ấy chưa bao giờ thực lòng yêu ai cả, đối với cậu ấy bọn họ chỉ là thứ vui chơi qua đường.

Nhưng đây là lần đầu tiên cậu ấy xử xự như vậy chỉ vì một đứa con gái, có lẽ cậu ấy đã thật lòng thích con nhỏ đó rồi, nếu không thì cậu ấy đã chẳng đau khổ như vậy.

Tôi nghĩ mà không biết khuôn mặt Phong đã kẻ sứt mặt mình từ lúc nào, đến khi giật mình nhận ra thì tôi đã bị cuốn vào nụ hôn ngọt ngào của cậu ấy. Dù biết nó không dành cho mình, nhưng tôi không thể nào từ chối bởi nó quá tuyệt vời, trong nụ hôn ngọt ngào ấy có hơi thở của tình yêu chân thành, là thứ tình cảm mà Phong muốn dành cho người cậu ấy thích.

Không biết từ lúc nào, nước mắt đã mặn đắng bờ môi tôi, sau khi nhận được nụ hôn ngọt ngào đó của Phong tôi đã nhận ra mình không còn cơ hội nữa, tôi sẽ chẳng thể nào chen chân vào trái tim cậu ấy được, vì ở đó đã hiện diện một người khác.

Tôi nuốt nước mắt đưa Phong vào trong xe, để cậu ấy gác đầu vào vai mình. Một lần thôi hãy để tôi được làm chủ nhân của nụ hôn đó. Một lần thôi hãy cho tôi được ngắm khuôn mặt thanh tú này, tận hưởng cảm giác được ngồi gần cậu ấy, vuốt mái tóc nâu mềm mại cái việc mà tôi đã mong muốn được làm từ lâu lắm rồi

..... Tôi quen Phong trong một lần theo bố đến chơi nhà một đối tác. Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt tôi đã hoàn toàn choáng ngợp trước vẻ ngoài siêu đẹp trai của cậu ấy, từ khuôn mặt hoàn mỹ đẹp như tạc cho đến dáng người cao thanh tú và mái tóc màu nâu hạt dẻ đẹp mê hồn tất cả đều khiến tôi bị cuốn hút hoàn toàn.

Suốt cả buổi hôm đó tôi không thể nào rời mắt khỏi cậu ấy, nhưng trái ngược lại với tôi, cậu ấy không thèm liếc nhìn tôi lấy nửa con mắt, chỉ cúi đầu chào bố tôi rồi bình thản ngồi xuống, cả người toát lên vẻ lạnh lùng cao ngạo, đó là lần đầu tiên trong đời, trái tim tôi biết loạn nhịp.

Những ngày sau đó tôi thường lấy cớ để đến nhà cậu ấy chơi, nhưng không một lần nào cậu ấy ra tiếp tôi, toàn là tôi chủ động đi tìm và gọi chuyện với cậu ấy, nhưng đáp lại tôi là một thái độ lạnh lùng dửng dưng đến chết nửa linh hồn.

Và rồi một lần tôi đã tình cờ nhìn thấy cậu ấy chơi đàn một mình ở trên tầng thượng, sự lạnh lùng cô độc bao quanh con người cậu ấy, tôi nhìn thấy tôi tò mò và tôi tìm hiểu, hóa ra cậu ấy đã mang trong mình một vết thương lòng ngay từ khi còn nhỏ. Tôi biết và tôi càng thích cậu ấy hơn.

Cậu ấy lạnh lùng như vậy, cao ngạo như vậy cũng chỉ vì muốn che đi vết thương về người mẹ nhẫn tâm của mình. Cảm giác bị người mình yêu quý bỏ đi chắc chắn là rất đau khổ, vậy mà tại sao cậu ấy vẫn thích con nhỏ đó cho dù biết rồi sẽ có lúc nó bỏ cậu ấy mà đi??

Đang suy nghĩ mông lung bỗng tôi giật mình khi thấy cảm giác ấm áp ở bên vai, trên khóe mi của Phong một dòng nước mắt chảy dài, tôi nghe trong hơi thở của cậu ấy có tiếng thì thầm:

- Mẹ ơi... Nhiên... đừng đi

~~~~~
Ngày hôm sau tôi đi học trong một tâm trạng buồn bã vì vừa thất tình, không khí trong trường có vẻ lạ, ai cũng nhìn tôi bằng ánh mắt kì cục....

Trên bảng tin của trường thật không tin nổi, chính là hình ảnh thảm thiết của tôi và Phong, có vẻ như việc hôm qua đã lọt vào mắt của một đứa tọc mạch nào đó, tôi nhìn thấy hình ảnh của chính mình mà cảm thấy vừa vui vừa buồn.

Tôi đã suy nghĩ rất nhiều sau đó, lúc đầu tôi định sẽ làm thình trước chuyện này, nhưng hình ảnh đau khổ của Phong đêm qua đã khiến tôi không thể làm ngơ, và quyết định nói cho con nhỏ đó biết.

Tôi không biết mình làm như vậy là đúng hay sai nhưng tôi muốn được một lần thử làm người tốt, hơn nữa tôi muốn tìm đến cảm giác thanh thản sau những việc sai trái mình đã làm và đặc biệt là tôi muốn nhìn thấy nụ cười của Phong, cậu ấy thật sự rất đáng thương, cứ coi như tôi tích nhân tích đức cho con cháu đời sau vậy.

Tôi cũng chỉ làm đến thế thôi, còn việc sau đó để cho họ tự quyết định, nhưng nếu con nhỏ đó mà không biết trân trọng Phong thì chắc chắn tôi sẽ cướp cậu ấy, đến lúc đó sẽ có một Thảo Vân trong vai nhân vật phản diện đấy.

Tôi nghĩ mà không biết nước mắt đã lăn dài trên khuôn mặt mình, những giọt nước mắt thanh thản ...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Mất mặt

Ngồi trên taxi mà lòng tôi rối bời, nhớ lại cuộc nói chuyện qua điện thoại vừa nãy với Dương:

" - Hiện tại tình hình đang nguy cấp lắm rồi, Phong đang trong tình trạng nguy hiểm

- Cái gì? Cậu ta bị làm sao? Cậu mau nói cho tôi biết đi, nhanh lên

- Không biết đã xảy ra chuyện gì mà hôm qua nó đi uống rượu ở quán bar rồi say rượu đánh nhau với bọn du côn ở băng đảng khác, bị bọn chó ấy đánh lên dùng dao đâm cho một nhát.....

- Cái gì??? Vậy bây h cậu ta sao rồi, đã ngủm củ đèo chưa? _ tôi sốt sắng hỏi lại.

- Hiện nó bị thương khá nặng và mất máu rất nhiều, đang hôn mê bất tỉnh.

- Thế cậu đã đưa cậu ta đến bệnh viện chưa?

- Tôi đã định đưa nó đi bệnh viện, nhưng nó nhất quyết không chịu cứ nằm lì ở nhà, trong cơn mê sảng nó cứ liên tục gọi tên cô, tôi không biết nên làm gì đành gọi cô đến, bây h chỉ có cô mới giúp được nó thôi.

- Được rồi, tôi đến ngay đây ....."

Chiếc xe taxi dừng lại trước ngôi biệt thự của nhà Phong, tôi trả tiền rồi vội vã mở cửa chạy xuống bấm chuông cửa, một người quản gia già bước ra lễ phép hỏi tôi:

- Thưa cô, cô cần tìm ai ạ?

- Dạ, cho cháu gặp Phong, cháu là bạn của cậu ấy. Phong hiện đang ở đâu ạ?

- Thiếu gia đang nghỉ trên phòng, đề tôi đưa cô lên_ Người quản gia già nói rồi dẫn tôi vào nhà, tôi thật sự choáng ngợp trước sự giàu có của ngôi nhà này, mọi thứ được bày biện ở đây toàn là đồ đẹp và đắt tiền, nhưng căn nhà này lại đem đến cho tôi một cảm giác trống vắng và hiu quạnh.

Nhưng thôi bây giờ không phải là lúc ngắm nghía căn nhà, trước tiên phải xem xét tình hình của chủ nó đã. Ông quản gia dẫn tôi lên lầu rồi chỉ vào căn phòng có cánh cửa gỗ màu đen cúi đầu nói:

- Đây là phòng thiếu gia, cô cứ tự nhiên, tôi xin phép được đi trước.

Nói rồi ông quản gia quay quả bước đi, còn lại một mình tôi cố gắng kiềm chế mọi cảm xúc, lấy tay chặn lồng ngực đang đập liên hồi, run run gõ tay lên kéo cánh cửa gỗ màu đen ra và bước vào phòng.

Khi vừa bước vào phòng, Tôi gần như chết sững lại, vội đưa tay lên bịt chặt lấy miệng, Phong đang nằm im lìm trên giường, cả người không nhúc nhích, khuôn mặt đẹp trai thanh tú của hắn trông xanh xao nhợt nhạt đến đau lòng, đang ngồi túc trực ngay bên cạnh hắn là Dương, thấy tôi bước vào cậu ta chỉ khẽ ngước khuôn mặt buồn bã lên, lắc đầu thờ dãi thều thào nói:

- Nó cứ hôn mê như vậy từ hôm qua đến giờ, tình trạng này cứ kéo dài tôi e.... là sẽ không ổn.

Trái tim tôi như bị ai cào xé, những con nấc nghẹn lại trong cổ họng, nước mắt cứ lăn tăn tuôn rơi, cuối cùng không kiềm chế được bản thân, tôi lao đến bên giường Phong, lắc người hắn như điên gào lên đau khổ:

- Tên gốc này huhu.. cậu có dậy mau không, nếu cậu không dậy tôi sẽ cho bom phá nhà cậu đấy, dậy mau lên..huhu tôi xin cậu đừng dậy đi mà, mở mắt ra nhìn tôi đi,.... Cậu có biết cậu nhẫn tâm thế nào không? Suốt một tuần qua cậu không thèm nhắn tin, không thèm gọi điện cũng không đến gặp tôi, huhu cậu có biết tôi nhớ cậu thế nào không hả? Đồ gốc kia.... Sao cậu lại khiến tôi phải bận tâm nhiều như thế hả ? hức hức.... Cậu khiến tôi thích cậu xong rồi biến thành như thế này đây à? Cậu muốn tôi ân hận suốt đời phải không? Cậu là tên xấu xa, tệ bạc nhất mà tôi từng biết,..... huhuhu

Tôi cứ lắc vai hắn và khóc rống như thế, những giọt nước mắt tuôn xối xả, tại sao ông trời lại bày trò trớ trêu như vậy, tại sao bây h tôi mới nhận ra rằng mình đã thích Phong như thế nào, tôi phải làm sao đây, chẳng lẽ đây là sự trừng phạt dành cho tôi?

Mặc kệ lời năn nỉ i ới của tôi, Phong vẫn nằm im lìm, khuôn mặt thanh tú nhợt nhạt không hề động đậy đến một cái mi mắt, tôi tuyệt vọng ngồi sụp xuống ôm mặt nức nở, ở bên cạnh nhìn thấy cảnh đó, Dương chỉ khẽ lắc đầu nhẹ nhàng nói:

- Tôi ra ngoài một chút, cô ở đây với nó nhớ.

Nói xong cậu ta dứt tay vào bọc quần, đẩy cửa bước ra ngoài, còn lại mình tôi và Phong ở trong phòng, tôi đau khổ áp bàn tay của hắn vào má mình thì thầm:

- Tỉnh lại đi, tôi xin cậu đấy.....

Một lúc lâu sau vì quá kiệt sức sau trận gào cộc khóc của mình, tôi gục xuống bên giường Phong ngủ ngon lành, nước mắt vẫn còn đọng trên khóe mi....

Tôi chợt mình thức dậy, điều đầu tiên tôi biết là mình đang nằm trên một chiếc giường vô cùng êm ái, thoáng thoáng trong gió một mùi hương rất quen thuộc, tôi khẽ mở mắt, đưa tay gãi gãi cái đầu....

- Ngủ ngon chứ? _ một giọng nói lạnh lùng vang lên.

- Ừm, ngon lắm... _ tôi chêm chép miệng, thỏa mãn đáp lại, đột nhiên nhận ra điều kì lạ ở đây, ngay lập tức, tôi mở to mắt ra nhìn...

- Á... _ tôi hét lên rồi bật dậy như cái lò xo, đầu đập vào thành giường, đau ứa nước mắt.

Đập vào mắt tôi là khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng của Phong, hắn đang nằm ngay bên cạnh tôi, một tay hắn chống lấy mặt nhìn tôi chăm chú, đôi mắt ánh lên sự thích thú, tôi méo máo xoa xoa lấy cục u trên đầu lấp bắp hỏi:

- Sa..o cậu lại ở đây?

- Sao tôi lại không được ở đây? _ hắn ranh mãnh hỏi lại.

Chẳng lẽ, tôi đã chết theo hắn và đây là thiên đường, tôi bàng hoàng nghĩ, mặt nghệt ra như cá chết trôi rồi lập cập nói:

- Đây là thiên đàng à? Tôi chết rồi ư? _ rồi tôi ôm mặt kêu lên thống thiết _ huhuhu tôi chưa muốn chết đâu, tại sao tôi lại phải chết theo cậu, đồ PX, đồ sao chổi tôi còn biết bao nhiêu việc chưa làm, bao nhiêu món ngon chưa thưởng thức, huhuhu bố ơi, mẹ ơi, cứu con...

- Này, cậu bị ám đầu đấy à? Chết mới chóc cái gì, đây là phòng tôi chứ thiên đàng nào mà thiên đàng _ Phong nhú mày nhìn tôi cau có nói.

Nghe thế tôi nín khóc ngay lập tức, chom chớp mắt hỏi hắn bằng giọng hồ nghi:

- Thế nghĩa là cậu vẫn chưa chết à?

- Hừ... tôi biết là cậu ghét tôi những cũng có cần phải rửa tôi chết không?

- Thế không phải cậu bị thương nặng đang hôn mê bất tỉnh à? _ tôi nhú mày hỏi lại.

- Bậy, hôm qua đúng là tôi có đâm mưa bị cảm, nhưng cũng chưa đến nỗi bị thương nặng và hôn mê bất tỉnh đâu _ hắn nhăn nhó nói.

Tôi thì cứ ngớ ra, chẳng hiểu gì cả, rồi vẫn cảm thấy hơi nghi ngờ, tôi vung tay lật tung cái chăn lên, ngó khắp người hắn, nhưng tuyệt nhiên không hề thấy có sự xuất hiện của một vết thương nào cả, Phong thấy tôi như vậy thì ngó chăm chăm nhú mày dò hỏi:

- Này, cậu bị làm sao thế?

- Tôi hỏi lại cậu có phải hôm qua, cậu đi uống rượu bị người ta đâm lén không?

Hắn ngớ ra trước câu hỏi của tôi, rồi bật cười ha hả:

- Hahaha, rõ vớ vẩn, thằng nào mà đâm lén được tôi thì đã trở thành đại võ sư của thế giới rồi _ hắn tự mãn nói.

Nhưng tôi không thèm để ý đến những lời của hắn, lửa giận trong người đang bốc lên ngùn ngụt, tôi ghì chặt cái chăn, gằn giọng hét lên:

- PHAN _ MẠNH _ DƯƠNG...

Tôi vừa dứt lời thì tên Dương đã xuất hiện ngay ở cửa ra vào, hắn đứng dựa lưng vào thành cửa, khoanh tay trước ngực, nhếch mép "ngây thơ" hỏi:

- Ủa, có việc gì mà réo tên tôi to thế? Ô Phong, mày đã dậy rồi à? Vừa đúng lúc nhí? kha kha.

Không hẹn mà gặp tôi và Phong cùng quay ra nhìn hắn, ngay lúc này đây tôi chỉ muốn nắm lấy cái tóc hắn úp xuống bồn cầu cho bõ tức, tôi nghiêng răng trêu trọc nhìn hắn bằng con mắt náy lửa, vớ lấy cái gối, đập cật lực về phía hắn hét lên:

- Đồ không có tim, sao cậu dám lừa tôi hả?

Nhưng cái gối của tôi chẳng xi nhê gì đối với Dương, hắn nhanh nhẹn cúi xuống rồi giơ tay bắt lấy cái gối cười hề hề:

- Ấy ấy đừng giận, giận lên mặt nổi mụn đấy.

Phong ở bên cạnh nhú mày tỏ vẻ không hiểu rồi liếc ánh mắt nghi hoặc về phía Dương, hỏi:

- Mày đang làm cái trò gì thế? Sao cậu ta lại ở đây? _ hấn nói rồi chỉ sang tôi sau đó nhăn trán đưa tay lên quệt mũi ngờ vực nói_ mà tao ngủ bao lâu rồi? Có phải hôm qua mày đã bỏ gì vào cốc nước của tao không?

- Haha, không hổ danh là bạn tao, thông minh lắm, tao có cho cái gì đâu, chỉ là chút thuốc ngủ thôi mà _ Dương thần nhiên nói rồi cười hi hi.

- Mày dám hạ độc thủ tao ? _ Phong trừng mắt quát.

- Ê ê, lại nổi giận nữa rồi, tao cho mày xem cái này đảm bảo mày hết giận luôn_ Dương nói rồi cười gian manh, rút tay vào túi quần móc ra một cái điện thoại và ném cho Phong.

Phong giờ tay chụp lấy cái máy nhủu mày hỏi:

- Cái gì đây?

- Thì mày cứ mở ra xem đi_ Dương giục

Tôi hết nhìn hai bọn họ lại nhìn cái máy trên tay Phong mà lơ ngơ chẳng hiểu gì cả. Còn Phong hấn chỉ khẽ liếc Dương một cái rồi bật cái máy lên:

Đoạn ghi âm vừa phát lên xong, một không khí âm u bao trùm lên cả căn phòng, tôi và Phong cùng chết sững lại, còn Dương thì khẽ nhìn hai đứa tôi khịt khịt mũi, cố gắng không phá lên cười đằng hắng giọng nói:

- Ừm, e hèm... Tôi còn có việc đi trước đây.

Nói xong hấn vội vã quay đầu bỏ đi, để lại hai con người còn đang trong tình trạng chết lâm sàng ở trong phòng. Ngay lúc này đây tôi chỉ muốn chết quách đi cho xong chuyện.

Chúa ơi, xin hãy nói đây chỉ là một cơn ác mộng thôi, xin người

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Lỡ...

Tình trạng im lặng cứ kéo dài suốt mấy phút, tôi có cảm giác như mình đang ngồi trên đồng lửa vậy, cả khuôn mặt đỏ lên rần rần.

Suốt 17 năm sống trên đời, từng gặp nhiều chuyện xấu hổ, nhưng chưa lần nào tôi lại xấu hổ như lần này, chỉ muốn chết quách đi cho xong chuyện, thật sự là không ra thể thống gì cả.

Ai đời Tồn Nữ Hà Nhiên tôi lại đi khóc lóc rên rỉ, nói nhớ hấn, thích hấn mới chết chứ, mà chung qui lại cũng chỉ tại cái tay Dương cờ hó kia dám cả gan gài bẫy tôi. Hừ hừ, thù này ta quyết sẽ trả cho bằng được.

Đúng vào lúc tôi đang phân vân không biết có nên đứng dậy chạy một mạch đi không thì tên Phong ở bên cạnh khẽ đằng hắng giọng nói:

- U..hừm... thì ra tôi không biết là "người ta" lại thích tôi đến thế cơ đấy

Hấn cố tình nhấn mạnh chữ "người ta" khiến tôi tức đến trào cả máu, đúng là cái đồ bất lịch sự, đáng lý ra hấn phải lặng im mà cho qua chứ, tôi cố nén giận quay ra nhìn hấn cười giả là nói:

- haha...cậu tin làm gì mấy lời trong cái máy ghi âm này, chỉ là tôi buột miệng nói bừa thôi mà.

- Vậy sao?_ hấn nhếch mép cười đôi mắt màu cà phê nhìn xoáy vào tôi, khiến tôi bối rối vội tránh ánh mắt của hấn quay mặt sang hướng khác. Hấn nhìn biểu hiện trên gương mặt tôi cười cười nói:

- Những lời nói này mùi mẫn quá, lại có cả tiếng khóc nữa, chắc là không phải buột miệng đâu nhỉ? Làm sao đây, hình như tôi có nghe thấy cậu bảo rất nhớ tôi thì phải, còn gì nữa nhỉ? à đúng rồi cậu còn nói thích tôi nữa chứ, phải không?

Hấn nói rồi nhếch mép cười ranh mãnh, khuôn mặt hấn áp sát mặt tôi, từng hơi thở ấm nóng của hấn phả vào cổ tôi, bức mình, tôi lấy tay đẩy mạnh hấn ra đứng phắt dậy gắt lên:

- Tôi đã nói là chỉ buột miệng thôi mà, lằng nhằng quá, nếu cậu không sao rồi thì tôi về đây, tôi còn phải đi học nữa chứ, tôi mà bị phạt là cậu cứ liệu hồn.

Tôi nói rồi vội vàng bỏ đi, nhưng chưa đi được mấy bước, thì tôi đã bị Phong giật tay kéo lại, mất đà, tôi chới với rồi ngã cái ụnh xuống giường.

Thật may là nơi tôi ngã xuống là cái giường chứ nếu không bây giờ tôi đã phải vào viện khoa chấn thương sọ não rồi. Tôi bực mình khẽ lừ mắt sang Phong rồi lồm cồm bò dậy, nhưng hắn đã nhanh tay giữ lấy hai bàn tay của tôi khiến tôi không dậy nổi, khuôn mặt thanh tú, đẹp như tạc của hắn đối diện mặt tôi, rất gần.

Trong phút chốc trái tim tôi khẽ thót lên, nhưng ngay lập tức tôi lấy lại bình tĩnh, trừng mắt nhìn hắn, gần giọng quát:

- Có mau buông ra không hả, tôi gọi cảnh sát bắt cậu bây giờ.
- Im đi, bây giờ tôi là người quyết định, sao hả? cậu có chồng cự cũng vô ích_ hắn ranh mãnh nói.

Tôi nuốt nước bọt, nghiêng răng cố nén giận rồi mỉm cười nhìn hắn chăm chú, bất giác cái nhìn của tôi, Phong khẽ nở một nụ cười đẹp mê hồn tự kiêu nói:

- Sao nhìn tôi chăm chú vậy? Có phải được ngắm gần như thế nên mê mẩn vẻ đẹp trai của tôi rồi phải không?
- Ừm... sao lâu nay tôi lại không thấy nhĩ?_ tôi cố nín cười khẽ nhủ mày nói.
- Thấy cái gì?
- Trên mũi cậu có một cái mụn đầu đen to đùng Phong ạ_ tôi nói rồi nhìn hắn cười khoái chí.
- Cậu....._ hắn nhìn tôi tức tối, rồi ngay lập tức lấy lại vẻ lạnh lùng (giả tạo) thường ngày phán một câu chết nửa linh hồn_ Dám cười nữa là tôi kiss cậu đấy.
- Cậu dám....._ tôi kinh hoàng kêu lên.
- Chẳng có việc gì mà tôi không dám cả_ hắn nói rồi áp sát khuôn mặt tôi, hoảng quá tôi nhắm tịt mắt lại, ai chứ tên Phong còn đồ này thì dám lắm, chúa ơi quả này thì tôi chết chắc, nhưng thật may mắn là ông trời vẫn còn thương tôi, đúng vào cái giây phút ấy thì con đế yêu ở túi áo tôi khẽ rung lên, tôi như người chết đuối vớ được cái phao vội kêu lên:
- Tôi có điện thoại....

Tôi nói rồi nhanh chóng ngồi dậy móc điện thoại trong túi ra, không kịp nhìn xem là ai đã đưa lên tai nghe:

- Alo, ai đấy ạ?
- SAO GIỜ NÀY MÀ MÀY CÒN CHƯA ĐẾN LỚP HẢ??? _ giọng nói mang tầm cỡ quốc tế của cái Trang vang lên ở đầu máy bên kia khiến tôi rung cả mình, nếu có đội quân chuyên dùng giọng nói để giết người thì Trang chắc chắn sẽ được bầu làm đội trưởng.
- Tao có chút việc bận.
- Mày có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Cái đứa nào còn bảo sẽ chăm chú học tiết cuối cùng của thầy Thiên hả? Thế mà giờ là lúc nào rồi mà mày vẫn chưa chịu vác xác đến_ Trang gay gắt.
- Á....._ tôi kêu lên, rồi vội đưa tay lên xem đồng hồ, trời ơi, tiết học đã sắp kết thúc rồi ư? Tôi cuống quýt kêu lên:
- Sao mày không gọi điện nhắc tao? Làm sao bây h, tao đến không kịp mất.
- Đừng đổ tội cho tao, tao gọi cho mày bao nhiêu lần mà mày có chịu bắt máy đâu.

Thoại chết rồi, trong lúc đến chỗ Phong tôi đã để máy ở chế độ rung, lúc này lại ngủ quên nên không để ý, tôi nhăn nhó nói bằng giọng hối lỗi:

- Xin lỗi, tao để máy ở chế độ rung nên không biết.
- Hừ... thôi nhanh lên, kéo không được gấp thầy....._ nó nói rồi tắt máy cái rụp. Tôi cũng cuống quýt cất cái máy điện thoại đi rồi nhanh chân đứng dậy bỏ đi. Thấy lạ Phong bèn giữ tôi lại ngược mắt lên dò hỏi:
- Có chuyện gì vậy?

Tôi nóng nảy gỡ tay hắn ra rồi trả lời qua quýt:

- Xin lỗi, tôi sẽ nói sau, giờ tôi đang vội lắm.

Nói xong tôi chạy vội ra khỏi phòng của Phong, xuống nhà và bắt taxi đến trường, trong lòng nóng như lửa đốt. Những tưởng có thể được học nốt tiết cuối của thầy Thiên, được một lần trở thành cô học trò ngoan của thầy, nhưng tất cả đã quá muộn. Tôi đau lòng nghĩ, nắm thật chặt tay, ngăn dòng nước mắt chỉ trực trào ra, em xin lỗi, em xin lỗi.....thầy Thiên ơi...

Tôi trả tiền taxi rồi lao như bay vào lớp, nhưng đã quá muộn, lớp học vắng tanh không một bóng người, trên bảng vẫn còn lưu lại nét bút của thầy Thiên.

Quanh lớp vất đầy những mẫu khăn giấy chứng tỏ đã có một trận mưa nước mắt vừa diễn ra trong lớp. Tôi đau đớn đưa tay lên ôm lấy mặt, sao ông trời lại trở trêu như thế, sao cứ bắt tôi phải chọn lựa, Phong và thầy Thiên...

Tôi chưa xót nhìn lên bảng rồi định quay đầu bỏ đi, chợt giật mình khi nghe tiếng gọi ở đằng sau:

- Nhiên...mày đây rồi..._ Con Trang ôm hai cái cặp hót hải chạy đến hồn hên nhìn tôi trách cứ_ Sao bây giờ mày mới đến, có biết thầy Thiên buồn thế nào không?

- Tao xin lỗi_ tôi chẳng biết nói gì chỉ cúi đầu xin lỗi.

- Thôi, đừng nói nữa, thầy Thiên dặn tao đưa cho mày cái này_ Trang nói rồi lôi ở trong cặp ra một con khi bông lông vàng giống màu tóc của thầy Thiên, ở trước ngực có gắn một hình trái tim đỏ au và dòng chữ: "I love you" kèm theo một tấm thiệp hoa hồng rất đẹp.

Tôi cẩn mồi đón lấy con khi bông và tấm thiệp, mỉm cười như mếu một lần nữa tôi lại làm tổn thương ông thầy mất rồi.

- Thôi đừng có cười như mếu thế, trông kinh dị lắm, mày mà nhanh chân là vẫn có thể chào thầy lần cuối đây. Lúc đưa cho tao con khi thầy bảo còn có chút việc trong thư viện, mày thử lên thư viện tầng ba kiểm xem_ Con Trang nhú mày nhìn tôi, thờ dài nói.

- Thật hả?_ tôi reo lên, mắt sáng như vì sao đêm hè, nhìn con Trang với ánh mắt biết ơn_ Ôi Trang ơi, tao yêu mày lắm lắm, mày yên tâm đi mai tao sẽ đãi mày cái kẹo oishi (hehe có 200 đ một cái thôi).

Nói xong tôi vội vã chạy đi, bỏ mặc tiếng hét inh ỏi của con Trang ở đằng sau:

- Sặc, đồ keo kiệt, tao giúp mày bao nhiêu mà mày đãi tao có cái kẹo 200 đ thôi hả? Tốt nhất là mày đi chết đi...

Tôi nhanh chân chạy lên tầng ba vừa chạy vừa lôi tấm thiệp của thầy Thiên ra đọc:

"Tôi trở về trường đây, tôi sẽ không bao giờ quên em đâu vì thế đừng quên tôi nhé! Hãy luôn nhớ rằng dù có xảy ra bất cứ chuyện gì tôi vẫn sẽ luôn ở bên cạnh em. Còn nữa, em không cần phải cảm thấy có lỗi với tôi đâu bởi vì tôi chưa bao giờ thấy hối hận khi đã thích em. Chúc em hạnh phúc - người con gái đầu tiên tôi yêu."

- Quốc Thiên -"

Không biết từ lúc nào nước mắt đã lăn dài trên má, tôi đưa tay khẽ quạt nước mắt, ôm ghì con khi bông cùng tấm thiệp vào lòng.

Cuối cùng cũng đến được phòng thư viện, tôi vội chạy vào ngó quanh quất, nhưng đáp lại tôi chỉ là những kệ sách dài tít tắp đứng im lìm vô cảm. Có lẽ thầy Thiên làm xong việc nên đã đi rồi.

Tôi nghĩ và thất thểu đi ra ngoài, tôi đã nợ thầy ấy quá nhiều, chỉ ít chỉ một lần này thôi tôi cũng muốn được nói lời tạm biệt với thầy ấy, được một lần nói ra rằng tôi thực sự rất quý mến thầy, nhưng có lẽ tôi đã đến muộn rồi.

Tôi buồn bã nghĩ rồi đứng dựa vào lan can, hướng mắt xuống sân trường, để mặc những cơn gió khẽ làm bay mái tóc.

Chợt... tôi giật mình khi bắt gặp dáng người thân quen đang xách cặp đi dưới sân trường. Tôi dụi mắt cố nhìn cho thật kĩ, không sai người đó chính là thầy Thiên. Tôi sung sướng bắc tay lên miệng tạo thành cái loa réo thật to:

- Thầy ơi...

Nghe thấy tiếng gọi, ngay lập tức, thầy Thiên quay đầu lại, ngó quanh quất cố tìm ra vị trí phát ra tiếng nói.

- Em ở đây..._ tôi cố gắng réo to hơn, vẫy vẫy tay.

Thầy Thiên cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía tôi, đôi mắt sáng lên, môi nở một nụ cười ấm áp tựa hồ như ánh nắng mặt trời.

Tôi cũng đáp lại bằng một nụ cười tươi rói, đưa tay lên sát miệng hét lên:

- Em xin lỗi vì đã không thể học tiết học cuối của thầy, em rất thích món quà này_ tôi nói rồi giơ con khi bông lên.

- Không sao, chỉ cần em vui là được.

- Thầy ơi, em muốn nói với thầy rằng: được gặp thầy là niềm hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời của em_ tôi hét lên.

Khuôn mặt của thầy Thiên bùng nở một nụ cười ấm áp, đẹp lung linh, ông thầy bắc tay lên miệng hét lên:

- Tôi đi đây, em phải hạnh phúc đấy._ Nói xong thầy Thiên quay đầu bỏ đi, một tay xách cặp, một tay đưa lên chào tạm biệt tôi.

Tôi đứng dựa vào lan can, nhìn theo bóng dáng của ông thầy khi vàng khê mỉm cười thì thầm nói:

- Cảm ơn thầy... vì đã thích một người như em...

Và rồi tôi cứ đứng đó nhìn theo cho đến khi bóng thầy Thiên mất hút.

Tuổi 17 này đã giúp tôi hiểu ra nhiều điều mà trước giờ tôi chưa biết hoặc chưa từng để ý... cuộc sống là không thể trọn vẹn. Hạnh phúc của người này, lại là bất hạnh của kẻ khác, biết người ta thích mình nhưng lại không thể đáp lại tình cảm đó, cảm giác này thực sự rất khó chịu.

Tình yêu của thầy Thiên nhẹ nhàng ấm áp và đẹp đẽ như những tia nắng kia, nó không hề có sự gò bó, ép buộc, nếu ai trên cuộc đời này cũng học cách yêu như thầy ấy thì chắc chắn sẽ chẳng có người nào phải đau khổ, mất mát vì tình rồi.

Có lẽ người con gái đầu tiên thầy ấy thích là tôi, nhưng người con gái thầy ấy cần chắc chắn vẫn chưa xuất hiện, vẫn còn đang đợi thầy ở phía trước, mong rằng thầy Thiên sẽ sớm tìm được hạnh phúc của đời mình, mặc dù người đem lại hạnh phúc cho thầy ấy không phải là tôi...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Ngày chủ nhật đẹp nhất

Khi em biết mình đã yêu anh, thì cũng là lúc chúng ta phải chia lìa....

Những ngày sau đó mọi chuyện trở lại với nguyên trạng của nó, đoàn thầy cô thực tập trong đó có thầy Thiên đã trở lại với trường đại học sư phạm.

Môn Anh lớp tôi lại do cô Hiền dạy, không hiểu sao giờ đây khi học những tiết học của cô Hiền mà trước đây tôi luôn yêu thích tôi lại hay nhớ đến những giờ học mà thầy Thiên đã dạy. Nhớ dòng chữ mà tôi vẫn luôn miệng chê là xấu như gà bới, loằng ngoằng như giun. Nhớ giọng nói mà tôi vẫn cười bảo là ngọng lú ngọng lồ, tất cả đã trở thành những hoài niệm khó quên.

Nhưng cái nguyên trạng mà tôi nói ở đây nó còn tồi tệ hơn nhiều, về chuyện Phong và Vân kiss nhau rồi bị tung ảnh lên bảng tin, ngay khi vừa đi học trở lại. Phong đã xử lý gọn bằng cách cấm phạt một con dao găm lên chính giữa cái bảng tin cùng một dòng chữ sắc mùi khủng bố:

"Nếu ai còn dám nhắc lại chuyện này thì cứ liệu hồn con dao"

Lẽ dĩ nhiên là thần dân trường Thanh Đằng khi nhìn thấy cảnh tượng này đều diễn bộ mặt cá chết trôi, không dám hé răng bàn tán nửa lời, mọi chuyện coi như bị chìm vào dĩ vãng.

Nhưng chuyện tồi tệ còn chưa dừng lại ở đây, thật không hiểu cái tên đó ăn nhằm phải cái gì mà chưa thêm hỏi ý kiến của tôi đã dám lên đài phát thanh của trường, thông báo tôi là bạn gái chính thức của hắn, huhuhu hắn đúng là muốn tôi chết vì mất mặt mà, ba năm cấp III tươi đẹp của tôi đã bị hắn phá hủy hoàn toàn.

Hành hạ tôi như vậy thầy vẫn chưa đủ, hắn còn tiếp tục làm phiền tôi vào giờ ăn nữa chứ. Cứ đến bữa trưa tại căng tin của trường là hắn kéo ghế ngồi xuống bên cạnh tôi ăn uống tự nhiên như ruồi, mà thử hỏi làm sao tôi cái thể nhai cộng nuốt ngon lành khi phải hứng chịu hàng ngàn con mắt to nhỏ khác nhau soi mói hướng về phía mình.

Ngồi ăn với hắn mà tôi toát cả mồ hôi, giảm được mấy lạng mỡ, đã thế nét ăn của hắn lại xấu vô cùng.

Ai đòi một miếng thịt mà hắn ăn nửa lạng, còn nửa mỡ thì bỏ đi, không những vậy rau củ cải, hành họ trong bát thức ăn cũng bị hắn cho vào sọt rác không thương xót. Lạ chưa, nhìn hắn ăn như vậy mà tôi thấy thương thay cho mấy con lợn đã mất công tiến thịt cho hắn xực, thương cả mấy cô bác nông dân quanh năm mồ hôi đầm áo trồng ra những thứ rau củ ngon lành để đến bây giờ hắn vất đi như vất cục xương chó híc híc.

Người ta bảo càng gần nhau càng thấy quý mà sao càng gần hắn tôi càng thấy ghét thế nhỉ???

.....

Cuối cùng cũng đến chủ nhật, cái ngày mà tôi mong đợi nhất trong tuần, tôi sung sướng thiết lập ra một kế hoạch hoàn hảo.

- Buổi sáng: ngủ

- Buổi chiều: đến nhà sách

Cầm bảng kế hoạch chỉ vồn vện có hai dòng, tôi sung sướng thực hiện ngay, cảm thấy thế giới này thật là tuyệt đẹp.

Vì tối hôm qua mãi lướt web nên ba giờ đêm tôi mới đi ngủ, vì thế mà hôm sau tôi đã đánh một giấc đến tận lúc ăn trưa (Ặ Ặ).

Buổi chiều tôi xin phép mẹ rồi thông thả đạp xe đến nhà sách, thật là hạnh phúc, vậy là cả buổi hôm nay tôi có thể đóng đô ở đây rồi hè hè. Nhìn những

chồng sách cao ngất ngưỡng, tôi sung sướng tặng cho chị thủ thư một nụ cười toe toét và ngay lập tức nhận được một ánh mắt khó hiểu kèm theo câu lầm bầm:

"Người thần kinh cg biết đọc sách à? "

Đúng là đau hơn hơ, tôi cay đắng nghĩ thầm rồi cố kiềm chế cơn giận đi vào trong lòng sách. Chà chà, nhiều quá, không biết nên chọn cuốn nào đây. Tôi nghĩ rồi ngó quanh quất, chợt đập vào mắt tôi là một cuốn sách bìa đen đề chữ: "Những hiện tượng kì bí xung quanh các loài hoa"

Tôi bị đầu đề và cái bìa đen cuốn hút ngay lập tức, tuy nhiên cuốn sách này lại nằm ở tầng ba vượt quá khả năng về chiều cao của tôi. Nhưng tôi thực sự rất muốn đọc nó, nếu bỏ đi thì tiếc quá, tôi nghĩ rồi cắn môi cố nhảy lên với quyển sách nhưng một lần hai lần đều không tới.

Đột nhiên có một bàn tay vươn lên nhẹ nhàng lấy cuốn sách đó ra khỏi kệ và đưa nó cho tôi, mừng quá, tôi vội vớ lấy cuốn sách cúi đầu cảm ơn rồi rít.

- Đúng là đồ hột mít _ giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên. A cái thằng cha này lão cậ mình cao ráo rồi dám nói tôi là đồ hột mít, con trai thời nay đúng là toàn một lũ bất lịch sự. Tức khi tôi định ngẩng lên chằm cho hấn câu nói móc thật đau, gì chứ khả năng nói móc nói mỉa của tôi thì đừng nói là một thằng đến 10 thằng cũng không địch nổi nữa là, nghĩ vậy tôi bèn hất mặt lên nhìn kẻ đối diện và...

- Á..... _ khuôn mặt lạnh lùng của Phong đập vào mắt khiến tôi giật mình đầu đập vào kệ sách nổi một cục u to đùng, tôi nhăn nhó xoa xoa đầu lắp bắp nói:

- S...a...o cậu lại ở đây?

- Sao tôi lại không thể ở đây hả đồ hột mít? _ hấn nhếch mép hỏi lại, cô tình nhân thật mạnh từ "hột mít" khiến tôi tức sôi cả máu, tôi nắm chặt tay cố lấy lại bình tĩnh nhếch mép nở một nụ cười đều nói:

- Phải rồi tôi là đồ hột mít, nhưng... chẹp chẹp, cậu nhìn lại cậu xem người đâu mà dài dài trông chả khác gì một quả chuối cả mà ít nhất thì hột mít tôi nó còn cứng cáp, dễ xương chứ còn chuối cậu thì haizz... chỉ cần dẫm một cái là nát bét he he... xem ra cậu cũng như vậy nhỉ? _ tôi nói rồi nhìn hấn cười khoái chí

- Cậu.....

- Tôi làm sao? Tại cậu chọc tôi trước ấy chứ, mà thôi tôi không rảnh để cãi nhau với cậu đâu, tôi đang bận lắm, dù sao thì cũng phải cảm ơn cậu đã lấy hộ cuốn sách _ tôi giơ cuốn sách lên rồi quay đầu định bỏ đi, nhưng chưa kịp đi được mấy bước thì đã bị Phong kéo tay giữ lại:

- Khoan đã, tôi ở đây chờ cậu cả buổi mà cậu chỉ phán mấy câu xanh rờn như thế rồi bỏ đi mà xem được hả? _ hấn nhăn mặt cau có nhìn tôi nói.

- Sao cậu lại chờ tôi cả buổi ở đây? _ tôi ngạc nhiên hỏi lại.

- Tôi đoán chủ nhật cậu sẽ đến nhà sách nên đã chờ cậu ở đây.

- Nhưng cậu chờ tôi có chuyện gì?

- ..... Hôm nay cậu đi chơi với tôi được không _ hấn ngập ngừng một lúc rồi nói huych toẹt ra.

- Đi chơi? Sao tự dưng lại... Nhưng thôi bây giờ tôi bận lắm, không rảnh đi linh tinh với cậu đâu. Suốt cả tuần cậu hành tôi chưa đủ hay sao mà đến cái ngày nghỉ cuối tuần còn làm phiền tôi nữa _ tôi nhún mày cau có nói.

- Không được từ chối, hôm nay nhất định cậu phải đi với tôi _ hấn kiên quyết nói.

- Ở hay ở đâu ra cái thói độc tài phát xít thế, cậu là bố tôi hay sao mà tôi phải nghe theo cậu? Tôi nói rồi không đi là không đi, vừa mới mượn được cuốn sách hay, chưa đọc được trang nào đã phá _ tôi cau nhàu.

- Tôi mua cho cậu quyển này là được chứ gì?

- M...u...a? _ tôi lắp bắp nói rồi nhìn vào giá tiền trên gáy sách, những mấy trăm k lặn, với giá tiền này có mơ tôi cũng không dám nghĩ đến. Nước Việt Nam ta nghèo như thế chung qui lại cũng chỉ tại mấy tay phá gia chi tử vùng tiền không tiếc tay như hấn. Tôi nuốt nước bọt ừng ực méo mó nói:

- Thôi, không cần đâu, tôi mượn đọc ở đây chỉ mất có vài nghìn việc gì phải mua đến mấy trăm k lặn, tốn money lắm. Đề dịp khác tôi đi với cậu không được sao?

- Vậy là cậu không đi chứ gì? _ hấn gằn giọng hỏi, đôi mắt ánh lên tia lửa.

- Ừm... _ tôi dè dặt gật đầu, chuẩn bị tư thế chuồn trước khi hấn nổi cơn điên.

Nhưng trái với dự tính của tôi, hấn chỉ lẳng lặng buông tay tôi ra, nhìn tôi buồn bã nói:

- Hôm nay là sinh nhật của tôi, từ trước đến nay không có ai dự sinh nhật với tôi cả, vốn tưởng rằng năm nay có thể cùng cậu chúc mừng sinh nhật ai ngờ.....

Hắn bỏ lưng câu nói rồi lẳng lặng quay đầu thất thểu bỏ đi, lạ chúa hắn nói như thế thì đến bố tôi cũng chẳng thể nào từ chối được, tôi tự vỗ tay lên đầu đánh bốp thờ dài thườn thượt rồi gọi với theo hắn:

- Khoan đã... Tôi đi với cậu là được chứ gì?

Nghe thấy vậy, hắn quay lại nhìn tôi mắt sáng lên, môi khẽ nhếch một nụ cười đẹp tuyệt, tôi nhìn hắn bất giác cũng mỉm cười theo, đúng là đồ du côn ngốc nghếch.....

Hắn đưa tôi đi chơi rất nhiều nơi, toàn là những nơi có cảnh đẹp bình dị trong thành phố mà trước giờ tôi không biết hoặc không để ý, quả thật đây là lần đầu tiên trong đời tôi cảm thấy vui vẻ và cười nhiều như thế, hạnh phúc phải chăng chỉ đơn giản như thế này?

Cuối cùng khi trời đã về chiều, chúng tôi dừng chân ở công viên trung tâm thành phố, nơi đây tập chung nhiều cặp nam nữ đang yêu rủ nhau đi chơi.

Tôi ngó tay xem đồng hồ, tầm này là tôi phải về nhà rồi, trong lúc tôi đang phân vân không biết có nên bảo hắn đưa về không thì hắn đột nhiên gãi gãi đầu ngượng nghịu nói với tôi:

- Cậu đưa tay ra đi.

- Tại sao? _ tôi trở mắt hỏi lại.

- Thì cứ đưa tay ra đi, tôi không làm gì đâu mà sợ _ hắn gất.

Tôi cau mày nghi hoặc nhìn hắn rồi cũng rụt rè đưa tay ra. Hắn dứt tay vào túi quần, lấy ra một cái hộp nhỏ, hắn bật nắp mở hộp rồi lấy từ trong hộp ra một cái nhẫn rất đẹp đeo vào ngón tay tôi. Tôi giật mình đưa tay lên xem ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì đây?

- Tặng cậu đấy, cái này là chiếc nhẫn mà tôi tình cờ thấy được, nó rất hợp với cậu.

- Nhưng hôm nay là sinh nhật cậu mà. Sao lại tặng quà cho tôi?

- Cậu đã cho tôi rất nhiều rồi.

- Ô hơ, cậu có bị âm ỉc không đấy? Cả ngày hôm nay tôi đã mất xu nào để mua quà cho cậu đâu.

- Nhưng cậu đã đi chơi với tôi, cùng tôi đón sinh nhật đó là món quà ý nghĩa nhất mà tôi từng nhận được _ hắn nhẹ nhàng nói.

Tôi cắn môi, cảm động suýt rơi nước mắt, một người lạnh lùng như hắn mà cũng nói ra được mấy câu sến như thế này ư? Tôi bỗng cảm thấy bối rối tột, mím môi, cúi đầu vờ về cái nhẫn. Tự nhiên có một bầu không khí ngưng ngưng bao trùm lên tất cả, làm sao bây giờ?

Phải mau mau tổng tiền cái không khí đáng nguyên rủa này đi mới được, tôi nghĩ rồi đột nhiên đánh trống lảng nói:

- Ô... ừm, khát nước quá...

Như bắt được vàng Phong vội vàng nói như reo:

- Để tôi đi mua nước _ vừa nói xong hắn đã chạy đi mất hút, tôi nhìn theo bóng hắn mà phì cười, có lẽ tảng băng trong hắn đang dần tan.

Tôi đứng ở đó mần mê cái nhẫn trên tay, nó là loại nhẫn bản to, màu sáng bạc được chạm trổ khéo léo, hai khe nhẫn được rất vàng rất đẹp. Đang mê mẩn ngắm cái nhẫn, lơ ngơ thế nào mà tôi đâm phải một bà chị ăn mặc rất sexy cặp chân dài đến nách, khiến chị ta lao đảo suýt ngã, thấy vậy tôi vội quay lại rồi rít xin lỗi:

- Xin lỗi... thực sự xin lỗi chị.

Chị ta nhìn tôi ánh mắt tóe lửa rồi quay sang tên người yêu đang đi bên cạnh là một tay mặt mũi bặm trợn nũng nịu nói:

- Anh..... con nhỏ đó cố tình xô ngã em.

Tên kia quay ra nhìn tôi, đôi mắt trừng lên, bề tay rôm rốp quát:

- Con nhỏ chết tiệt, mày tới số rồi _ nói xong hắn dùng lực đẩy tôi một cái thật mạnh khiến tôi bắn ra đằng sau.

- Á..... _ tôi chỉ kịp kêu lên thất thanh rồi ngã bở chùng ra đằng sau suýt thì nát luôn cái bàn tọa, ôi má ơi đau thấu xương ứa nước mắt, tôi cố nhịn đau, chống tay đứng dậy. Nhưng sao tôi thấy trống trống ở ngón tay thế nhỉ, tôi nghĩ rồi vội đưa bàn tay lên xem, thôi chết cái nhẫn của Phong mất tiêu đâu rồi. Tôi hốt hoảng nhìn quanh quất, chợt nhận ra chiếc nhẫn đã hạ cánh ngay dưới chân bà chị sexy kia, thấy vậy tôi mừng rỡ chạy đến nhưng chưa kịp nhặt lấy cái nhẫn thì đã bị bà chị kia nhanh tay cướp mất.

- Oa... Cái nhẫn này đẹp ghê_ bà chị kêu lên ngắm nghía cái nhẫn xuyết xoa.

- Chị ơi, đây là nhẫn của em, cho em xin lại_ tôi nhìn chị ta bằng đôi mắt khản thiết, kiên nhẫn chìa tay ra.

Chị ta cau mày nhìn tôi, rồi tiện tay ném cái nhẫn xuống đất bực bội nói:

- Mất cả húng, trà, đây cóc thềm.

Tôi xót xa nhìn cái nhẫn lăn dưới đất, nhẫn nhin cúi xuống định nhặt cái nhẫn lên thì đúng lúc ấy đế giày cao gót nhọn hoắt của bà chị kia chuẩn bị giáng xuống tay tôi, tôi bàng hoàng không kịp rút tay lại, thôi chết rồi kì này không nát tay gãy xương mới là lạ.

Tôi hoảng kinh nghĩ, nhưng đúng lúc ấy, có một bàn tay đột nhiên xuất hiện kéo tay tôi ra, chiếc giày cao gót gõ xuống nền đất kêu cái bộp, tôi nhìn theo mà hoảng hồn, vội quay sang bên cạnh Phong đang nắm chặt lấy tay tôi, đôi mắt ngùn ngụt lửa giận.

- Phong_ tôi kêu lên.

Nghe thấy tôi gọi hấn bèn thu lại ánh mắt tức giận ấy quay sang tôi dịu dàng nói:

- Cậu có làm sao không?

- Không, tôi không sao.

- Đúng im đây chờ tôi_ hấn nói rồi buông tay tôi ra đi đến đứng đối diện trước tên người yêu mặt mũi bặm trợn của bà chị sexy kia gằn giọng quát:

- Mày đẩy bạn gái tao ngã phải không?

Tên kia mặc dù to con hơn Phong nhưng cũng hơi nhợt trước khuôn mặt đặng đặng sát khí cùng đôi mắt tóe lửa của hấn tuy nhiên vẫn cố cứng giọng hếch mặt lên nói:

- Đúng, thì sao?

Ngay khi câu nói của hấn vừa dứt Phong đã lao đến phóng cho hấn một cú đá thiết mạnh vào bụng, tên này đau quá kêu rú lên ngã sòng soài ra đất, ngay lập tức Phong nhanh nhẹn nhảy lên ngực hấn túm cổ đầm lia lia khiến hấn phụt cả máu mũi. Thôi chết tình hình này cứ kéo dài thì không ổn, tôi nhìn ánh mắt đại đi vì giận của Phong hoảng kinh vội chạy đến níu tay hấn kêu lên:

- Thôi Phong, cậu đánh nữa là xảy ra án mạng đấy.

Nghe tiếng tôi nói hấn mới dừng tay quay ra nhìn tôi một cái rồi thờ dãi chỉ thẳng tay vào mặt tên kia quát:

- Đây chỉ là đòn cảnh cáo thôi, lần sau còn tái phạm thì mày cứ liệu hồn.

Nói xong hấn đứng dậy, phui bụi trên quần áo, rồi lừ mắt sang nhìn bà chị sexy đang co rúm người lại vì sợ kia.

Phong khẽ nhếch môi cười dùng ngón chỏ ngoắc ngoắc ra hiệu cho chị ta đến gần. Lạ chúa, tôi nhìn theo mà nuốt nước bọt ừng ực không lẽ hấn định đánh cả đàn bà con gái chắc.

Gì chứ tay Phong này thì dấm lắm, tôi nghĩ và thầm mong bà kia sẽ sợ mà bỏ chạy đi, nhưng chị ta vẫn ngoan ngoãn đi đến gần Phong, không hiểu là vì sợ hay là vì mê mẩn vẻ đẹp trai của hấn nữa, pò tay.

Phong nhìn bà chị sexy cười gằn rồi "nhẹ nhàng" nói:

- Cởi giày ra.

Chị ta trở mắt nhìn nhưng cũng ngoan ngoãn làm theo, tháo đôi giày cao gót ra, ngay lập tức Phong giật lấy đôi giày ném thật mạnh đi mỗi chiếc một ngã, lừ mắt quát:

- Để xem cô còn dùng đôi giày này để dẫm lên tay người khác được không, vì là con gái nên tôi không thêm đánh cho bản tay, cút đi.

Bà chị sexy bị Phong quát run cầm cập vội vàng kéo tên bồ lủi mất Tôi thì thờ phào nhẹ nhõm, may quá không có chuyện gì xảy ra, tôi vuốt ngực một cái rồi níu tay Phong nhìn hấn dò hỏi:

- Này, cậu không bị sao đấy ch...

Nhưng không để tôi nói hết câu Phong đã quay ra ôm ghì tôi vào lòng nói bằng giọng hối lỗi:

- Xin lỗi, đáng ra tôi không nên để cậu lại một mình, tôi không nên bỏ cậu mà đi mua nước, xin lỗi...

Tôi hơi ngờ ngàng rồi cũng vòng tay ôm lấy hấn, chuyện bị mẹ bỏ rơi từ nhỏ có lẽ đã trở thành vết thương lớn trong lòng hấn vì vậy mà giờ nó đang ám

ánh hấn khiến hấn trở lên nhạy cảm với việc bị người khác bỏ rơi, tôi đau lòng nghĩ, nước mắt đã long lanh ở khóe mi. Đây...có lẽ là ngày chủ nhật đẹp nhất trong đời tôi...

Nhưng tôi không hề biết rằng trong khi mình đang hạnh phúc đắm chìm trong vòng tay ấm áp của Phong thì đã có một ánh mắt giận dữ đang trừng trừng nhìn tôi ở phía sau. .... Sau đó Phong đưa tôi về nhà an toàn, ngay khi vừa bước vào nhà tôi đã giật mình khi thấy cái xe của bố đỗ trước cửa. Sao hôm nay bố tôi lại về đột xuất vậy nhỉ? Tôi nghĩ thầm trong đầu, bỗng cảm thấy khó thở tim đập thình thịch. Cảm giác như sắp có chuyện gì xảy ra vậy. Đúng lúc ấy, chị Lan từ trong nhà đột nhiên chạy ra hét hải nói:

- Sao giờ này mới về, bố em đang ở nhà đấy, không biết đã xảy ra chuyện gì mà trông mặt ông đáng sợ lắm, chị và mẹ em cũng không dám hé răng nửa lời, em thử vào xem thế nào đi.

- Vâng ạ._ tôi gật đầu cười lấy lệ rồi rón rén đi vào nhà, ngu gì mà vác mặt đến diện kiện bố tôi lúc này. Trong những trường hợp như vậy tốt nhất là cứ đi tránh bão trước đã. Tôi nghĩ rồi nhẹ nhàng vào nhà cố gắng để không phát ra tiếng động mạnh.

- N..h..i..ê..n_ giọng nói lạnh lùng của bố đột nhiên vang lên khiến tôi giật mình suýt nữa thì lên con đột quỵ. Tôi khẽ đưa tay lên chặn ngực vội vàng quay lại, bố tôi đang đứng ở ngay đằng sau, khuôn mặt đặng đặng sát khí. Tôi nhìn ông mà người run lẩy bẩy, suốt từng ấy năm sống cùng bố chưa lần nào tôi thấy gương mặt ông đáng sợ như vậy.

- Đi theo bố vào phòng_ bố tôi lạnh lùng nói rồi chắp hai tay lại đi về phía thư phòng. Tôi đau khổ đưa hai tay ôm má rồi riu riu đi theo bố.

- Đóng cửa lại_ bố tôi ngồi xuống một cái ghế và lạnh lùng ra lệnh, tôi ngoan ngoãn làm theo đóng cánh cửa phòng lại rồi đi đến đứng đối diện trước mặt bố tôi.

- Chiều hôm nay con đã đi đâu?_ bố tôi nhìn thẳng vào mặt tôi hỏi.

Nghe thế tôi giật mình thót cả tim, tuy trong bụng thì đang nóng như lửa nhưng ngoài mặt tôi vẫn tỏ ra bình tĩnh cố cứng giọng nói:

- O, dạ hôm nay con đến nhà sách.

Tôi nói xong thì nuốt nước bọt ừng ực, cúi gằm mặt xuống.

RẦM. .... Bố tôi đập bàn một cái thật mạnh khiến tôi giật thót cả người tim suýt vọt ra ngoài_ Nhìn thẳng vào mặt bố đây, từ bao giờ con học cách biết nói dối thế hả? Nếu hôm nay con đến nhà sách thì người bố nhìn thấy ở công viên tay trong tay ôm ấp một thằng con trai là ai? Há??_ Bố tôi gầm lên.

Tôi bàng hoàng mất mớ to ra nhìn bố tôi, chẳng lẽ ông đã nhìn thấy tôi và Phong ôm nhau. Lần này thì tôi chết không còn đường lui nữa rồi.

- Sao hả? Không nói được gì à? Bố đã dặn con như thế nào con còn nhớ không?

- Con vẫn nhớ, nhưng con đã 17 tuổi rồi mà bố, lúc này mà biết yêu thì cũng đâu có gì là xấu_ tôi yếu ớt nói.

- Hồng, hồng hết rồi, không thể có cái kiểu mới tí tuổi đầu đã tập tành yêu đương được. Bố không ngờ con lại đồ đốn ra như thế, uống công bố đã tin con.

- Bố ơi, xin hãy nghĩ thoáng đi một chút được không? Con vẫn sẽ chăm chỉ học hành mà_ tôi khẩn thiết nói.

- Thế nào là chăm chỉ? Tuổi của con chỉ được nghĩ đến học không được nghĩ thứ gì khác, nếu đã vướng vào chuyện yêu đương rồi thì làm sao có thể chăm chỉ được chứ. Muốn yêu đương gì hãy đợi đến khi con tốt nghiệp đại học.

- Nhưng. ....

- Thôi, không nói nhiều nữa, đã thế thì bố sẽ cho con ra nước ngoài du học sớm, dù sao thì với trình độ của con cho xin nhảy lớp là chuyện nhỏ._ bố tôi thẳng thừng nói.

Tôi nghe lời ông phán mà chết lặng cả người, cảm giác như tiếng sét bên tai. Điều này thật quá sức tưởng tượng, tuy tôi đã có dự định là sẽ ra nước ngoài du học nhưng đi bây giờ là quá sớm, tôi còn chưa cả kịp chuẩn bị tâm lý, hơn nữa Phong. ....

- Không được đâu bố ơi, con mới học lớp 11 thôi mà_ tôi cố vớt vát.

- Sao lại không được, với sức học của con lại từng đoạt nhiều giải trong các kì thi quốc tế, bố có thể dễ dàng xin cho con tấm bằng tốt nghiệp cấp ba, rồi sau đó con sẽ ra nước ngoài du học.

- Con sẽ đi, nhưng không phải bây giờ, bố không thể đợi đến năm con học lớp 12 rồi mới đưa con sang nước ngoài được sao?

- Nếu bố để con ở lại đây thêm một năm nữa thì liệu con còn có đủ dũng khí để đi du học nước ngoài không? Chắc chắn rồi con sẽ bị chuyện tình cảm làm cho bi lụy, tâm tưởng từ đó cũng thay đổi theo vì thế bố nhất định không để chuyện đó xảy ra được.

- Nhưng. ...

- Không lằng nhằng, bố nói một là một, hai là hai. Con chuẩn bị mọi thứ đi, mai bố sẽ thông báo với nhà trường, con đến chào các bạn lần cuối. Ngày kia sẽ bay luôn, con cần sang bên đây sớm để thích ứng với môi trường lạ dần đi. Bố sẽ gọi điện cho cô Dung bên Mĩ._ bố tôi nói dứt khoát rồi đi ra ngoài, để mặc tôi đứng chết trân trong phòng. Tôi phải làm sao đây, bố tôi đã nhất quyết dồn tôi đến bước đường cùng rồi...

Tôi đã thức cả đêm để suy nghĩ về vấn đề vừa mới xảy ra, tôi nghe thấy dưới nhà có tiếng cãi nhau, tiếng đập vỡ, rồi tiếng mẹ tôi khóc, cuối cùng là câu nói lạnh lùng của bố tôi:

- Bằng giá nào tôi cũng phải đưa con Nhiên đi du học sớm, không thể để tương lai của nó bị ảnh hưởng được.

Tôi mệt mỏi ngã xuống giường, từ cái ngày của 10 năm về trước đó, bố đã trở thành người duy nhất mà tôi không dám cãi lời, và lần này có lẽ cũng vậy...

...

Sáng hôm sau tôi thức dậy trong một trạng thái vật vờ vì mất ngủ, dường như trong nhà, ai cũng có cùng một tâm trạng như tôi, mặt mũi người nào cũng thều thào, mắt mẹ tôi còn sưng húp cả lên.

- Con cứ đến trường như bình thường để chào tạm biệt bạn bè, bố sẽ thương lượng với nhà trường._ bố tôi lạnh lùng nói.

- Vâng..._ Tôi gạt đầu chán nản, chiếc đĩa rơi xuống đất trong vô thức, miếng cơm trong miệng tự dưng đắng ngắt.

...

Tôi lặng lẽ rảo bước đến trường trong một tâm trạng phấp phỏng lo âu. Quả thực bây giờ tôi không biết mình có nên nói với Phong mọi chuyện không? Tôi không thể bỏ đi mà không nói một lời nào lại càng không đủ dũng khí để nói với hắn sự thật.

Nếu như Phong biết ngày mai tôi phải ra nước ngoài du học thì chắc hẳn sẽ rất sốc điều đó chẳng khác gì việc tôi bỏ rơi cậu ấy cả. Vì vậy mà tôi cứ phân vân nửa muốn nói nửa muốn không nói, thêm vào đó tôi còn có Trang con bạn chí cốt, không biết nó sẽ phản ứng thế nào khi biết tôi sắp phải ra nước ngoài du học. Nhìn khuôn mặt tươi cười của nó, tôi bỗng thấy chạnh lòng.

- Hôm nay mày làm sao thế Nhiên?_ Trang nhíu mày nhìn bộ dạng như người mất hồn của tôi ngờ vực hỏi.

- Tao...Ừm... Tao có chuyện muốn nói với mày.

- Ừ thì nói đi, làm gì mà mặt mày nghiêm trọng thế?_ nó lo lắng nhìn tôi hỏi.

- Tao sắp ra nước ngoài học, ngày mai tao bay rồi._ tôi cúi đầu nói.

- Hahaha, mày cũng tếu ghê nhỉ, thôi đi tao không rảnh nghe mày đùa đâu._ nó cười như nắc nẻ nói.

- Tao không đùa đâu, là thật đấy._ tôi nhìn sâu vào mắt nó nói.

Thấy biểu hiện nghiêm túc của tôi con Trang hơi hoảng, vội nói:

- Tao không thích đùa dai nghe Nhiên, mày đừng có đùa kiểu ấy, tao giận thật đấy.

- Đó là sự thật, hôm qua bố tao thấy tao ôm Phong, ông nổi trận lôi đình bắt tao phải đi du học sớm.

- Tao không tin._ con Trang trừng mắt nói.

- Mày không tin không được, vì đây là sự thật.

- Tại sao? Mày nói đi, sao mày không đấu tranh, sao không thử cãi lại lời bố mày một lần._ Trang chưa xót hỏi tôi.

- Tao có thể làm trái lời ông trời nhưng không thể làm trái lời bố, tao nợ ông ấy quá nhiều.

- Mày đi rồi tao phải làm sao đây? Không có mày tao buồn lắm, tao đã quen có mày suốt từng ấy năm, giờ mày nói đi là đi luôn sao?_ Trang nói, nước mắt đã long lanh ở khóe mi, tôi chưa xót ôm lấy nó rồi cùng khóc rung rức.

- Tao xin lỗi, được làm bạn với mày là may mắn lớn nhất đời tao...

Một lúc sau khi hai đứa đã bình tĩnh trở lại, cái Trang lên tiếng hỏi tôi:

- Mày đã nói cho Phong biết chưa?

- Tao định nói, nhưng không dám, tao sợ cậu ấy không chấp nhận...

- Ờ... tao hiểu chắc là cậu ấy sẽ rất đau khổ...

Tiết cuối cùng của buổi học hôm đó, thầy Nam chủ nhiệm bước vào lớp trên tay là học bạ của tôi, vậy là đã đến giờ chia li rồi ư? Mái trường này, nơi tôi đã gắn bó suốt hai năm trời nhưng lại không thể cùng nó đi đến hết những năm học cấp ba, thời gian ơi, nếu có thể xin hãy dừng lại.

- Hôm nay thầy muốn thông báo cho lớp một tin buồn, sau ngày hôm nay bạn Nhiên sẽ không còn học trong lớp ta nữa, Nhiên sẽ ra nước ngoài du học... _tiếng thầy Nam sang sảng trên bục giảng khiến tôi nghẹn cả lời, tất cả thân dân trong lớp 11A1 đều quay xuống nhìn tôi, những cái nhìn xót xa, bàng hoàng những cũng thật âm áp, thấm đượm tình bạn bè.

Có lẽ khi sắp phải rời xa rồi tôi mới nhận ra những thứ bình dị xung quanh mình lại quý giá đến vậy. Trong khoảnh khắc này tôi thật sự không biết nên nói gì chỉ cúi đầu lặng lẽ, đúng lúc ấy chợt.....

_RẦM... _cánh cửa lớp tôi bị đẩy ra bằng một lực khá mạnh, Phong đột ngột xuất hiện, thờ hồn hển, chiếc cà vạt thắt ở cổ bị lỏng lẻo, mồ hôi chảy ròng ròng. Vài sợi tóc màu nâu hạt dẻ hơi bết lại trên trán, Phong khẽ đưa tay lên lau mồ hôi đang chảy trên mặt rồi quay ra nói với thầy Nam:

- Xin phép thầy cho em gặp bạn Nhiên một chút.

Rồi không kịp để thầy Nam đồng ý, hắn đã phăng phăng đi xuống cuối lớp kéo tay tôi đi trước con mắt ngỡ ngàng của tất cả mọi người.

Tôi không nói gì chỉ lặng lẽ đi theo để mặc hắn kéo đi. Phong đưa tôi đến vườn cỏ sau trường nơi đây mọc đầy những bông hoa bồ công anh, chỗ này gần như tách biệt với ngôi trường, từ lâu đã ít người lui đến bởi nghe đồn là ở đây có...ma.

- Sao cậu lại đưa tôi đến đây? _tôi khẽ hỏi.

- Đây là nơi duy nhất không ai có thể làm phiền chúng ta, những lúc buồn tôi thường đến đây để nghỉ ngơi.

Hắn nói rồi dẫn tôi đến giữa cánh đồng, nơi những bông hoa bồ công anh mọc dày nở rộ, những cánh hoa khẽ bay tứ tung trong chiều gió. Thật kì lạ, sao đến bây giờ tôi mới nhận ra nơi này thật là đẹp.

- Cậu nói đi, có phải cậu sắp đi du học rồi không? _ Phong đột ngột quay ra hỏi, hai tay hắn bóp mạnh vào vai tôi đau điếng.

- Là..m sao cậu biết? _ Tôi ngạc nhiên áp ứng hỏi.

- Là ông thầy đó nói với tôi.

=====

.....

" - A lô ai đấy ?

- Cậu có thể nói chuyện với tôi một chút được không? Tôi là Thiên, thầy thực tập của Nhiên.

- À, ra là anh, sao há có chuyện gì không?

- Nhiên sắp đi du học rồi, ngày mai là cô bé sẽ bay

- Cái gì? Đừng có đùa.

- Tôi không đùa đâu, là sự thật đấy, bố Nhiên biết chuyện của hai người nên đã bắt cô bé ra nước ngoài du học sớm.

- Sao anh lại biết?

- Mẹ Nhiên vừa gọi điện báo cho tôi, nếu cậu không nhanh là sẽ không được gặp cô bé lần cuối đâu.

- Nhưng tại sao anh lại nói chuyện này cho tôi biết? Không phải anh cũng...

- Phải, tôi cũng rất thích Nhiên, nhưng người Nhiên thích và cần nhất là cậu chứ không phải là tôi, nếu thấy có lỗi với tôi thì hãy đối xử thật tốt và làm cho Nhiên hạnh phúc, tôi nói với cậu điều này, trên danh nghĩa là một người từng thích cô bé.

- Dù sao.... Cũng phải cảm ơn anh...."

=====

- Thì ra là vậy, thầy ấy thật sự rất tuyệt_ tôi nói và ngược ánh mắt buồn về phía xa xa.
- Bây giờ không phải là lúc nói chuyện đó, cậu hãy trả lời câu hỏi của tôi đi, có thật là cậu sẽ ra nước ngoài du học không?_ Phong trừng mắt nhìn tôi, gay gắt hỏi.
- Xin lỗi, tôi cũng định nói cho cậu biết sớm nhưng chưa có dịp, thật ra hôm qua bố tôi đã thấy tất cả mọi chuyện, ông muốn tôi ra nước ngoài ngay lập tức, mọi thủ tục cũng được làm xong rồi.
- Không còn cách nào khác sao? Cậu không thể làm trái lời bố một lần vì tôi hả?_ Phong cay đắng hỏi.
- Xin lỗi, rất xin lỗi cậu. Tôi có thể chống lại cả thế giới này, nhưng riêng ông ấy thì không thể_ tôi đau khổ nói.
- Tại sao lại không thể?
- Vì ông ấy là người đã sinh ra tôi hai lần.
- Là sao?_ Phong nhú mày nhìn tôi tỏ vẻ không hiểu
- Chuyện đã xảy ra cách đây 10 năm rồi, nhưng nó vẫn còn ám ảnh tôi mãi mãi_ tôi nói rồi khẽ vuốt mớ tóc mai lòa xòa trước mặt, thờ dài nhớ lại cái đêm kinh hoàng ấy.
- Khi đó tôi mới chỉ là một con bé 7 tuổi, tối hôm ấy, bố mẹ tôi bận đi thăm người ốm đã dặn một người hàng xóm trông tôi, nhưng vì ham vui nên nhân lúc cô hàng xóm ngủ say, tôi len lén đi xuống nhà bếp nghịch lửa, không ngờ tôi lỡ tay làm đám cháy lan mạnh ra, khu nhà bếp ngập trong biển lửa. Lúc ấy tôi không biết nên làm gì chỉ luôn miệng khóc gọi bố, và rồi ông xuất hiện thật. Bất chấp biển lửa ông lao vào để cứu tôi. ...Tuy vẫn giữ được mạng sống nhưng...con mắt trái của ông kể từ sau ngày hôm đó... đã mãi mãi không thể nhìn thấy được nữa...._ nói đến đây nước mắt đã lăn dài trên má tôi.

Phong đau đớn nhìn tôi cố nén tiếng thở dài rồi dịu dàng dùng những ngón tay dài mảnh khảnh của mình lau nước mắt cho tôi.

- Vậy là không thể cứu vãn được rồi à?_ Phong hỏi
- Ừm...._ tôi chẳng biết nên nói gì chỉ nhẹ nhàng gật đầu, đôi khi tình yêu không phải là tất cả, sống cùng con người ta còn có tình cảm gia đình, sự hối lỗi, thương cảm và lòng biết ơn sâu sắc. Bố tôi đã cho tôi rất nhiều thứ vì vậy luôn ngoan ngoãn nghe lời là cách duy nhất để tôi báo đáp lại ân tình của ông.
- Tôi xin lỗi.

Phong nhìn tôi khẽ cười cay đắng, rồi ngược ánh mắt về phía xa xa khẽ nói:

- Cậu có biết tại sao hôm nào tôi cũng gửi tin nhắn với cùng một nội dung và bắt cậu nhắn lại cho bằng được không?
- Vì cậu bị khủng_ tôi buột miệng nói

CÓP... Phong dùng tay gõ vào đầu tôi một cái rõ mạnh, cau mày nói:

- Sao cậu có thể phát ngôn như thế trong bầu không khí lãng mạn này được nhỉ?

Lãng mạn cái gì, lãng xẹt thì có, tôi nghĩ rồi xoa xoa cục u trên đầu cau có hỏi:

- Thế thì là vì cái gì? Trong khi người ta nhắn những dòng tin ngọt ngào thì cậu chơi nguyên một câu rõ là vô duyên rồi nếu tôi không nhắn lại là ả y rằng cậu sẽ không để yên cho tôi, như thế không khủng thì là gì?
- "Chờ cậu" - chỉ khi tôi nhìn thấy tin nhắn này của cậu tôi mới có thể yên tâm mà ngủ tiếp_ hần nhẹ nhàng nói_ Chỉ cần cậu nói chờ tôi có nghĩa là cậu sẽ không bao giờ bỏ tôi. Lúc ấy thì dù có thế nào tôi cũng sẽ cố gắng chạy thật nhanh đến bên cậu cùng cậu đi đến hết con đường. Chỉ cần cậu nói chờ tôi thì tôi sẽ không bao giờ buông tay cậu ra...

Tôi nhìn hần trân trân, cảm động đến suýt rơi nước mắt. Có nằm mơ tôi cũng không nghĩ được rằng dòng tin nhắn mà tối nào tôi cũng miễn cưỡng gửi đi, lại quan trọng đối với hần như vậy. Tôi cắn môi, nhìn hần bằng đôi mắt long lanh nước mắt chân thành nói:

- Năm năm, cậu có thể chờ tôi năm năm không?
- Cái này thì chưa thể biết được_ Đáp lại lời thỉnh cầu chân thành của tôi, hần phán một câu xanh rờn, khẽ nhếch mép cười đều.

Tôi nghiêng răng treo treo, quai hàm bạnh ra vì tức, nắm chặt tay nắm đấm mạnh vào người hần bực bội hét lên:

- Cậu không đợi chứ gì? Được thôi, tôi đây cũng chả thèm. Đã thế thì tôi sẽ ra nước ngoài du học rồi kết đôi với một anh chàng người Tây, mắt xanh, tóc vàng quăn rũ, không thèm quan tâm đến cậu nữa.
- Cậu dám..._ nghe tôi nói thế, hần nheo mắt gờn nắm đấm lên gần gọng đe dọa.

- Sao lại không? Cậu có quyền gì cấm cản tôi? _ Tôi cũng hất mặt lên nhìn hấn thách thức rồi ầm ừc nói _ Cậu có thèm đợi tôi đâu

- Vậy cậu nói đi, tại sao tôi phải đợi một người không thích tôi? Tôi đã bày tỏ với cậu là tôi thích cậu, nhưng cậu đã bao giờ nói với tôi là cậu thích tôi đâu? Cậu bắt tôi chờ đợi một người xa lạ những năm năm trời như thế liệu có bất công quá không? _ Hấn nhìn tôi chằm chằm thản nhiên hỏi.

- Ồ...

- Trừ phi... bây giờ cậu nói rất thích tôi thì may ra tôi mới suy nghĩ lại chuyện đợi cậu 5 năm được _ hấn khoanh tay trước ngực ranh mãnh nói.

Nghe hấn phân tích mà tôi cứng cả họng. Hấn nói đúng, chẳng ai lại có thể chờ một người mà đến thích cũng còn chưa nói với mình những năm năm được. Nếu tôi là hấn chắc chắn tôi cũng không thể chấp nhận được yêu cầu vô lí này.

Nhưng... nói thích hấn ngay tại đây ư? Mất mặt lắm, không thể được, như thế chẳng phải là tôi đã quá chủ động rồi sao? Ôi ôi làm thế nào bây giờ, tôi có nên nói ra mấy cái câu suốt mướt ấy không nhỉ?

- Thế nào? Cậu có nói hay không? Tôi suốt ruột lắm rồi _ hấn giục

- Ừm...thôi được rồi, cậu lại gần đây. _ tôi cắn môi ra chiều lưỡng lự rồi ngoắc tay bảo hấn lại gần.

Tôi mím môi cố nín cười ghé sát vào tai hấn nói rõ to:

- TÔI GHÉT CẬU ĐỒ DU CÔN...

Nói xong tôi quay đầu bỏ đi và cười khằng khặc.

- Này...tôi bảo cậu nói thích tôi, sao cậu lại nói lộn cảm xúc thế? Tôi không thèm chờ người ghét mình đâu, lại còn dám nói tôi là đồ du côn nữa chứ... _ Phong tức tối hét lên ở đằng sau.

- Con gái nói ghét là yêu

Con gái nói yêu là ghét

Con gái nói một là hai

Con gái nói hai là một..."Tôi cũng là một đứa con gái..." (nói nhỏ).

Đáp lại sự tức tối của Phong, tôi chỉ vui vẻ lúi lo hát, ngắt một bông hoa bỏ công anh và lấy hơi thổi tung những cánh hoa. Dù không quay đầu lại, dù không nhìn Phong, tôi cũng biết hấn đang nhìn tôi cười, một nụ cười hạnh phúc...

Trên cánh đồng hoa bỏ công anh từ trước đến nay vẫn luôn vắng vẻ giờ lại đang ngập tràn những tiếng cười nói, những câu hát ngân nga, bao trùm lên không gian là một màu hồng tươi sáng, màu của hạnh phúc màu của tình yêu.

...

- Vậy là cậu yêu tôi đúng không?

- Ai nói thế?

- Con gái nói ghét là yêu mà

- Vớ vẩn, đó chỉ là lời bài hát thôi.

- Cậu hát thế chẳng phải là muốn nói rằng cậu yêu tôi hay sao?

- Không phải.

- Phải rồi.

- Đã nói không phải mà.

- Nhưng tôi nghe rõ ràng còn gì, cậu nói yêu tôi, tang chứng vật chứng rõ ràng.

- Đâu? Đưa ra xem nào?

- Bài hát vừa rồi là chứng cứ.

- Tôi chỉ buột miệng hát thôi.

- Đừng chối nữa, cậu yêu tôi rồi phải không?

- Không phải.

- Phải.

- Không phải.

- Phải.

....

Hừ.... Đồ du côn đáng ghét, Ủ đây tôi yêu cậu mất rồi thì sao nào....?

Một lần thôi, hãy chờ tôi có được không? Tôi biết chờ đợi một ai đó quả thực là một việc quá khó khăn đối với cậu, nhưng chỉ cần một lần này thôi cậu hãy đặt niềm tin nơi tôi, dẫu năm năm là một khoảng thời gian dài nhưng nó sẽ chẳng là gì nếu tôi và cậu thực sự yêu nhau.

Năm năm ấy sẽ giống như một gia vị cho tình yêu của tôi và cậu, 5 năm để nổi nhớ trong tôi và cậu ngập tràn trong tim, để chúng ta nhận ra rằng người đó đối với mình quan trọng như thế nào. Thân xác tôi đi, nhưng trái tim tôi gửi lại nơi cậu. .

Sự chia tay này sẽ là kết thúc cho một tình yêu tuổi học trò nhưng lại là mở đầu của một tình yêu vĩnh cửu. .

Tạm biệt cậu, người đã cho tôi biết tình yêu là gì....

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Trở về

~~~~~ Năm năm sau ~~~~~

Cuối cùng sau khi đi nửa vòng Trái Đất, vượt Thái Bình Dương (đừng bóc phét chỉ là ngồi máy bay thôi mà) tôi đã đặt chân xuống mảnh đất quê hương nơi tôi đã sinh ra và lớn lên. Với biết bao cảm xúc ngập tràn trong tim, tôi khẽ nhắm mắt hít một hơi thật sâu. Đúng là không đâu bằng quê hương mình.

Tôi nghĩ rồi kéo va li khoan khoái bước đi, ngay khi vừa nhìn thấy bóng dáng của bố mẹ và chị Lan đang đứng đợi sẵn tôi ở sân bay, biết bao cảm xúc cứ lẫn lộn trong tôi.

Một mặt tôi chỉ muốn chạy thật nhanh đến ôm họ vào lòng để thỏa mãn sự nhung nhớ suốt năm năm qua, nhưng một mặt tôi lại chỉ muốn chạy ngay đến một cửa hàng rửa ráy nào đó mua một cái thùng úp vào đầu cho đỡ ngược.

Lạy chúa, không hiểu mẹ tôi kiếm đâu được cái băng rôn đỏ choét chói lọi như thế, trên đó lại còn ghi mấy chữ đáng xấu hổ nữa chứ: "Chào mừng thân đồng Hả Nhiên dễ thương của mẹ trở về"

Tôi nhìn cái băng rôn mà méo mặt, chắc chắn đây là sản phẩm của mẹ tôi và chị Lan rồi. Nhưng dù vậy tôi vẫn không thể nào ngăn được sự vui mừng sung sướng, vội vàng chạy đến vẫy vẫy tay réo lên:

- Bố...mẹ...chị Lan...

Ba người cùng quay ra nhìn tôi, mắt sáng rỡ lên, mẹ tôi vội thấy cái băng rôn đỏ choét cho chị Lan chạy đến ôm tôi vào lòng:

- Ôi mẹ nhớ con quá, sắp không chịu được nữa rồi.

- Con cũng nhớ mẹ lắm_ tôi nói rồi nũng nịu dụi đầu vào lòng mẹ, mùi thơm thân thương phả ra từ người bà khiến tôi cảm thấy thật hạnh phúc.

- Thôi hai mẹ con bà ấu yếm nhau ít thôi, phải về nhà để nghỉ ngơi đã chứ._ Bố tôi lên tiếng.

- Cái ông này, sao cứ thích phá đám thế?_ mẹ tôi buông tôi ra cau có nhìn bố tôi nói_ Có phải ông ghen với tình cảm thân thiết của hai mẹ con tôi không?

- Bà rõ vớ vẩn, ghen cái gì mà ghen._ bố tôi cau mày nói rồi quay sang tôi_ Thôi ra ngoài đi, bố gọi taxi rồi.

- Vâng ạ_ tôi gạt đầu cố nín cười bố mẹ tôi đúng là "giang san dễ đổi, bản tính khó dời" sau năm năm không gặp mà họ vẫn như thế thường xuyên cãi

nhau chỉ vì mấy việc vớ vẩn.

Mẹ tôi khẽ liếc xéo bố tôi một cái rồi quay sang tôi mỉm cười dịu dàng nói:

- Thật may là con đã trở về, lại xinh ra nữa chứ. Con biết không trong năm năm qua, nhiều lúc mẹ nhớ con quá, chỉ muốn đáp máy bay sang đấy cùng con thôi, nhưng... cũng may là trong khoảng thời gian đó "con rê" vẫn hay thường xuyên đến nhà chơi, nói đến đây mẹ tôi nhìn tôi cười tủm tỉm.

- Con rê?_ tôi nhúm mày ngạc nhiên hỏi lại, nhưng chưa kịp thắc mắc thì đã bị đẩy vào trong xe, chuyện gì đang xảy ra vậy nhỉ?

Gần đến nhà, tôi nói với bố cho xuống xe để đi dạo một chốc, con đường này đã lâu lắm rồi tôi mới được bước đi trở lại, nhớ nó quá xá luôn. Năm năm rồi mà nó vẫn vậy, vẹn nguyên một vẻ đẹp bình dị như xưa. Ôi chao đúng là không còn gì hạnh phúc hơn khi được bước đi trên chính quê hương của mình.

Sau một hồi thông dong thông du, tôi cũng bước vào cổng nhà, nhưng điều tôi biết tiếp theo là có một ai đó nhảy chồm đến ôm lấy cổ tôi, reo lên:

- A...Nhiên, cuối cùng thì mày cũng trở về rồi. Trời ơi, tao nhớ mày chết đi được.

Nụ cười toe toét của cái Trang đập vào mắt khiến tôi giật mình suýt thì ngã bổ chửng ra đằng sau. Trang nhìn khuôn mặt nghệt ra của tôi, vội buông tay ra cười khằng khặc nói:

- Hahaha... Trông cái mặt mày ngố không chịu được Nhiên ạ, sao thế? Không nhớ tao à?

- Con quý, mày có cần biểu lộ cảm xúc bằng cách xuất hiện bất thình lình thế không? Suýt nữa thì tao bị mày tiến xuống âm phủ rồi_ tôi xoa xoa ngực nhìn nó cầu nhàu, nhưng cũng không nén nổi nụ cười.

Con bạn chí cốt từng một thời cùng tôi đi học cùng tôi ăn trưa, học bài... sau năm năm xa cách cuối cùng chúng tôi đã gặp lại nhau rồi

- Phải như thế thì mới bất ngờ chứ._ Trang nhìn tôi cười lí lắc.

- Cái bất ngờ của mày suýt làm mày vào tù vì tội ngộ sát đấy, đã là sinh viên sắp ra trường rồi mà vẫn như trẻ con._ tôi cười cười nhìn nó mắng.

- Vớ vẩn, tao thuộc mẫu người túc, mẫu mực đấy_ nó nhăn mặt nói, rồi đứng thẳng lưng, khoanh tay trước ngực ra vẻ người lớn.

- Hahaha... chuyện cười, mày mà là mẫu người nghiêm túc á? Yên tâm đi Trang ạ, dù đến lúc mày trở thành một bà cụ đầu hai thứ tóc ăn cơm hai hột roi một hột thì cũng không bao giờ bỏ được cái bản tính trẻ con đâu, hahaha...

- Mày..muốn chết hả?_ nó nhìn tôi bằng đôi mắt tóe lửa gần giọng nói rồi chạy đến è cổ tôi xuống cười gần nói_ vậy thì để tao cho mày xem cái bản tính trẻ con của tao phút huy công dụng...chết này.....

- Á..ui...ặc ặc..tha cho tau, tau chừa rồi..._ tôi nhăn nhó kêu lên

- Hừ, may cho mày là hôm nay tao vui đấy... À mà Nhiên này, mày học bên Havard có nghe tin gì của con Vân không? Một năm sau khi mày đi nó cũng sang đây du học mà_ Trang đột nhiên hỏi tôi

- Vân lớp mình chứ gì? Sao lại không, nó là đàn em dưới khoa tao mà, haha... học nhảy lớp cũng có cái hay mày ạ_ tôi nhìn con Trang cười khoái chí rồi hỏi tiếp_ Nhưng sao đột nhiên mày lại nhắc đến nó?

- À ừ thì...tò mò thôi. Mày biết đấy, sau khi tốt nghiệp xong lớp mình tan đàn xẻ nghé hết, thỉnh thoảng mới gặp được nhau. Mà mỗi khi hội lớp lại chỉ thiếu có mày với nó. Bọn trong lớp vẫn thường thắc mắc về tình hình của hai đứa mày đấy._ con Trang chép miệng nói.

- Hehe, nếu mày đã thành tâm muốn biết, tao cũng sẽ vui lòng giải đáp (pokemon), con Vân đã tìm được tình yêu đích thực của đời mình rồi._ tôi cười toét miệng nói

- Thật hả? thằng cu nào vậy?_ mắt Trang sáng rỡ lên.

- Ủm. hần cũng là một hotboy trường tao, nghe nói là người Hàn lai Tây tên là Davit hay Davat gì đó, cũng đẹp trai lắm..._ tôi xoa xoa cái cằm nói_ Nghe đâu bảo hai đứa nó trúng tiếng sét ái tình.

- Oa... sô cái con nhỏ này sô đồ ghê, nghe cứ như trong phim chuyện tình Havard ý, lại còn là hotboy nữa chứ. Thế có đẹp trai bằng Phong không?_ con Trang reo lên, rồi đột ngột hỏi.

- Dĩ nhiên là không rồi, làm sao hần có thể bì được bằng Phong của tao chứ._ Tôi héch mắt lên tự hào nói rồi ngay lập tức vội bịt mồm lại. Lạy chúa, tôi vừa nói cái gì thế này? Mắt mặt chết đi được. Làm sao đây, biết dấu xuống cái lỗ nào bây giờ hả trời huhuhu...

- Hehe, cái gì cơ? Chưa chi đã bênh chăm chặt rồi. Lại còn "Phong của tao" nữa chứ, trùi ui thấy mà ghê._ Con Trang nhìn tôi cười ranh mãnh.

- Hơ hơ... Ăn nói bậy bạ, chỉ là tao nhận xét khách quan thôi mà._ tôi cười ngây ngô vội vàng biện minh. Mặt đỏ rần rần nhưng cái Trang lại không thèm nghe tôi nói vì đúng lúc ấy, tiếng chuông điện thoại của nó vang lên.

Trang mở máy, nhìn số điện thoại hiện trên màn hình, mỉm cười thật tươi rồi đưa lên tai nghe.

- A lô, em đây, sao giờ này mà anh còn chưa đến.

...

- Nhanh lên, em đang nói chuyện với cái Nhiên, nó vừa mới về, anh đến nhanh nhé.

...

- Ủ, biết rồi... yêu anh.

Nó tắt máy cái rụp rồi nở một nụ cười mãn nguyện. Tòil nhìn khuôn mặt đang đê mê trong hạnh phúc của nó nhếch mép cười hỏi:

- Ai đấy? Người yêu hả?

- Ủ, anh ấy sắp đến_ Trang then thừng nói.

- Hehe thảo nào mà trông cái mặt mày như bắt được vàng ấy, mà thằng cu nào vậy? Tao có biết không?

- Ừm... cũng được coi như là đã quen biết rồi._ nó hơi ngập ngừng nói.

Tòil nhíu mày nhìn nó. Tên nào vậy nhĩ, tôi có quen biết ư? Chẳng lẽ là cái tay Hải trong buổi gặp mặt hồi lâu.

- Chúng mày quen nhau bao lâu rồi?_ tôi hỏi.

- năm năm rồi_ nó nói rồi mắt chợt sáng lên đưa tay lên vẫy gọi to _ Anh, ở đây...

Thấy vậy, tôi vội quay đầu lại, tò mò muốn được ngắm dung nhan BF của cái Trang. Một anh chàng đẹp trai đang bước đến, trông trẻ trung với quần bò nâu, áo sơ mi trắng, hai tay đút túi quần, trên môi nở một nụ cười tươi rạn rở.

Ngay lập tức mắt tôi gần như lồi ra, mồm tự động biến thành chữ O. Thật không thể tin được, sao lại là hắn...lạ chưa tôi chuyện gì đang xảy ra thế này?

Con Trang không thèm để ý đến nét mặt kì quặc của tôi, kéo tay người yêu cười thật tươi nói:

- Giới thiệu với mày, đây là bạn trai tao...Phan Mạnh Dương.

Lời nói nhẹ nhàng của Trang mà tôi tưởng như tiếng sét bên tai, mắt dại đi nhìn hai đứa nó, lưỡi níu lại lắp bắp nói không nên lời:

- S..ao sa..o l.ại....?

Dương nhìn về mặt không thể tin nổi của tôi, mỉm cười ranh mãnh nói:

- A. chào cô, cũng lâu lắm rồi chúng ta không gặp nhau nhĩ?

Tòil đã lấy lại bình tĩnh trừng mắt lên nhìn hắn rồi quay sang cái Trang giận dữ nói:

- Sao mày lại cặp với hắn? Mày có biết năm năm trước chính hắn đã suýt hại đời tao ở trong cái hẻm vắng không?

- Nhiên à... thực ra chuyện này tao đã biết từ lâu rồi.

- Biết??? Thế sao mày còn yêu hắn? Yêu cái đứa hại bạn thân của mình hả cái đồ trọng sắc khinh bạn kia...

- Mày cứ bình tĩnh nghe tao nói đã, làm gì mà nóng giận vậy hi hi. Thực ra.....

- Thực ra làm sao?_ tôi trừng mắt hỏi

- Thực ra tao và Dương đã quen nhau từ sau cái buổi gặp mặt hồi ấy. Khi ấy sau khi mày đi được một lúc thì tao cũng về luôn, trên đường tao gặp Dương đang ngồi uống rượu một mình. Ban đầu chỉ là chào hỏi qua lại, rồi dần dần bọn tao quen và yêu nhau...

- Thì ra là vậy, tức là mày và hắn dám lừa nhau vào hại tao hả???_ tôi gầm lên tức tối

- Ôi ối, trời đã nóng rồi mà mày còn cố tình làm nóng lên là sao? Cứ bình tĩnh nghe tao nói đã..._ cái Trang vội chạy đến xun xoe vuốt lưng tôi.

- Nói mau lên, hôm nay mày mà không nói rõ ràng thì tao sẽ chém hai đứa bây thành trăm mảnh cho xuống 18 tầng địa ngục mà yêu nhau._ tôi gầm ghè giờ nắm đấm lên dọa.

- Ư hừ... mày đừng làm tao sợ chứ, tao nói ra mày đừng giận nhá, hãy nể tình tao và mày là bạn chí cốt của nhau mấy năm trời ghen._ cái Trang xụ mặt xuống nằn nì.

- Lẳng nhăng quá, mày có nói không thì bảo?

- Thực ra, cái vụ mày bị Dương dọa ở trong hẻm chính là chủ ý của tao...._ cái Trang nhìn tôi dè dặt nói.

- CÁI GÌ ?? _ tôi hét lên

- Ừc, bình tĩnh, đừng xúc động quá, để tao nói nốt cái đã._ cái Trang nhìn khuôn mặt nộ khí xung thiên của tôi meo meo nói_ Thực ra, lúc ấy tao và Dương đã sớm nhận ra Phong thích mày rồi, nhưng bản tính Phong lại lạnh lùng và kiêu ngạo nên cậu ấy nhất quyết không chịu thừa nhận chuyện đó. Vì thế tao và Dương đã bàn kế bày ra một vở kịch anh hùng cứu mỹ nhân. Lúc ấy chắc mày cũng thắc mắc là tại sao Phong lại xuất hiện kịp thời phải không? Là do tao đã chỉ dẫn, còn sự việc sau đó thế nào thì mày cũng biết rồi.

- Nói xong chưa???_ tôi nhẹ nhàng hỏi nó bằng một giọng nói sắc mùi thuốc súng.

- Ồ... ừm hình như xong rồi, hi hi _ nó nhìn tôi giả cười ngây ngô.

- Được lắm, nói xong rồi thì chết cũng không hối hận phải phải không? Hai đứa bây dám lừa nhau bắt nạt tao, thù này hôm nay tao sẽ trả đủ._ tôi bẻ tay răng rắc gần giọng nói.

Cái Trang nhìn tôi mồm méo xẹo rồi ngay lập tức quay sang tên Dương kéo tay hắn nói:

- Chạy thôi, nó mà bắt được là anh với em nát xương _ Nói xong hai đứa nó dắt díu nhau đồng thẳng

- Á.... Đứng lại đây, đôi gian phu dâm phụ kia, đồ lừa thầy phản bạn kia, đứng lại...tao mà bắt được tao cho chúng mày sống không bằng chết._ tôi hét lên rồi phóng giò đuổi theo, hừ hừ, đến bây giờ tôi mới nghiệm ra một điều hóa ra con rắn độc lại nằm ngay bên cạnh mình. Đúng là phải theo học tính đa nghi ông Tào Tháo mới được.

.....

- Học...học...học....._ Sau một hồi vất chân lên cổ để truy đuổi đôi uyên ương Trang - Dương chết tiệt kia cuối cùng tôi cũng... thất bại khi hai đứa kịp chui tọt lên một cái taxi và phóng vèo đi để lại cho tôi mấy lít khí độc cùng một tràng cười khà ồ. Tôi ức đến phát khóc, nhưng cũng đành thất thủ quay về.

Thôi thì quân tử trả thù 10 năm chưa muộn, nhưng yên tâm không cần đến 10 năm, ngay ngày mai thôi tôi sẽ vác dao đến tận nhà con Trang để trả thù. Huhuhu đúng là số chó mà.

Vừa một mồi bước chân vào cổng nhà, ngay lập tức tôi suýt ngã lộn cổ xuống cái rãnh bên cạnh khi đột nhiên có ai đó chạy ra ôm ghì lấy cổ tôi kêu lên sung sướng:

- Sư phụ Nhiên, cuối cùng thì sư phụ cũng trở về rồi, chu chóa con nhớ sư phụ chết đi được....

Thật là...sao mấy người này cứ thích biểu lộ tình cảm theo cách kinh dị này chứ? Ôi đúng là đáng thương cho cái cổ kiêu ba ngấn đẹp đẽ của tôi, híc híc...

Tôi cay đắng nghĩ rồi vội vàng gỡ cái nhân vật lạ mặt này xuống nhả mặt nói:

- Thụy Anh, con định hại chết sư phụ hay sao hả?

Con nhỏ nghe tôi nói, cười lí lắc rồi vội buông tôi ra. Thụy Anh là em họ tôi, kém một tuổi đang học năm ba trường ĐH sư phạm.

Vì quá ngưỡng mộ tài năng thiên bẩm của tôi, năn nỉ mãi cuối cùng nó được tôi kết nạp cho làm đồ đệ dưới trướng he he. Trong số các anh chị em trong nhà thì nó là đứa tôi quý nhất vì xem ra nó rất giống tôi kể cả về ngoại hình cho đến tính cách. Con nhỏ được cái tiếp nối tôi học rất giỏi...

- Dạ, hehe con đâu dám chỉ là con nhớ sư phụ quá thôi. Sư phụ đi những năm năm rồi mà, à sư phụ này... ở bên Mĩ sư phụ ăn gì mà trắng thế? Trông người xinh hẳn ra đây._ Con nhỏ mắt sáng lên nhìn tôi chăm chăm nói.

- Hơ...Thật hả?? Con thử góp ý xem sư phụ có nên tham gia cuộc thi sắc đẹp của xóm nhà lá không?_ tôi nói đùa.

- Hi hi chuẩn men, à sư phụ, có thật là sư phụ được trao học bổng toàn phần, lại còn được đi nhận giải thưởng cho môn sinh học và toán học ở toàn bang không?_ Thụy Anh nhìn tôi mắt sáng như đèn pha ô tô.

- Ấy dà...Con làm sư phụ ngại quá, cứ nhắc lại làm gì cho mệt. Chuyện cũ ấy mà, hơ hơ..._ tôi che miệng cười khà ồ, phe phẩy tay khiêm tốn nói nhưng trong bụng thì đang nổ pháo hoa bembom.

- Ôi chao con ngưỡng mộ sư phụ quá, không biết đến bao giờ con mới được bằng một phần của sư phụ đây?_ Thụy Anh xụ mặt nói.

- Thôi không nói về sư phụ nữa, thế còn con thì sao? Nghe nói con đỗ vào trường sư phạm với số điểm cao lắm hả? Ở trường có chuyện gì vui không kể sư phụ nghe đi._ tôi cười tươi hỏi
- Học đại học thì dĩ nhiên là vui rồi, lắm chuyện hay lắm sư phụ ạ. Mọi thứ đều tốt đẹp cả nhưng..._ Con nhỏ đột nhiên ngập ngừng.
- Nhưng sao? _ tôi nhún mày tò mò hỏi.
- Cái chuyện này cứ nhắc đến là con thấy bức mình, chỉ hận chưa xả thịt lột da, nuốt gan uống máu hắn._ Thụy Anh nghiêng răng ken két rồi nắm chặt tay lại giận dữ nói.
- Hơ hơ, thằng nào mà dám chọc tức đồ đệ thế? _ tôi hiểu kì.
- Được là thằng thì đã tốt, đằng này ông ấy lại là giảng viên dạy môn Anh của bọn con mới ức chứ._ con nhỏ méo mào nói
- Giảng viên á? Hahaha, thế thì con động phải thứ dữ rồi _ tôi nói rồi cười như nắc nẻ, đột nhiên thấy nhớ đến một người...
- Con nào có muốn động tới ông, tự ông cứ gây sự với con trước đấy chứ, đúng là cây mình đẹp trai tài giỏi, nhà giàu mà làm phách, thấy ghét._ con nhỏ dài giọng nói
- Nói sư phụ nghe coi, ông ta đã làm gì con nào? _ tôi cười khẳng khái hỏi lại.
- Con cũng chẳng hiểu tại sao nữa. Ngay từ đầu năm vào học hình như ông ấy đã có hiềm khích với con rồi._ Thụy Anh cau có nói
- Con nói rõ hơn xem nào.
- Không hiểu sao ông ấy rất hay trừng mắt nhìn con, đã thế cái họ Tôn Nữ của nhà mình đẹp như thế mà ông ta dám đem ra để trêu chọc._ Thụy Anh tức tối nói
- Láo quá, trêu như thế nào? _ tôi cố nín cười vờ giận dữ hỏi, công nhận con nhỏ dễ thương thật haha...
- Ông ấy bảo có phải tổ tiên nhà mình ngày xưa là con khi không (Tôn Ngộ Không), rồi còn bảo là dòng họ nhà mình không phân biệt được con trai và con gái hay sao mà trong tên lại phải đề thêm chữ "nữ" vào. Đây sư phụ bảo xem như thế thì có tức không cơ chứ, đã thế bọn trong lớp nghe ông ấy nói còn cười sặc sụa, húng chí đặt cho con cái nickname là "Tôn nữ đại thánh" nữa chứ, tức tức không chịu được._ Thụy Anh bức bối gất lên.
- Hahaha, trời ơi buồn cười chết mất thôi. ..._ nghe nó nói xong, tôi nhin không được ôm bụng cười khẳng khái.
- Sao sư phụ lại cười, không phải sư phụ cũng họ Tôn Nữ hay sao? _ Thụy Anh cau có nhìn tôi gất.
- À ừ nhỉ? tại sư phụ tức quá... hóa cười í mà...hihi _ tôi cố nín cười nhìn khuôn mặt nộ khí xung thiên của nó vội trả lời.
- Con tức lắm, mà không hiểu sao, lũ con gái trong trường nhất loạt đổ ông ta rầm rầm, số người tỏ tình chất đầy một cái nhà kho rồi.
- Thế cơ à? Vậy con định để yên cho ông ta chọc tức à? _ tôi nhún mày dò hỏi, chuyện càng ngày càng hay đây hehe.
- Sư phụ yên tâm con mà để yên thì còn gì là Tôn Nữ Thụy Anh đồ đệ ruột của sư phụ nữa, tất nhiên là con đã đặt cho ông thầy ấy một cái nickname có 102 rồi, hehe.
- Nickname gì vậy? _ tôi tò mò hỏi
- Haha là...ông thầy khi vàng _ Thụy Anh tự hào nói.
- Cái gì? _ Nghe thấy cái nickname quen thuộc ấy tôi giật mình vội hỏi lại._ Con nói gì cơ?
- Nghe hay phải không sư phụ? Sư phụ có biết tại sao con đặt như thế không? Bởi vì ông thầy ấy có mái tóc vàng chói giống màu lông khi, hihi...hình như ông ấy là người lai thì phải.
- "Ông thầy khi vàng" ư? Sao cái nickname này nghe quen thế nhỉ? Lại còn màu tóc vàng nữa chứ. Lạy chúa chẳng lẽ lại có chuyện trùng hợp như thế? Tôi nhìn Thụy Anh mà mặt dần ra. Thấy vậy con nhỏ bèn huơ tay trước mặt tôi lo lắng hỏi:
- Sư phụ sao thế? Sư phụ không thấy hay à?
- Thụy Anh, thầy giáo của các con tên là gì? _ tôi lập cập hỏi
- ...ừm gì ấy nhỉ??? _ Nó hơi nhăn trán rồi chột reo lên _ À...con nhớ ra rồi, hình như là...Hoàng Quốc Thi....
- NHIÊN...

Đúng lúc ấy tôi và Thụy Anh chợt giật mình bởi tiếng gọi to ở đằng sau. Tôi và nó cùng quay lại...là thầy Thiên. Ông thầy nhìn tôi mỉm cười thật tươi, vẫn

là nụ cười ấm áp ấy, nụ cười từng khiến cho tôi đau lòng.

Tôi cũng không kiềm chế được niềm vui nở một nụ cười không thấy mặt trời. Người thầy, người anh kính yêu Quốc Thiên, người đã cho tôi rất nhiều nhưng chưa một lần được nhận từ tôi thứ gì sau năm năm xa cách cuối cùng tôi cũng đã gặp lại.

- Sao thầy biết mà đến thăm em? _ Tôi cười hỏi.

- Mẹ em vừa gọi điện báo cho tôi biết, nhìn thấy em mừng quá. Năm năm qua em có biết tôi nhớ em thế nào không? _ Thầy Thiên cũng cười dịu dàng nói

- Em cũng nhớ thầy lắm lắm, cuộc sống của thầy có tốt không? _ tôi hỏi

- Cũng tạm, sau khi tốt nghiệp đại học, tôi được giữ lại trường làm giảng viên môn Anh cho trường ĐH sư phạm.

- Vậy à... _ tôi nói và cười thật tươi. Hehe Trái Đất này thật là tròn, xem ra tôi đoán không sai, cái ông thầy đều mà Thụy Anh nói đến chắc chắn là thầy Thiên. Nhắc đến Thụy Anh mới nhớ, mãi nói chuyện với thầy Thiên mà tôi quên mất nó. Sao từ nãy đến giờ không thấy hó hê gì nhỉ?

Tôi nghĩ rồi vội quay đầu sang phía Thụy Anh. Con nhỏ đang rơi vào tình trạng chết lâm sàng, mặt mũi cứ ngệt ra chẳng hiểu gì cả, trông cứ như người bị đơ ý. Tôi cố nín cười khẽ vỗ vai nó hỏi:

- Con sao thế? Sao không nói gì?

Thấy vậy, thầy Thiên cũng quay sang nhìn Thụy Anh, nhưng ông thầy không những không tỏ vẻ ngạc nhiên mà ngược lại còn thích thú nhếch mép nở một nụ cười đều. Cuối cùng sau vài phút chết đứng như Từ Hải, Thụy Anh cũng thoát khỏi cơn mê, chỉ tay về phía thầy Thiên lắp bắp được một câu chẳng ra hồn:

- S..ao sa..o l..ạ..i...??

Tôi nhìn nó cố nín cười chỉ vào thầy Thiên nói:

- Đây là thầy giáo thực tập hồi học cấp ba của sư phụ, tên Quốc Thiên... à mà quên chắc con cũng biết rồi nhỉ? _ tôi hỏi kèm theo một nụ cười đều rồi quay sang ông thầy rặng rờ nói _ em thật không ngờ thầy lại là giảng viên của Thụy Anh đấy, xem ra thầy rất có duyên với họ Tôn Nữ bọn em, khe khe....

- Thật ra tôi đã ngỡ ngơ là cô bé kia có họ hàng gì đó với em rồi vì cô bé rất giống em, đặc biệt là cái khả năng nói móc nói mỉa. Vậy ra hai người đúng là chị em họ thật _ nói đến đây ông thầy khẽ cười rồi liếc mắt sang nhìn Thụy Anh. Con nhỏ thấy thế tức tối kéo tay tôi nhấn mày gay gắt hỏi:

- Sư phụ, sư phụ nói đi có đúng cái ông khi vàng này từng là thầy giáo của sư phụ không?

- Này....Ăn nói cho cẩn thận, tôi là thầy giáo của em đấy, dám gọi tôi là ông khi vàng à? _ Thầy Thiên tức tối nói.

- Sao lại không dám, chính thầy chọc tức em trước đấy chứ, mà thầy quên em học khoa Văn à? Cô giáo em dạy phải biết nhìn người và miêu tả theo đúng đặc điểm của người ấy. Thầy thử soi gương xem, mái tóc vàng chóc của thầy trông có giống màu lông con khi không? _ con nhỏ chanh chua nói (hay hay xứng đáng là đồ đệ ta)

- Em...

- Hehe, ông khi vàng, ông khi vàng...lêu lêu _ con nhỏ lè lưỡi trêu thầy Thiên rồi chạy biến đi.

- Đứng lại đó, tôi mà bắt được em thì cứ liệu hồn, để rồi xem tôi sẽ hạ một bậc hạnh kiểm của em _ Thầy Thiên tức giận nói với theo.

- Thầy đừng hòng dọa em, em không sợ đâu

- Được, để xem ai sợ ai...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Lời tự bạch của Vân

Hôm đó sau khi rời khỏi bữa tiệc, quá đau khổ, tôi ôm mặt bỏ đi và chui vào một quán bar uống rượu giải sầu, đến khi tôi đã hơi ngà ngà say, thì nghe thấy tiếng đập phá dữ dội trong quán. Tò mò tôi ghé qua xem thì chợt giật mình, người đang nổi điên lên đập phá mọi thứ không ai khác chính là Phong. Cậu ấy đã nốc hết mấy chai rượu mạnh và say lừ đừ không biết trời trăng gì hết, phải khó khăn lắm tôi mới lôi được cậu ấy ra khỏi quán.

Dù hơi mệt nhưng tôi cảm thấy sung sướng vô cùng vì đây là lần đầu tiên được đứng gần cậu ấy như vậy, đã thế cậu ấy còn gác đầu dựa vào vai tôi nữa chứ. Tôi để cậu ấy đứng dựa vào cột đèn rồi định gọi taxi thì đột nhiên cậu ấy kéo tôi lại, và ôm tôi vào lòng thật chặt như sợ nếu buông tay ra thì tôi sẽ biến mất vậy, cậu ấy gác đầu xuống vai tôi thì thầm

- Tôi... thích cậu, lâu rồi...

Tôi tròn mắt lên sững sờ, trái tim đập liên hồi xem thì vọt ra khỏi lồng ngực, Phong đang tỏ tình với tôi ư? Tôi vui đến nỗi không thốt nổi lên lời, có phải tôi đang mơ không? Nhưng tôi chưa kịp tận hưởng cái cảm giác ngọt ngào ấy được bao lâu thì chợt nghe thấy cậu ấy thì thào nói tiếp:

- Cậu đừng đi, đừng ra nước ngoài, tôi xin cậu đừng bỏ tôi... Nhiên....

Nh...i...ên ư???? Tôi chết sững, cả người như đông cứng lại, thì ra người cậu ấy thích là con nhỏ đó chứ không phải tôi, tại sao cơ chứ? Nó có gì hơn tôi mà cậu ấy lại thích nó như vậy, tôi cay đắng nghĩ trái tim như quặn thắt lại. Tôi biết Phong từng quen rất nhiều cô gái, nhưng tôi vẫn luôn hi vọng bởi tôi biết cậu ấy chưa bao giờ thực lòng yêu ai cả, đối với cậu ấy bọn họ chỉ là thứ vui chơi qua đường.

Nhưng đây là lần đầu tiên cậu ấy xử xự như vậy chỉ vì một đứa con gái, có lẽ cậu ấy đã thật lòng thích con nhỏ đó rồi, nếu không thì cậu ấy đã chẳng đau khổ như vậy.

Tôi nghĩ mà không biết khuôn mặt Phong đã kẻ sát mặt mình từ lúc nào, đến khi giật mình nhận ra thì tôi đã bị cuốn vào nụ hôn ngọt ngào của cậu ấy. Dù biết nó không dành cho mình, nhưng tôi không thể nào từ chối bởi nó quá tuyệt vời, trong nụ hôn ngọt ngào ấy có hơi thở của tình yêu chân thành, là thứ tình cảm mà Phong muốn dành cho người cậu ấy thích.

Không biết từ lúc nào, nước mắt đã mặn đắng bờ môi tôi, sau khi nhận được nụ hôn ngọt ngào đó của Phong tôi đã nhận ra mình không còn cơ hội nữa, tôi sẽ chẳng thể nào chen chân vào trái tim cậu ấy được, vì ở đó đã hiện diện một người khác.

Tôi nuốt nước mắt đưa Phong vào trong xe, để cậu ấy gác đầu vào vai mình. Một lần thôi hãy để tôi được làm chủ nhân của nụ hôn đó. Một lần thôi hãy cho tôi được ngắm khuôn mặt thanh tú này, tận hưởng cảm giác được ngồi gần cậu ấy, vuốt mái tóc nâu mềm mại cái việc mà tôi đã mong muốn được làm từ lâu lắm rồi....

..... Tôi quen Phong trong một lần theo bố đến chơi nhà một đối tác. Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt tôi đã hoàn toàn choáng ngợp trước vẻ ngoài siêu đẹp trai của cậu ấy, từ khuôn mặt hoàn mỹ đẹp như tạc cho đến dáng người cao thanh tú và mái tóc màu nâu hạt dẻ đẹp mê hồn tất cả đều khiến tôi bị cuốn hút hoàn toàn.

Suốt cả buổi hôm đó tôi không thể nào rời mắt khỏi cậu ấy, nhưng trái ngược lại với tôi, cậu ấy không thèm liếc nhìn tôi lấy nửa con mắt, chỉ cúi đầu chào bố tôi rồi bình thản ngồi xuống, cả người toát lên vẻ lạnh lùng cao ngạo, đó là lần đầu tiên trong đời, trái tim tôi biết loạn nhịp.

Những ngày sau đó tôi thường lấy cớ để đến nhà cậu ấy chơi, nhưng không một lần nào cậu ấy ra tiếp tôi, toàn là tôi chủ động đi tìm và gọi chuyện với cậu ấy, nhưng đáp lại tôi là một thái độ lạnh lùng dửng dưng đến chết nửa linh hồn.

Và rồi một lần tôi đã tình cờ nhìn thấy cậu ấy chơi đàn một mình ở trên tầng thượng, sự lạnh lùng cô độc bao quanh con người cậu ấy, tôi nhìn thấy tôi tò mò và tôi tìm hiểu, hóa ra cậu ấy đã mang trong mình một vết thương lòng ngay từ khi còn nhỏ. Tôi biết và tôi càng thích cậu ấy hơn.

Cậu ấy lạnh lùng như vậy, cao ngạo như vậy cũng chỉ vì muốn che đi vết thương về người mẹ nhẫn tâm của mình. Cảm giác bị người mình yêu quý bỏ đi chắc chắn là rất đau khổ, vậy mà tại sao cậu ấy vẫn thích con nhỏ đó cho dù biết rồi sẽ có lúc nó bỏ cậu ấy mà đi??

Đang suy nghĩ mông lung bỗng tôi giật mình khi thấy cảm giác âm ẩm ở bên vai, trên khóe mi của Phong một dòng nước mắt chảy dài, tôi nghe trong hơi thở của cậu ấy có tiếng thì thầm

- Mẹ ơi... Nhiên... đừng đi

~~~~~
Ngày hôm sau tôi đi học trong một tâm trạng buồn bã vì vừa thất tình, không khí trong trường có vẻ lạ, ai cũng nhìn tôi bằng ánh mắt kì cục....

Trên bảng tin của trường thật không tin nổi, chính là hình ảnh thẩm thiết của tôi và Phong, có vẻ như việc hôm qua đã lọt vào mắt của một đứa tọc mạch nào đó, tôi nhìn thấy hình ảnh của chính mình mà cảm thấy vừa vui vừa buồn.

Tôi đã suy nghĩ rất nhiều sau đó, lúc đầu tôi định sẽ làm thình trước chuyện này, nhưng hình ảnh đau khổ của Phong đêm qua đã khiến tôi không thể làm ngơ, và quyết định nói cho con nhỏ đó biết.

Tôi không biết mình làm như vậy là đúng hay sai nhưng tôi muốn được một lần thử làm người tốt, hơn nữa tôi muốn tìm đến cảm giác thanh thản sau những việc sai trái mình đã làm và đặc biệt là tôi muốn nhìn thấy nụ cười của Phong, cậu ấy thật sự rất đáng thương, cứ coi như tôi tích nhân tích đức cho con cháu đời sau vậy.

Tôi cũng chỉ làm đến thế thôi, còn việc sau đó để cho họ tự quyết định, nhưng nếu con nhỏ đó mà không biết trân trọng Phong thì chắc chắn tôi sẽ cướp cậu ấy, đến lúc đó sẽ có một Thảo Vân trong vai nhân vật phản diện đấy.

Tôi nghĩ mà không biết nước mắt đã lăn dài trên khuôn mặt mình, những giọt nước mắt thanh thân ...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Kết thúc và bắt đầu

Nhìn theo bóng Thụy Anh và thầy Thiên mà tôi ôm bụng cười nắc nẻ. Lại một cặp đôi ngốc nghếch vừa ra đời, xem ra thầy Thiên sẽ phải khổ với con nhỏ Thụy Anh dài dài đây. Đáng đời ai bảo dính với cô nào không dính lại cứ thích dính vào chị em họ Tôn Nữ làm gì. ...

Haizz. ...Đi một chặng đường dài, cuối cùng ai cũng tìm được tình yêu đích thực cho mình: Trang, Dương, Vân, thầy Thiên, Thụy Anh. ...tất cả những người tôi yêu quý đều đang hạnh phúc với những gì mình đã có.

Họ đã tìm được một nửa đích thực cho đời mình, nhìn thấy họ như vậy tôi chợt cảm thấy thật thanh thản trong lòng. Nhưng ...còn tôi và Phong thì sao?

Nhắc đến Phong tôi bèn thu lại nụ cười trên môi. tại sao giờ này mà hán vẫn chưa đến tìm tôi? Khi trở về từ nước ngoài người đầu tiên mà tôi muốn gặp là Phong, thứ đầu tiên tôi muốn thấy là nụ cười nửa miệng và khuôn mặt lạnh lùng đáng ghét của hán.

Chẳng lẽ hán giận tôi vì đã bỏ rơi hán để ra nước ngoài nên giờ mới không thèm đến gặp tôi?... Ôi ời cái tên ngốc này, có nhanh đến gặp người ta không? Có biết người ta nhớ mình như thế nào không hả?

- Nhiên, sao lại đứng đực ra đấy thế con? _ Tiếng mẹ tôi đột ngột vang lên khiến tôi giật mình. Tôi quay ra nhìn mẹ mỉm cười xuề xòa rồi chợt nhớ ra chuyện chưa kịp thắc mắc ở sân bay, vội hỏi:

- À...mẹ này lúc ở sân bay mẹ có nhắc đến con rể, là ai vậy?

- Ày da cứ già vờ, còn ai vào đây nữa, bạn trai con chứ à? _ mẹ tôi cười nói

- Bạn trai??

- Ủ, mẹ tưởng nó nói cho con biết rồi. Lúc con đi ngày nào nó cũng đến chơi cò với bố con, nói thật mẹ chưa bao giờ nhìn thấy thằng bé nào lại đẹp trai, ngoan ngoãn, lễ phép tài giỏi như nó. Hihi công nhận con có phúc thật đấy, đến bố con khó tính như vậy còn thấy hài lòng về nó nữa là, chỉ có điều...

- Chỉ có điều gì ạ? _ tôi nuốt ruột hỏi.

- À...chep mẹ thì mẹ thấy mái tóc nâu của nó rất đẹp, nhưng bố con thì có chút không hài lòng _ mẹ tôi chép miệng nói

- Tóc nâu? Là Phong ư?

- Ô hay cứ như ngó ấy, không phải nó thì ai? Chẳng nhẽ con có nhiều bạn trai đến thế? Mà sao con không nói cho mẹ biết bạn trai con là con trai của bác Hải bạn mẹ. Bố nó ngày xưa đã đẹp trai rồi thể mà h nó còn đẹp trai hơn nhiều, mà cũng tội nghiệp nó bị mẹ bỏ rơi từ nhỏ... _ mẹ tôi thở dài nói.

- Phong ngày nào cũng đến đây thật hả mẹ?

- Chẳng nhẽ mẹ đùa, bố con cũng xuôi xuôi chuyện của hai đứa rồi đấy.

- Thế hôm nay cậu ấy không đến à? _ Tôi hỏi hộp hỏi

- Ừa mẹ tưởng con đi gặp nó rồi chứ, nó có bảo với mẹ là sẽ gặp con ở nơi chỉ có hai đứa biết thôi mà. Thế con chưa đi à?

- Há? Gặp ở nơi chỉ có bọn con biết á? _ tôi hét ầm lên rồi chợt nhớ lại. ...

"- Ngày nay năm năm sau, ngay tại đây. Nếu cậu không đến tôi sẽ sang tận Mi bắt cậu về....nên nhớ tôi nói là sẽ làm đấy."

- Ôi chết tiệt... _ tôi nhăn nhó tự vỗ vào đầu rồi quay sang nói với mẹ _ con đi ra đây một chút

Rồi không kịp để mẹ tôi gật đầu đồng ý, tôi đã phóng giò chạy đi. Cái tên Phong chết tiệt này, tương lai chắc chắn sẽ bảo thủ cố chấp không khác gì bố

tôi cho mà xem. Câu này của hấn đã nói ra từ năm năm trước bảo tôi làm sao mà nhớ được chứ?

Tôi nhanh chóng bắt taxi đến trường cấp ba Thanh Đằng rồi vội vàng chạy vào trường. Năm năm rồi nhưng ngôi trường có vẻ không đổi khác là mấy, tôi đưa tay lên xem đồng hồ, bây giờ đã muộn lắm rồi, trong trường vắng tanh không thấy một bóng người.

Đây có lẽ là thời điểm đẹp nhất trong năm của ngôi trường, xung quanh tràn ngập hương thơm của những loài hoa đang mùa nở rộ: hoa sen trắng thơm ngát, hoa bằng lăng tím mộng mơ, hoa phượng đỏ rực rỡ, hoa nhài ngát hương, hoa kẹ hồng hồng dễ thương, còn có cả hoa ngâu vàng giản dị nhưng nồng nàn nữa chứ...

Tất cả đều đẹp một cách khó tả. Tôi chậm rãi đi về phía vườn cỏ sau trường, lòng bỗng thấy hồi hộp lạ kì, những kỉ ức đẹp đẽ của năm năm về trước lại ngập tràn trong trí óc tôi.

Đã gần đến khu vườn hoa bồ công anh, bước chân tôi chợt ngập ngừng. Không biết khi nhìn thấy Phong tôi nên làm gì đây? Chạy đến ôm hấn thật chặt hay nói với hấn rằng tôi rất nhớ hấn... nhưng lỡ hấn chờ lâu quá rồi bỏ đi rồi thì sao? Tôi tự đặt câu hỏi rồi lo sợ chạy vào trong.

Cảnh vật trước mặt khiến tôi như không thể tin vào mắt mình nữa, cánh đồng hoa bồ công anh xơ xác và hoang vu ngày xưa nay trông đẹp như một bức tranh rực rỡ, con đường đất nhỏ giờ đã mọc cỏ xanh um được cắt tỉa đẹp mắt, hai lối đi trồng đầy hoa hồng thơm ngát, khung cảnh đẹp như trong truyện cổ tích.

Tôi như người mất hồn ngẩn ngơ bước vào rồi chợt giật mình khi thấy tấm biển với hai chữ PHONG - NHIÊN to đùng đập vào mắt...

Tất cả mọi thứ đều là do Phong làm ư? Tôi nghĩ và gần như không dám tin vào mắt mình. Bước chân tôi ngày càng gấp gáp, vội vàng đến nỗi suýt nữa thì vấp ngã.

Nhưng ngó nghiêng một hồi lâu mà tôi vẫn chẳng thấy hấn đâu, xung quanh chỉ có những bông hoa trắng muốt cùng những con gió nhẹ thoảng qua. Không lẽ Phong đã bỏ đi mất rồi? Đừng thế chứ.

Tôi kêu thảm rồi vội ngó tìm hấn khắp nơi, dần dần đến mức còn vạch hết bụi cỏ này đến bụi cỏ khác nhưng tuyệt nhiên không thấy một bóng người. Một lúc lâu sau khi đã mệt là tôi ngồi bệt xuống vì kiệt sức, không kiềm chế được ôm mặt khóc nức nở:

- Huhuhu... Sao cậu không đến? Tôi biết tôi sai rồi, tôi biết tôi bắt cậu chờ lâu như vậy là không đúng...hức hức...nhưng cậu tha thứ cho tôi được không..hức hức...quay về đi được không? Đến đây gặp tôi đi. Tôi sẽ không bao giờ bỏ cậu đi nữa đâu...huhuhu.

- Lòi cậu nói..liệu có tin được không???

Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên ở đằng sau khiến tôi giật mình, vội nín khóc quay khuôn mặt tèm nhem nước mắt lại nhìn. Phong đang đứng đó, nhìn tôi khẽ nhếch mép cười, nụ cười nửa miệng đẹp tuyệt.

Năm năm không gặp mà hấn vẫn đẹp trai như vậy. Vẫn mái tóc màu nâu hạt dẻ khẽ bay lòa xòa trong gió. Vẫn khuôn mặt với những đường nét hoàn hảo, đẹp như tạc, hấn đứng đó tay rút túi quần, dáng người cao, thanh tú, ánh nắng chiều xiên xiên qua bả vai tạo lên một vẻ đẹp rất cổ điển rất cuốn hút và đôi mắt màu cà phê quyến rũ thì đang nhìn tôi chăm chú, tia nhìn ánh lên sự dịu dàng, ấm áp. Khoảnh khắc ấy trái tim tôi như đóng băng, mọi vật xung quanh đều trở lên hư ảo.

Với biết bao nhiêu nhưng nhớ chất trong lòng, tôi không kịp suy nghĩ điều gì cả vội chạy đến ôm chầm lấy hấn. Hành động bất ngờ của tôi đã khiến hấn giật mình, không kịp phản xạ, cả người ngã xuống dĩ nhiên là cũng kéo tôi ngã theo...Những cánh hoa bồ công anh mỏng manh, dễ rụng bị động mạnh giật mình bay lên tứ tung. Và hiện tại thì tôi đang nghị trị trên người hấn, khuôn mặt hấn gần tôi hơn bao giờ hết,... Ôi Ôi...ngượng chết đi được, không ngờ tôi lại chủ động đến vậy, mấy cái người Mi này toàn tiêm vào đầu người ta những văn hóa mất mặt thôi.

- Này...sau năm năm không gặp không ngờ cậu lại trở lên hỏ báo thế đấy?_ Phong nhìn tôi khẽ nhếch mép cười đều.

Tôi ngượng ngừng gãi đầu gãi tai định đứng bật dậy nhưng chưa kịp thì đã bị Phong kéo tay lại khiến tôi ngã ập xuống người hấn lần nữa.

- Này làm gì thế?_ tôi hốt hoảng kêu lên, cố đẩy bàn tay dăm tà của hấn ra.

- Ai cho phép cậu ngồi dậy, tôi còn chưa xử phạt cậu vì cái tội bắt tôi chờ năm năm 9 tiếng 30 phút đấy_ Phong khẽ gằn giọng nói.

Oh my god, hấn đúng là cái đồ nhỏ nhen ích kỉ, ai lại đi tính từng giờ từng phút như thế chứ? Tôi xịu mặt xuống nhìn hấn hỏi:

- Tại tôi quên chứ bộ. Tôi cũng có muốn bắt cậu chờ lâu thế đâu, mà sao chỗ này lại trở lên đẹp như vậy nhỉ?

- Ngốc..._ Phong mắng và gõ nhẹ vào đầu tôi_ Tôi đã mua mảnh đất này rồi, từ bây giờ nó sẽ là của tôi và cậu.

- Thật hả?_ tôi hỏi mắt sáng rỡ lên, rồi như nhớ ra điều gì vội ngó nghiêng xung quanh thì thảo hoi_ Nhưng mà này, người ta nói ở đây có ma đấy.

- Phiiii..._ Hấn nghe tôi nói thì không nhịn được bật cười nói_ Cậu bao nhiêu tuổi rồi mà còn tin vào mấy chuyện vớ vẩn ấy?

- Ai nói vớ vẩn, cậu không biết là ba phần tư số người sống trên Trái Đất này đều sợ ma à? Tôi cũng nằm trong số đó đấy, gì chứ chỉ cần nghĩ đến mấy cái bóng lờn vờn quanh đây là tôi sồn hết gai ốc rồi_ tôi rùng mình nói.

Thấy bộ dạng như vậy của tôi, Phong phá lên cười khùng khục, tức khí, tôi thúi cho hắn một cú rồi cau có nói:

- Cười cái gì mà cười, cười như con chó biết gấu, con mèo biết sữa ấy mà cười....
- Hahahaha, một thành ngữ kinh điển mới ra đời._ nghe tôi nói hắn còn cười dữ hơn, bực mình tôi nhảy ra khỏi người hắn gay gắt nói:
- Tôi đã nhớ cậu biết bao nhiêu như thế mà khi trở về cậu toàn chọc tức tôi thôi.

Thấy vậy, hắn bèn thu lại nụ cười dở dưng của mình, nhẹ nhàng ngồi dậy, hỏi tôi:

- Cậu nhớ tôi bằng bao nhiêu?
- Rất nhiều_ tôi nói rồi vùng hai tay lên
- Cậu nhớ tôi bao nhiêu hãy nhân thêm một tram một nghìn lần nữa (ít thế?) thì bằng tôi nhớ cậu. . . _hắn nhẹ nhàng nói.

Nghe câu nói đó của hắn, mọi bức bối, khó chịu trong tôi đều tan biến hết, tôi quay ra nhìn hắn dò hỏi:

- Thật không?
- Nếu tôi nói không thật thì cậu sẽ làm gì?_hắn nhếch mép cười đều.
- Trần_Lam_Phong...cậu.....
- Năm năm qua thực sự là một quãng thời gian khổ sở đối với tôi, khi cậu đi ngày nào tôi cũng ra đây để tìm cảm giác thanh thản cho mình, cậu có biết vì ai mà tôi phải khổ sở như thế không?_ Phong khẽ nhắm mắt ngả người về sau nói, giọng điệu chân thành.
- Vậy sao cậu không thường xuyên gọi điện, chat với tôi?_ tôi nhú mày hỏi lại.

- Tôi không thích vì những thứ đó thật sáo rỗng, những dòng tin nhắn ngọt ngào hay những câu hỏi thăm thân tình qua điện thoại? Tất cả chỉ là phù du thoáng qua và không chân thực, tôi chỉ cần biết cậu vẫn khỏe mạnh là được. Tôi sẽ nhớ cậu bằng cách đặt cậu trong trái tim của mình và chờ ngày cậu trở về_ Phong nhìn tôi, trên môi thoáng nở một nụ cười.

Nghe những lời hắn nói, trái tim tôi như vỡ vụn, nước mắt không hiểu sao đã lăn dài trên gò má, mặc kệ những giọt nước mắt mặn chát vô tình rơi xuống tôi quay ra ôm chặt lấy hắn, cảm nhận sâu sắc nỗi nhớ ngập tràn trong tim.

- Xin lỗi vì đã để cậu phải chờ....tôi nhớ cậu nhiều lắm....

Phong mỉm cười khẽ vòng tay ôm lấy tôi rồi dịu dàng nâng mặt tôi lên dùng những ngón tay dài mảnh khảnh lau nước mắt cho tôi, tôi nghe trong gió tiếng cậu ấy khẽ thì thầm:

- Tôi cũng nhớ cậu nhiều lắm, Nhiên ơi...

Vị ngọt bất chợt xuất hiện nơi đầu lưỡi của tôi, mở đầu cho một nụ hôn thực sự. Không còn là cái lướt môi thoáng qua như first kiss của năm năm về trước nữa mà là một nụ hôn ngọt ngào mang mùi hương của gió của tình yêu chân thành và của nỗi nhớ kéo dài. Tôi như đắm chìm trong hạnh phúc mê mê, tận hưởng hương vị ngọt ngào của tình yêu. Sự xa cách của năm năm qua đã khiến tình yêu tuổi học trò một thừa của tôi và Phong nồng nàn hơn, ngọt ngào hơn mặc dù mang trong đó còn có cả vị đắng...

Trên cánh đồng hoa bồ công anh có tiếng một cô gái thì thầm:

- Tôi ghét cậu...đồ du côn

Liền sau đó vang lên một khúc hát dễ thương:

"Con gái nói ghét là yêu

Con gái nói yêu là ghét....."

Từ bây giờ, tôi sẽ không xa cậu nữa đâu, tên du côn đáng ghét của tôi... Nhiều năm về sau đó:

Một buổi sáng chủ nhật, hôm nay vợ chồng tôi đều được nghỉ, tôi thì ngồi đọc sách trong thư phòng, còn Phong thì ngủ tít mít. Tôi cũng không muốn đánh thức anh ấy làm gì cả, vì có lẽ công việc ở W của Phong nặng hơn công việc ở phòng nghiên cứu của tôi nhiều.

Được một lúc tôi bỗng thấy mỏi mắt, liền bỏ cuốn sách cùng cặp kính xuống và ngóng mắt ra ngoài. Chợt tôi giật mình nghe thấy tiếng nói lú lo vang lên ở cửa phòng:

- Mẹ ơi...mẹ đang làm gì đấy?

Là Vũ, con trai tôi. Tôi mỉm cười nhìn nó và vẫy tay ra hiệu cho nó lại gần, dạo này công việc bận bịu quá, tôi chẳng có mấy thời gian ở nhà chơi với nó. Thằng bé thật dễ thương, mới năm tuổi mà trông đã đẹp trai như vậy rồi. Kiểu này lớn lên chắc chắn sẽ đào hoa không kém bố nó đâu. Tôi nghĩ rồi lấy tay bẹo má nó vui vẻ nói:

- Vũ của mẹ đi học mẫu giáo có vui không?
- Dạ, vui lắm ạ! _ thằng bé toe toét nói.
- Thế Vũ có học được bài hát gì không hát cho mẹ nghe với.
- Ừm... _ thằng bé nhăn mặt ra chiều suy nghĩ rồi chợt reo lên _ A...có một bài, con hát mẹ nghe nhé.
- Ừ, con hát mẹ nghe đi _ tôi cười tươi giục.
- Bố em là du côn,... mẹ em là côn đồ... cả nhà là lưu manh... là la la _ thằng bé lấy giọng rồi gào một hơi.

Nghe xong bài hát của nó nụ cười trên mặt tôi tắt ngúm, vội đứng bật dậy hỏi nó dồn dập, mặt tím tái lại:

- VŨ...ai dạy con hát bài này hả? Nói cho mẹ biết mau, từ lần sau không được hát bài này nữa.

Thằng bé nhìn khuôn mặt giận dữ của tôi meo meo nói:

- Là bố dạy con đấy...hức hức...Mẹ đừng mắng con...
- Thôi con nín đi, mẹ không mắng nữa đâu _ Thấy khuôn mặt meo meo, đáng thương của Vũ, tôi vội xoa đầu trấn an thằng bé rồi lấy hơi hét to:
- TRẦN LAM PHONG.....ANH RA ĐÂY CHO EM.....

Sau khi giọng nói "oanh vàng thổ thê" có sức công phá cả thế giới của tôi vừa phát lên, Phong uể oải bước ra từ phòng ngủ, mái tóc rối bù, che tay ngáp miệng nhìn tôi cầu nhàu:

- Em sao thế? Mới sáng sớm đã ầm ĩ rồi, cho anh ngủ thêm chút nữa rồi chốc anh chở hai mẹ con đi chơi.
- Chơi bởi gì? Anh ra đây nói rõ chuyện này đi đã _ tôi gắt lên
- Chuyện gì thế? _ Phong nhìn khuôn mặt lộ khí xung thiên của tôi ngạc nhiên hỏi.
- Sao anh lại đi dạy con hát mấy cái bài vớ vẩn thế hả? _ tôi gay gắt
- Bài nào? _ Phong ngờ ngạc hỏi lại.

Tôi thở hắt ra một cái rồi quay sang Vũ nói:

- Con hát lại cho bố con nghe đi.

Thằng bé hết nhìn tôi rồi lại nhìn Phong, cuối cùng cũng trệu trạo hát lại:

- Bố em là du côn,... mẹ em là côn đồ... cả nhà là lưu manh... là la la.
- Đấy, anh nghe thấy chưa? Sản phẩm của anh đấy _ tôi khoanh tay trước ngực khó chịu nói.

Phong tròn mắt nhìn tôi rồi nhìn Vũ sau đó phá lên cười nói:

- Hahahaha...thì ra là bài này, em hiểu nhầm rồi, anh có dạy nó đâu, tại anh thấy thằng bé hát sai nên chỉ sửa lại cho con nó thôi.
- Như thế thì cũng là dạy rồi còn gì? Anh có biết dạy con không đấy? đáng lí ra khi nghe thấy con hát như vậy anh phải khuyên nó không nên hát thế nữa, hoặc anh có thể dạy con một bài hát khác chẳng hạn như: " bố em là giám đốc, mẹ em là giáo sư, cả nhà đều giỏi giang" _ tôi bắt đầu lên giọng giảng đạo lí

Phong nghe tôi nói liền nhăn mặt nói:

- Không được, thằng Vũ mà hát bài đấy thì bạn bè của nó sẽ bảo nó kiêu và không thèm chơi với nó nữa thì sao?
- Thế bạn bè của nó sẽ nói gì khi nó hát bài hát cả nhà là côn đồ kia? _ tôi hét lên giận dữ

Thấy không khí có vẻ nóng hực hực sắp cháy đến nơi, Phong bèn làm dịu lại bằng cách nói cầu hòa:

- Thôi được rồi, đừng giận nữa, anh dạy lại con là được chứ gì?

Nói rồi, Phong ngoắc tay gọi Vũ đến gần ngồi chồm hổm xuống và nhẹ nhàng nói:

- Vũ này, bài hát vừa nãy ấy, con không được hát nữa nhé.

- Vâng_ Vũ gật đầu ngoan ngoãn nói, mặt hơi xịu xuống.

- Phải thế chứ._ tôi gật đầu hài lòng nói, nở một nụ cười tươi tắn nhìn hai bố con.

Nhưng tôi còn chưa kịp hài lòng được bao lâu thì ngay sau đó Phong đã nở một nụ cười đều nói với Vũ:

- Nhưng tất nhiên là con có thể hát bài hát đó thoải mái những lúc mà không có mẹ con ở bên.

Nói xong, Phong nhanh tay ôm Vũ rồi cả hai bố con cùng cười khanh khách nhanh chân bỏ chạy ra vườn. Còn tôi thì tức đến trào cả máu vội co giò đuổi theo hét lên:

- Đứng lại đó...Trần Lam Phong.Trần Lam Vũ, hai bố con anh dám hùa nhau bắt nạt em hả...được rồi tối nay hai người sẽ phải ăn món đậu hũ rán cháy đen thui cho mà xem.....

- Hahaha..nhanh chân lên, em chậm quá đấy... Vũ ơi, kiếp trước mẹ con là con rùa..hahaha...

- AAAAAAAAAAAAA....tức quá.....đứng lại

==Hết==

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Anh...đồ Du Côn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.